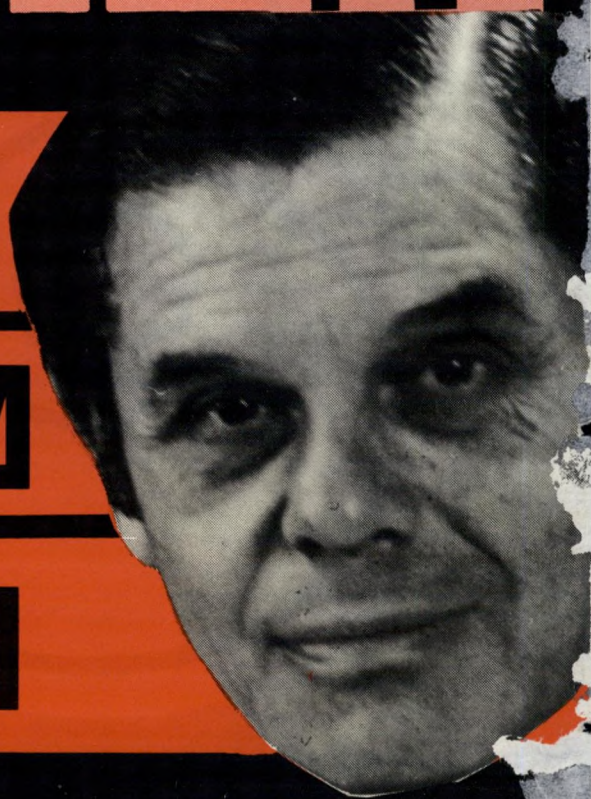

העולם הזה

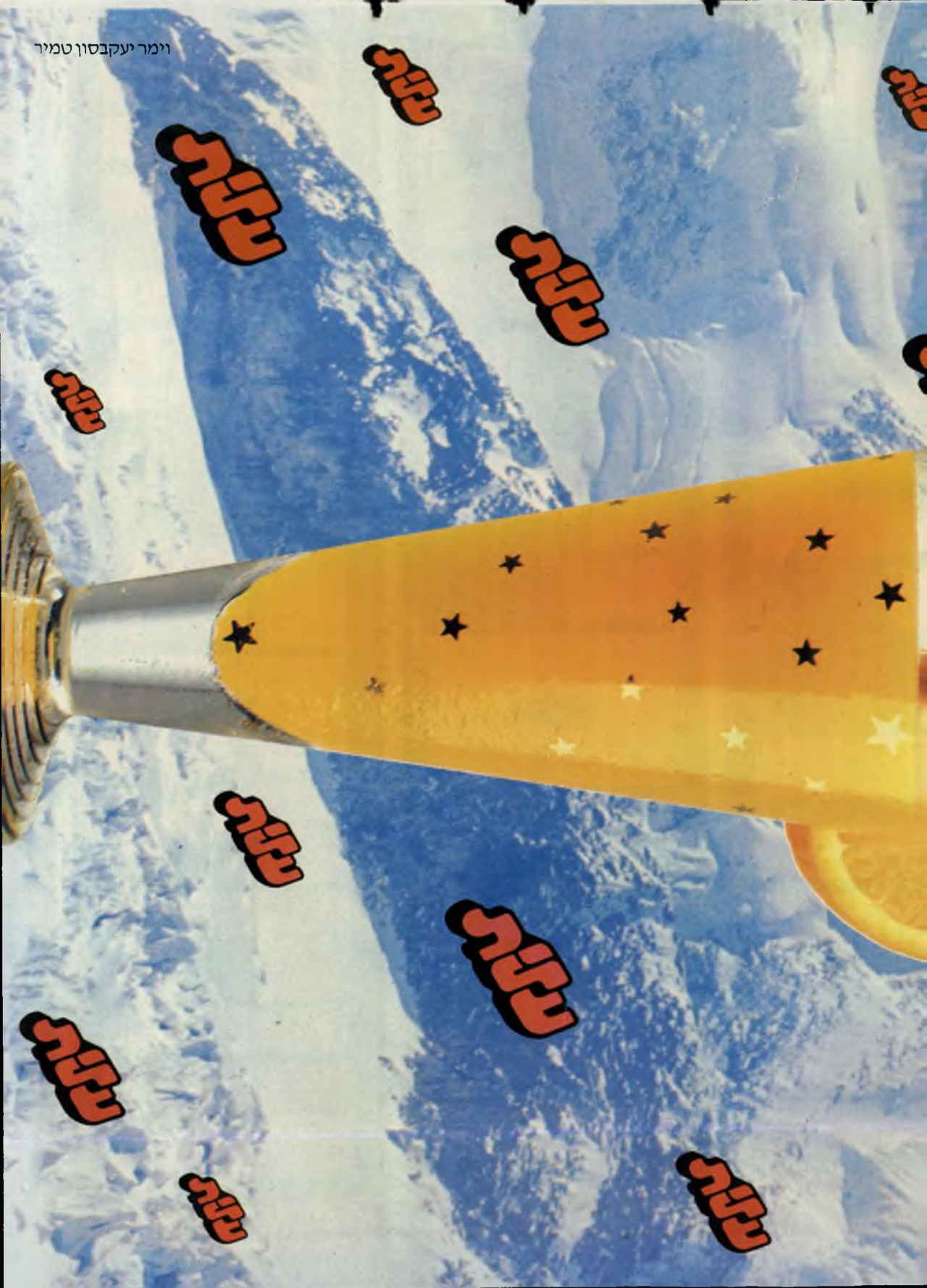
אחיו של גיבור אצ"ל
מאשים את מנחם בגין
ו"המיישפחה הלוחמת".

דאשי חרות
מבדלים את
הדוג' המלכות!

וימר יעקבסון טמיר

עורך העולם הזה הודה כי יצירות שאנאל נראות לו כקישט (העולם הזה 10.4). ההודאה הזאת הפכה כראוי לחגיגה. הרבה קוראים לבגידות.

כל הכבוד לאורי אבנרי. עכשיו, כשהוא התייר את חרצובות לשונו (או, יותר נכון, עטו), יש גם לי האפשרות להודות שהמלך הוא עירום. אלא שאצלי המדובר לא בשאנאל אלא בכמה אלים אחרים. שמוזמן ביקשתי לנתח. למשל, חיים נחמן ביאליק. היה היה איש ואיננו עוד. זה עוד מוזן לי. אבל כל השאר — יוק!

או הסרטים עם המסרים, אם אלה יפאניים, או באסקיים או סתם הירושמיים, אהובתי. וכמובן, חנוך לוין. והמכין ביני.

אבי בצנלסון, תל-אביב

עכשיו גם אני יכולה לצאת מן הארון. חצי מהתערוכות במוסיאון תל-אביב וחצי מהתערוכות במוסיאון ישראל משעממות אותי עד מוות ואינן אמורות לי מאומה. אני לא מבינה מה רוצים ממני ואני לא מבינה בכלל מה ציירו שם!

צביה דורון, תל-אביב

אם כבר אז כבר. אם מותר להודות באמת, ששאנאל זה קישט, אז מותר כבר לשים את כל הקלפים על השולחן. ואני מתכוון לשלוחן ערוך דווקא.

אני מודיע בזה ברבים, ובמיוחד לאשתי האהובה, לילידי היקרים, לחבריי הטובים, למכ"ריי החביבים ולכל אותם המורים הבאים איתי בקשרים ערות, כי האוכל במסעדות הסיניות לא שווה.

כי חומס וטחינה זה גם כן לא אוכל. וגם מלאווח נוסף שמן איננו מעדן. מעתה אני חוזר בתשובה: סטייק, תפוח-אדמה מאוירים (לא צ'יפס! לא צ'יפס! לא צ'יפס!) וסלט חסה. מנה אחרונה: קפה תורכי מתוק. אלי גולד, פתח-תקווה

ישמעאל מקיים ישראל

עוד בעניין אברים להשתלה ואדי. האגודה לקיום השתלות להצלח חיי-אדם (העולם הזה 10.4).

גם אני, כמו הקורא כץ, נושא עימי כרטיס-תורם של אדי. גם אני שקלתי פעם להחזיר את הכרטיס הזה מתוך מחאה, אבל מסיבות שונות מאלה של כץ.

כץ אינו מוכן לתרום איבר מאבריו ליהודי חרדי ואני דווקא מוכן לכך שכל אחד ייהנה, בשעת הצורך, מגווית המטה — אפילו אם יהיו, בעודו בריא, הוא מתנגד להשתלות. וכאן אני מגיע לענין שהרגיז אותי. כרטיס-התורם מעוטר בפסוק מן המקורות: כל המקיים נפש אחת מישראל — כאילו קיים עולם מלא. מכאן אפשר ללמוד שהתרומה תינתן רק ליהודים, בני ישראל.

התרומה והתרומה ובסוף סיכמתי לעצמי כך: מעצבי הכרטיס רק התכוונו לקשט אותו באיור מליצה. לכן נרגעתי ואני מודיע, כבן שמעאל, להיני מוכן לתרום את הגוויה שלי או כל איבר מאבריה, לכל דרציר. גם אם זה בני ישראל וגם אם הוא חרדי.

אמור לי את פסוקך

אחרי שקורא אחד תבע להקפיד על הבאת ניבים כלשונם (העולם הזה 3.4) מדווח קורא אחר, כי גם צריך להקפיד בבחירת שם לספר ניבים.

מיכתה הקורא על ניב ועל ניבים, כגון תבן אתה מכניס לעפריים. מוזכר לי מעשה שהיה: בשעתו הכנתי ספר ניבים לבתי-הספר והבאתי את כתבי-היד למול אחד והצעתי שיוציא לאור את סיפרי. זה שאלני קודם כולו: ומה שם הספר? ניב זה — עניתי לו. המול גירשני מעל פניו, ואני למרתי לקח וקראתי לסיפרי מיבחר ניבים ומימרות ומסרתיו למול אתה. הספר יצא מאז בכמה מהדורות ורבים הקופצים והקופצות עליו.

ד"ר ראובן סיוון, ירושלים

בשווייץ זה אחרת

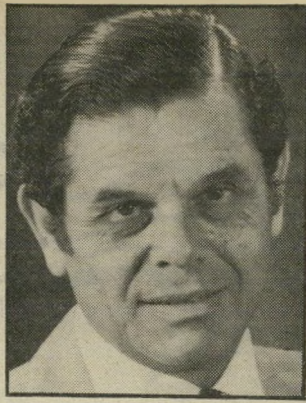
הכפילה של הנסיכה דיאנה יכולה העולם הזה 2485 (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

צל גרדומים

מדוע סירבו ראשי הליכוד להקים אנדרטה על קיברם של גיבורי אצ"ל ולח"י מאיר פיינשטיין ומשה ברזאני — האם סובל מנחם בגין מנקיפות-מצפון. על שלא מנע את מותם, בצל הגרדום? בנימין (בתמונה). אחיו של מאיר. לא יניח להם לשכוח.

18

כתבת השער האחורי:

קשיי סינדרלה

חוה (בתמונה) וגי פולופ נקלעו לקשיים ולעיסקיהם מונה כונס נכסים. הסינדרלה היפהפיה והעניה, שהתחתנה עם בן עשירים והפכה אשת-עסקים. מבטיחה שאין הם פושטים את הרגל: הם ימשיכו לפשוט ולייצר ביגדי עור.

12

עו"ד וסמים

שימחה זיו נפצע בצעירותו בצה"ל. אושפז במשך חצי שנה ונזקק לאופיום — אך נגמל. מאז עברו 15 שנה. הוא הפך עורכי-דין פוליטי מצליח. המנו גם על עבריו סמים. השבוע טענה המיטרה כי הוא סוחר בקוקאין — האם זאת נקמה על הצלתו של זיו?

36

הרפתקה בים

הספינות הזעירות של חיל-הים שומ"רות שהגבול הימי היה סגור הרמ"טית. לענת סרגוסטי, שנשלחה לוודא זאת במשך יממה שלמה, היתה זאת הרפתקה. לאנשי צוות ספינת הדבור היתה זו סתם עוד שיגרת-שיוט.

16

רחל המרחלת מרווחת: מיכל אדר (בתמונה) ועקיבא פרסמן מצפי צפים על הרבנות. בצי ריך הם מצפים להוליך לדת בנם השני • יורם ברזילי דיבר אליה בפרחים, וענת טומול הסכימה להיות אשתו • מוטי גילעדי כחזן לעת מצוא • יו הפנה, העורך של "פלייבוי", האם היה המאהב של דורותי סטראטון? האם העליל על לואיז. אחותה הקטנה, ששכבה עם בימ"א-סרטיס?

41

המדורים הקבועים:

- מכתבים — פורנוגרפיה בטלוויזיה 3
- קורא יקר — כיצד לחשוש תהליכים מישפטיים 4
- תשוקה — שאול אייזנברג מתקפל 5
- במדינה — שיבועת המופלאים 6
- הנרדן — מאמר נבואי 9
- יומן אישי — לא כל מתאבד הוא שיעי 15
- תשבצות — מעילו של אקקי אקקיבץ (4 אותיות) 20
- מיכתבים לרדתי — מזל עקרב 21
- מחשבת מיכסה — 21
- לילות ישראל — מסיבה לפסנתר 22

בכנפיים קצוצות

העיסקה המתבשלת בין ישראל ומצריים: טאבה תועבר לבוררות. שבה תתקבל כנראה עמדת מצריים. תמורת פגישת-פיסגה פרס-מובאר. יצחק שמיר לא הצליח למנוע את נסיעתו של עזר וייצמן לקאהיר. לסיכום העיסקה, אך קיצץ בכנפיו ובייש אותו בפומבי.

6

הנשק הסודי

השבוע העלתה רישמית הדרשה למינוי ועדת חקירה בעניין האסון של לבנון. חיים ברעם מגלה, כי זהו בעצם הנשק הסודי של נערי-פרס לסיצוצו של הסכם הרוטציה.

8

הפתעת מודעי

יצחק מודעי הצליח שוב לסדר את יריביו במפלגה הליברלית. בטכ-סיסים עקלקלים. שנראו לא פעם כתעותועים של איש בלתי רציונאלי והפכפך. הוא הפך את הקערה על פיה.

12

לפני ואחרי

ארבעה חודשים לפני שפרצה, הז'היר אורי אבנרי במדורו "הנדון" מפ-ני התוצאות של המילחמה הארוכה, שהיה ברור לי תפרוץ. כדאי לקרוא שוב את הדברים גם היום.

9

שוחד פאחולוגי

הד"ר בצלאל בלוק, מנהל המכון הפאחולוגי באכרכר ומומחה בעל שם עולמי, הואשם בקבלת שוחד. האם אכן היו לו כוונות פליליות כשביקש כסף תמורת דוח-ניתוח?

14

המדיח

יעקב רז, רב-פקד צעיר במיטרה, אינו מדליף, אינו מתברבר, אינו משמיץ. אינו מח"פש קשרים ואינו מתחנף למפקדיו. כיצד הצליח להפיל את ניצב אברהם תורגמן ו- לגרום לאיש להתפטר?

10

- אנשים — טלפון לאבי טולדנו 24
- הירוסקום — שיפור עצום בחיי-הרגש של השור 29
- גם זה וגם זה — לאכול מול הטלוויזיה מבלי להשמין 30
- שידור — טרטיץ פה, טרטיץ שם 31
- מה הם אומרים — בני-אדם הם חיות אגרסיביות! 32
- תמרורים — נשיא חסכן 36
- הווי — חוזר בשאלה 36
- קולנוע — אורי ברבש שב מהוליווד 39
- רחל המרחלת — החזן מן המושבה 41
- ספורט — היסטוריה ב-500 דולר 42

לאחרונה הסרטים האלה הולכים מרחי אל רחי. השיא היה ביום השישי האחרון. היה שם סרט עם מהנדס, המנהל הפרויקטפיתות במידבר המערבי של מצריים, המשכן את אשתו הצעירה והשופעת (ושופעת זאת הגדרה רלה ביותר) בבית בודד, עם משרת מעוקם-פנים וצולע.

הופעתה של האשה הצעירה, שכמעט ואינה נעדרת מן המירקע לרגע, אינה משאירה שום דבר לדמיון. שריה עומדים לפוצץ את חולצותיה בכל רגע וישבניה אויטוטו קורעים את שימלותיה.

וכאשר היא מטפסת על הסולם (כדי לאבק את הנברשת בסאלון) היא לובשת, כמובן, שורטס

(המשך מעמוד 3)

לעסוק בפירסומת בארץ (העולם הזה 10.4) **אבל לא בשווייץ.**

אנחנו, כידוע, ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. לכן אפשר להביא מלונדון כפילה של הנסיכה דיאנה ולעשות, בעזרתה, פירסומת לתחתונים. בשווייץ, למשל, זה אחרת.

כאשר רשת חנויות הכליבו מיגרוס ניסתה לעשות פירסומת לקפטניות שלה בטלוויזיה בעזרת שלושה כפילים מלכותיים (של המלכה אליזבת, של הנסיך צ'רלס ושל הנסיכה דיאנה), אשר הופיעו על המירקע סוערים בקפטריה של מיגרוס. כשקול ברקע אומר: "קפטריית מיגרוס

לאנשים כמוני וכמוך" התקוממה השגרירות הבריטית בברן ודרשה לי הסיר את התשדיר מן המירקע.

וזה בריוק מה שקרה. **איתן הלחמי,** רחובות

עשרת

הדיברות באיים הקאריביים

עוד על הבולים של העיתונאי אלטגר-מיין רון, כפי שהם מובאים בסיפרו החדש (העיר) לם הזה 10.4.

חבל שהבאתם רק מיספר קטן של רוגמות מאוספו של אלטגר-מיין רון. יש שם דברים ממש יוצאי-דופן: מי היה מא' מין שדווקא בולגריה הנפיקה בול, שעליו מופיעים שני המרגלים של יהושע, הנושאים על מוט את אשכול-הענבים הענקי, או שאיי אנגואי' לה, המדינות באיים ה' קאריביים, הנפיקה סיד' רה של עשרה בולים, שעליהם מופיעים, בול אחר בול, כל אחד מע' שרת הדיברות (באנג' לית, אומנם).

יוחנן שימקין,

דינה, השמיני קולו

כתבו עליה בעולם הזה ועכשיו מחפשים אותה לפגישת מחזור.

בימים אלה מתארגנת פגישת מחזור של בית-הספר העממי שבו למדתי מחזור 1957 של בית-הספר על שם ברל כצנלסון בירושלים. את כל תלמידי המחזור לכר מאחת — דינה הכט — איתרנו ועליה קראתי באחד מגיליונות העולם הזה לפני הרבה שנים.

אם היא הופיעה פעם בעולם הזה אז היא בורואי גם קוראת את העולם הזה. ואם היא תקרא פניה זאת, אשמח מאוד אם תתקשר אליי. טלפון: 637255 — דינה הכט.

ישראל אורון, ירושלים

פורנוגרפיה נגד פונדמנטליזם

הקורא איתן מציע למנהל הטלוויזיה יוסף בראל (העולם הזה 27.3) לעשות קודם סדר בטלוויזיה הערבית, לפני שהוא עושה סדר בטלוויזיה העב' רית.

אני מבקש להקדים ולהודיע כי אינני יהדנפש: ליני אינו גס כסרטים גרושי רמזים מגינים עבים כשק וכו' וכו'.

אבל, בהתחשב בקהליהעד של הטלוויזיה הערבית מירושלים, נבצר ממני להבין אילו שיקולים מנחים את מנהל הטלוויזיה, יוסף בראל, את הוא בוחר כסרטים הערביים ליום השישי.

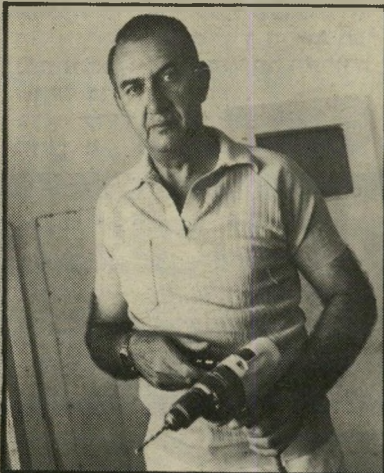
קליא יני,

העולם הזה הוא אמצעי-תקשורת. לתיקשורת יש הרבה פנים. הסיפור הבא מאיר אחד מהם. העולם הזה משמש בו כאמצעי לתיקשורת בין ראשי-עיריה ובין שופט.

זה התחיל בכתבתה של העורכת שלנו לענייני-מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון. היא סיפרה בגליון האחרון על ראשי-העיריה החדש של ראשון-לציון, מאיר ניצן, שצילצל לשופט אהרון רצ'בסקי, בשעה שזה טיפל במישפט שהוגש עליידי העיריה. הנושא היה צרה-ריסה.

השופט לא הגיח למטלפן לפרט את עניינו, אלא היפנה את תשומת-ליבו לכך שאסור לו לראשי-עיריה לפנות לשופט בעניין התלוי ועומד לפניו. אך הוא לא הסתפק בכך. למחרת היום החליט שאינו מוכן לשבת עוד במישפט זה, וחזיר את התיק לנשיא בית-המשפט השלום, השופט יצחק רביבי.

רביבי הגיב על הפרשה בהחלטה חמורה למדי, שבה אמר: "מוצא אני לנכון להעיר לכארת-כוח

ראשי-עיריה ניצן אסור!

העיריה, עורכת-הדין (אהובה) קרוק, להפנות את תשומת-ליבו של ראשי-העיריה להערכת השופט רצ'בסקי בקשר לפנייתו הטלפונית אליו. אני מסתמך על נכונות כאת-כוח התביעה להעיר בנושא זה לראשי-העיריה.

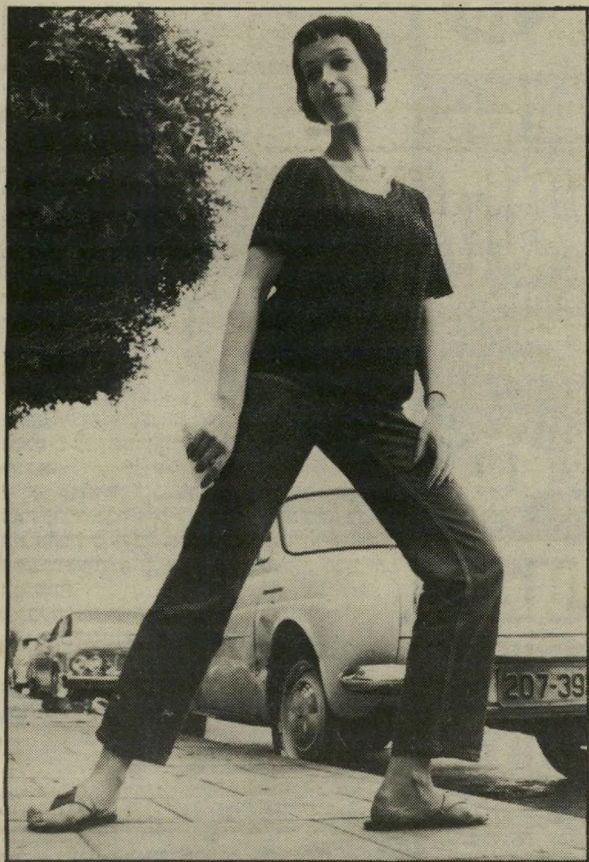
כאילו ניסיתי להשפיע

נראה כי עורכת-הדין קרוק לא מצאה עוז בנפשה למסור את הדברים לבוס שלה. ראשי העיריה קרא עליכך לראשונה בעמודי העולם הזה. הוא הגיב כבר למחרת היום במכתב לנשיא בית-המשפט השלום, שהעקם ממנו שלה אליי.

כותב ראשי-העיריה: מתוך כתבה אשר פורסמה בשבועון העולם הזה (10.4) למדתי כאילו מייחסים לך דברים אשר רצית כי יובאו לידיעתך. אני מתייחס לדברים אלה בהירות מרובה ביותר, ואני מקווה ומאמין כי אין הדבר כך.

הנני רחש למערכת השיפוטית ולך כבוד רב, ועל כן אינני חושב שזו הדרך לתיקשורת בין רשויות; וצר לי כי המידע המתפרסם בכתבה בעולם הזה הינו המקור היחיד שממנו למדתי כי יש לך דברים אליי.

מאחר והתיכתובת בינינו התלה בדרך בלתי מקובלת זו, אין לי ברירה אלא להמשיך בה, הנני מבקש מעורך השבועון העולם הזה, מר אורי אבנרי, כי יפרסם מכתב זה במלואו בשבועונו.

ביגרת הכט (1969) לאתר ולהתקשר

(שהם, כידוע, בגדי-היצוץ לנשים ערביות מוס' למיות), מתחתם מסתמנת בבירור צללית תח' תנויה. מה הפלא שעניי המשרת הנכה, עבאס, כמעט מתהפכות בחוריהן, לשונו משתנקת וכו', כשהוא עוקב אחר גבירות, שאותה הוא אונס, בסופו של דבר, בחברת שניים מרעיו.

האם זאת הבשורה שבראל מבקש להביא, בשם בית השידור הישראלי, לרנבות בתים במשולש, בגליל וכשטחים הכבושים, שבהם, כידוע, החורה אל האיסלאם הפונדמנטליסטי היא בשיא פריי חתה?

חיים איתן, תל-אביב

עלילות היהודי רבינוביץ

לבדיחות ששמע עורך העולם הזה בטורינו (העולם הזה 10.4) יש, כנראה, זקן רציני, בנוסף לכך, כמו לכל בדיחה טובה, יש לה גם נוסחים שונים.

בשביל מה להרחיק לארמניה הסובייטית, לרדרי יריוואן ולספר את המעשה בחבר פופובי? זה סיפור שיש לו זקן וגרמה לי שאפילו הופיע בכתב, עוד בראשית המאה, אצל שלום עליכם, והוא הולך, בערך, ככה:

שני יהודים נוסעים ברכבת. מן הון להון מתחילים לדבר, אומר האחד: שמעתם על מה שהלך השבת בפטרסבורג? החזן מיקוצקי עבר לפני התיבה בבית-הכנסת הגדול וקולו כל קול הלהיב את הקהל, עד שראשי-הקהל העניק לו, במוצאי-השבת, מענק מיוחד של 10 אלפים רובל. אומר לו היהודי השני: שמענו, שמענו. אבל מה לא בריוק כך. קודם כל זה לא היה בשבת, כי אם ביום השלישי בשבוע. שנית כל, זה לא היה החזן מיקוצקי, כי אם סוחר-הבאות ברוצקי. שלישית כל, זה לא קרה בפטרסבורג, כי אם באודיסה. רביעית כל, לא מדובר ב-10 אלפים רובל, אלא במיליון רובל וחמישית כל, הוא לא הרוויח אותם, כי אם הפסיד אותם.

גבריאל פיקר, תל-אביב

הליכוד יוצא למיתקפה

ראשי הליכוד מתכוונים לחמם את מערכת הבחירות להסתדרות ולעורר פרשיות מעברת של חברת העובדים. מאמץ זה יכול פגוע בלתימישט לבקשת צווי-מניעה שונים, ובמסע פירסום יותר אגרסיבי. בליכוד מבקשים בדרך זו לשמור על אחוז התמיכה הקודם (כערך 27 אחוז) ולא להפסיד בוחרים — כפי שמאיימים עתה הסקרים.

צד"ל בג'זין

חיילי צד"ל החלו מאמנים תושבים נוצרים מג'זין בשיטח-אימונים ליד גבול ישראל. המגויסים החדשים לצבא דרום לבנון אמורים לאבטח את השטח שיסונה בין רצועת דרום לבנון וג'זין. למעשה, הכפיל צבא דרום-לבנון את שטח שליטתו.

משכורות גבוהות

בצד"ל

שכרם החודשי של המשרתים בצד"ל יוכפל והוא יועמד על 800 דולר ללוחם. השינוי יחול אחרי יציאתו של צד"ל מדרום לבנון, עם השלמת הפינוי.

אייזנברג מתקפל?

ההודעה לבורסה שמתנהל משא ומתן מתקדם בין בנק הפועלים וקבוצת אייזנברג על מכירת חלקה של הקבוצה בבנק הספנות, עורר גל של ניחושים לגבי המשך פעילות הקבוצה בארץ. גירסה אחת, המושמעת ברחוב הפינאנסי, אומרת שלמעשה מתקפל אייזנברג מהארץ. גירסה אחרת, שבאה ממקורבי הקבוצה, טוענת שהעסקה היא חלק מתוכנית גדולה של הרחבת השקעות, דווקא בישראל. בעבר נרמז, שהתק"ם היה מעוניין להשתלט על הבנק.

שינויים במחנה שרון

בתנועת החרות מתרחבת השמועה על כך שימיו של ישראל כץ כעוזרו של אריאל שרון הם ספורים, כי שרון מחפש דרך להרחיקו ושיש לו כבר מועמד חדש לתפקיד.

הכשר לעצמות

עתידיות

קבלנים פרטיים גילו שיטה חדשה למניעת עימותים אפשריים עם חוגים דתיים: תשלום תשלום מתאים, ניתן להשיג ממסכות רבניות תעודה המאשרת כי מיגרש המיועד לבניה לא שימש מעולם כבית-קברות יהודי. כך, אם יימצאו במקום עצמות, מובטח מראש כי הן יוכרוזו עצמות-גוים. קבלן מת'לאביב הציע עבור "הכשר" של מיגרש בשפלה סכום של אלפי דולרים לאנשי "אתרא קדישא".

סיכסוך אחר במחנהו של שרון: החלטתו של אלי לנדאו, ראש עיריית הרצליה, למנות כאחראי לפרויקט פיתוח תיירותי את השר לשעבר מרדכי ("מוטקה") ציפורי, נחשבת במצורת זאת כהתנגדות ישירה בשררה-עשייה והמיסחר, שלנדאו השתייך למחנהו. מבאן מניחים שחל ביניהם קרע שאינו ניתן לאיחוי.

מישטרת חברון

חוששת מדרובלס

בכירים בסוכנות פנו לתחנת-המישטרה בחברון ואיימו לבל יעז מישטה לפתוח תיק נגד מתתיהו דרובלס, על הפרעה לשלום הציבור. בשבוע שעבר, בעת המתחות סביב תלרומייה, גרם דרובלס, יו"ר המחלקה להתיישבות בסוכנות, פקקי תנועה במרכז חברון, כשהתעקש להתעלם מתמרורי "אין כניסה".

דן לעזרת שמאי

העיתונאי אורי דן התגייס לעזור לצד התיקשורתי של מסע הליכוד בהסתדרות, והוא ייתן עצות בחינם למועמד יעקב שמאי. בחרות רואים בקשר זה סימן לכך ששמאי נטש את מחנהו של דוד לוי ועבר לאריאל שרון.

650

מיספר הרוגי צה"ל בלבנון הגיע ביום השני השבוע ל-650. זה השבוע ה-150 למלחמת הלבנון.

פרשת ליסה פרץ

במישטרה

ספחי פרשת ליסה פרץ נמצאים כיום בטיפול מישטרה, בעיקבות תלונה שהוגשה על-ידי שעייה סגל, שהיה באותה התקופה כתב מעריב בטבריה, נגד טברייני אחר, חיים חצב, אז יועץ-תיקשורת של מפלגת-העבודה באזור טבריה. סגל הגיש תלונה נגד חצב על התחזות. אחרי הופעתה של פרץ בתשרי-הבחירות, טילפן אליה חצב ושווח עימה על הופעתה. פעיל חרות שהיה בדירה נטל את השפופרת וביקש לדעת עם מי הוא מדבר. חצב הודה בשמו המלא. לפני כן, הוא כתב עבור מקומון של מעריב. נושא החקירה הוא, אם חצב הודה בכתב, בשטח שלא היה בזה, או שהפעיל ששוחח עימו נזכר כי חצב הוא כתב ב"מעריב", וכך הציג אותו. למרות שהתלונה הוגשה לפני תישעה חודשים, החקירה מתנהלת בעצלתיים וטרם הסתיימה.

רובינשטיין בצפון-סיני

שלוש שנים אחרי ביצוע הסכם-השלום עם מצרים והנסיגה מסיני, ממשיכה חברת בזק להפיץ מרדיד-טלפון עברי ערבי של "הודרה, שומרון, עזה וצפון-סיני". באין עליו קופצים רבים, הרוצים לדעת את המיספרים ההיסטוריים של המנויים בסיני, מנסים אנשי של השר אמנון רובינשטיין למכור את המרדיד בוויל הוול: 975 שקלים בלבד.

המכס מספח

בתקנות המכס החדשות, שהוצאו השבוע, מכונים השטחים הכבושים בשם "הודרה שומרון וחבל עזה". עד כה הם כונו "האיזור שבשליטת צה"ל", ובקיצור: "האיזור".

יוכפל סכום המשיכה

סכום המשיכה המירבי במכשירים האוטומטיים של הבנקים יוכפל, ויהיה 60 אלף שקל.

שומרי ראש לכהנא

מאיר כהנא נזקק לשרותיהם של שומרי-ראש מיקצועיים, שאינם נמנים עם אנשיו. ביום השני השבוע, כשנאם בכיכר אורדע ברמת-גן, ניצבו על הדוכן לצד אנשיו גם שני שומרי-ראש לבושים בחליפות.

המכשירים יסלטו את הכסף בשטרות של עשרת אלפים שקל

ערב עסקת-החבילה ב' תוכננה העלאה ל-50 אלף שקל, אך היא נדחתה. עתה ברור שסכום המשיכה הנוכחי, המותר רק פעם ביממה, אינו עונה על הדרישות של רוב לקוחות הבנקים.

אימן נגד שחל

אנשי אגודת אימן זועמים על הנהלת משרד-האגריה, שדרשה מהעובדים במישרד לחתום על התחייבות שאין הם משתתפים בפעולות של כיתות מיסטיות ולדווח לקציני הביטחון על פעילותם בקבוצות מדיטציה ובאגודות כמו אימן. סיינטולוגיה ואסט. בעצתו של איש יחסי-ציבור, מאיימים אנשי "אימן" כי אם לא תפסק ההתנכלות לחבריהם, הם יחשפו את שמותיהם של בכירים בשרות המדינה הקשורים באגודתם.

בג"ץ ב-180 דולר

שכר-טירתו של פרקליט, המטפל בהגשת עתירה לבג"ץ, יהיה לא פחות מ-166,500 שקלים. כך החליט באחרונה מנכ"ל משרד-הפנים, הממונה על קביעת התעריפים.

פרץ פותח שערים

שר-הפנים, יצחק פרץ, פטר מהצורך באשרות-כניסה את התיירים המחזיקים בדרכונים של מלאווי שבאפריקה וסנט-קיטס שבאיים הקאריביים.

פעמון ללא רישיון

עיריית תל-אביב תגיש תביעה מישפטית נגד פאב הפעמון שבצפון העיר, על ניהול מיסעדה בקומה שניה, על השמעת מוסיקה ועל הופעות אמנים ללא רישיון. נראה, שלמרות העובדה כי בעבר הצליחו בעלי הפאב הפופולארי למנוע את גטירת המקום, באמצעות תכסיסים מישפטיים, הפעם נחושה העיריה בדעתה לסגור.

יגורי לעיסקי נופש

אסף יגורי, השכיר הבכיר ביותר של מלחמת יום-הכיפורים, החל עוסק בשיווק ימינופש מאורגנים לכפרי-נופש. יגורי, ח"כ לשעבר, הוא איש-עסקים עצמאי.

ההסתדרות נגד עובדי

"מכון וייצמן"

העובדים המינהליים וחטכניים במכון וייצמן נאלצו לוותר על כל תביעותיהם המיקצועיות, בלחצו של הסניף המקומי של ההסתדרות הפקידים. ועד העובדים התכוון להכריז על סיכסוך-עבודה, אולם עסקני ההסתדרות איימו עליו, בשם המעביד, כי הדבר יגרור פיטורין.

מילחמת בחירות

ב"הסנה"

מילחמת בחירות מלווה בגילויים ובהשמצות על חברי ועד עובדי "הסנה" מעוררת התעניינות רבה ב"חברת העובדים". קבוצה המכנה עצמה, "חברי שינוי", דורשת את הרתת הוועד הנוכחי וחושפת מידע על הסתאבות הוועד והתכופות לפני ההנהלה.

וייצמן: להמריא בכנפיים קצוצות

היחס לבעיה הגורלית ביותר של המדינה.

● להחניק באיבה

היחסים בין ישראל ומצרים הגיעו כעת לפרשת-דרכים, שבה יש אפשרות לבחור בין תוזה לקראת "שלום חם" ובין הקפאת "השלום הקר" לתקופה ארוכה. מבחינת מצריים, יש עכשיו אפ" שרות לסדר את העניינים הקטנים, המקלקלים את היחסים (טאבה, העדר השגריר המצרי, ועוד) ולהזיז את ההליך לקראת שלום כולל, על-ידי פתיחת הליך מדיני בין הציר מצריים-ירדן-אש"ף וישראל. יש תכונה רבה,

המשמעות של "איזור הביטחון". ה' תוצאה: הסלמת הפיגועים בדרום לבנון, מדיניות "היד החזקה" הר" האסון, טיפוח דור חדש של מתאבדים לבנוניים (ראה עמוד 7) ויצירת ס"י כונים חדשים לגבול הצפון. **אך בסרשת עזר וייצמן הגיעה תופעה זו לשאי. כי הפעם הבעיה העיקרית אינה תיפקוד הממשלה בלבד, אלא**

השערות של דרדאסבא

רי"ר מזהה-החירות של הליכוד. עזר וייצמן, צפה בסירטון התעמולה של מפלגתו בעיניים מבודדות, אך ביקורתיות. על המסך ניסה יצחק שמיר להעביר את המסר שלו. ונראה כאילו היה סובל מעצירות קשה. היא הצטייר כאדם נוקשה, רע לעצמו ולאחרים. פשוט לא. "עבר את המסך". וייצמן הציץ בפמליה הגדולה שלו, וחייך: "תראו את הגבות של השמיר הזה! יש לו שם יותר שערות מאשר אצלי בביצים..."

הסצנה הזאת, המתוארת בספרו של אלכס אנסקי מכירת הליכוד, אינה מסכמת את ההיבטים הקלים, המשעשעים יותר, של יחסי וייצמן-שמיר. לפני פחות משנה כינה עזר את שמיר בתוכנית-טלוויזיה בתואר "דרדאסבא". עורך יומן השבוע, מיכה לימור, צינזר את ההברקה מטעמי "אחריות". למרבה המזל לא דבק חידקל האחריות בשאר העיתונאים, והסיפור זכה בתפוצה עצומה. גם הוא לא שיפר במיוחד את מה שמכנים כיום בשם "כימיה" בין השניים.

אלא שהמשבר העכשווי בין השניים אינו נובע רק מטעמים אישיים-פסיכולוגיים. מאז שעזר תלש את כרזת מרכז-ההסברה שעליה התנוססה המילה, "שלום" מכותלי מישרדו של מנחם בגין, התחדדו היחסים בינו לבין ראשי-הליכוד. על רקע יחסי ישראל-מצריים.

שרי-החץ שמיר, שנמנע - מתוך התנגדות - מההצבעה על הסכמי קמפ-דייוויד, קיבל, מתוך המציאותיות המאפיינת אותו, את הדין. עם זאת, הוא אימץ לעצמו את הגירסה הבגניסטית המצמצמת ביותר.

שמיר וראשי-חירות רואים בהסכם "קורבן" של ישראל, מכיוון שהנוסחה, שטחים תמורת שלום" נוגדת את כל מהותם הפוליטית. אחרי שהקורבן כבר נעשה, יש להשתמש בו למטרה אחת בלבד - בידוד מצריים מהעולם הערבי, כדי לאפשר לישראל לעשות כרצונה בשטחים הכבושים. בלבנון ובכל מקום אחר. האשליה הזאת היא בבחינת אובדן מצפן וטירוף. כמוה כהנחת-היסוד שהביאה למלחמת-הלבנון.

וייצמן מטיב להבין זאת, והוא עשה מאמץ די מוצלח כדי להטות את שיתוף-פרס לנתבין יותר. וייצמן סבור שהשלום אינו יכול להיות בבחינת מים עומדים. ביצות יוצרות יתושי-קדחת ממ"אירים. מים זורמים מפיקים ברכה וחיים.

מי שסבור שהשלום עם מצריים הוא ההישג הגדול ביותר בתולדות מדיניות החוץ של ישראל, חייב לשמור עליו. ביצור השלום לא ייעשה בצורת מחאות, שהצוות שמיר-רוני מילוא מנציק חדשים לבקרים. כאשר מצריים נאלצת לנקוט אמצעים, שיאירו אותה בעולם הערבי.

המסקנה היחידה שניתן להסיק מהשלום היא, שיש להרחיבו ולקבל בברכה יוזמות, העשויות להביא לשלום גם במיזרה, ואחר כך אולי גם בצפון. חילוקי-הדעות כאן הם מהותיים ביותר, והצהרתו של שמיר באסיפת חרות בפתח-תיקוה, ש"כולם רוצים בקידום יחסי-השלום עם מצריים", היא חסרת משמעות בהקשר הזה.

למרבה האירוניה צודקת טענתו של שמיר נגד פרס במישור הפחות-חשוב של מימשל תקין. אין ספק שהתפקיד הזה - לטפח את השלום עם מצריים - הוא נחלתו של שרי-החץ. וייצמן פולש לתחום לא-ליו, אם שרי-החץ אינו מסוגל, ואינו רוצה, למלא את התפקיד הזה, אי-אפשר לעקוף אותו בשיטות פרסיות-טיפוסיות (שקנו לו בזמנו את איבתה הקשה של שרת-החץ גולדה מאיר), אלא להגיע להכרעה, כלומר פירוק ממשלת האחדות.

חשוב לזכור שגם פרס, ועזר וייצמן עצמו, עדיין רחוקים מלאמץ נוסחה שתקדם בהצלחה את יוזמות-השלום של קאהיר-עמאן-אש"ף. עם זאת, הדינאמיקה של יוזמות-השלום, ההתפתחות הפוליטית-אידיאולוגית של עזר והאינטרס של ראש-הממשלה בפירוק השותפות, אחרי ה-13 במאי, מבטיחים קץ פוליטי מרתק בישראל ובמרחב.

במדינה העם ריח התפוזים

עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו

פסח נגמר, יוסי-העצמות מתקרב, השעון זו קדימה. ריח משכר של פרחי-תפוזים מילא את אוויר הארץ, והתערבב עם ריחם של פרחים אחרים. את שמיי-הבוקר כיסו להקות גדולות של ציפורי-סיס. שוב התגשמו המילים בנות האל-מוות של משוררי-האהבה הקדום: "הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו, הניר צנים נראו בארץ, עת הזמיר הגיע, וקול התור נשמע בארצנו". הצרות היו רבות - מצור בצפון עד אי-האלמוגים בדרום, ממצב הממשלה עד מצב הכלכלה, אך האביב הגיע, הארץ יפה, המעגל הניצח של העונות שינה את פני הנח, חול הים המתין לבאים, ואפשר ליהנות מן החיים.

יחסים מרחביים

שיבעת המופלאים

שיבועה נכבדים הוזכרו השבוע בחברים הפלסטינים של מישלחת ירדנית-פלסטינית. מי הם?

השליח האמריקאי, ריצ'ארד מרפי, לא הביא השבוע לישראל את רשימת הפלסטינים, האמורים להשתתף במישלחת הירדנית-פלסטינית המשותפת במשאומתן לשלום. אך המקורות כי

ממשלה נבונה, המבקשת לנהל משאומתן עם מדינה שניה, בתנאים קשים ביותר, תבחר בנציג המסוגל לתרום תרומה ייחודית לקידום העניין, בשל יחסיו האישיים עם הצד השני.

בחירת וייצמן היתה, על כן, טיבעית. אילו היה שמיר מעוניין בש"לום, היה מציע בעצמו להטיל תפקיד זה על וייצמן, ומעיק לו את ה'גושפנקה של מישלחת-החץ.

האישיות מתחבאת עובדה פשוטה: הליכוד אינו רוצה בשלום הזה. הוא רואה בו סכנה איומה.

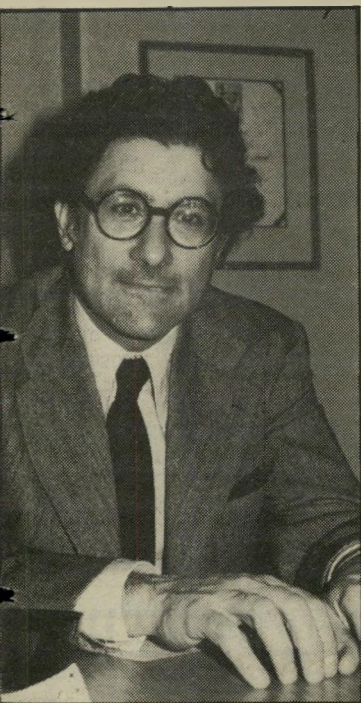
אין הליכוד מעוניין בפגישה מובארכ-פרס, שתעלה את קרנו של פרס ותחבל בסיכויי הרוטאציה. אין הליכוד מוכן למסור את קציית טאבה לבורות, למרות שחווה-השלום הישי-ראלי-מצרי קובע זאת בפירוש. בעניין זה מוכן הליכוד להפך בפירוש את החווה, בטכסיסים לגליסטיים של עוררדין ווטרי, ואילו וייצמן יציע למובארכ: בורות על טאבה (שתחליט קרוב לוודאי להחזירה למצריים) תמורת פגישה עם פרס.

אך בעיקר: אין הליכוד רוצה בקידום תהליך השלום, שי-הצלחתו תביא בהכרח לנסיגה ישראל מן הגדה המערבית ורצועת-עזה, "נחלת האבות".

משום-כך אין התנגדותו של שמיר לנסיגתו של וייצמן לקאהיר נובעת רק מרוגז אישי. זהו מהלך נכון מצד אדם הרוצה לנצל את מעמדו כי ממשלת-האחדות לשם חבלה בכל יוזמת-שלום, והחנקתה בעודה באיבה. כדי להצליח בכך, עליו לשמור כי קנאות על המנופול של מישלחת-החץ לגבי יחסי ישראל-מצריים. (אם תת'גשם הרוטאציה ושמיר יהיה ראש-הממשלה, ואילו פרס יעבור למישלחת החץ, ינקוט הליכוד, כמובן, בגישה הפוכה.)

● כנפיים קצוצות

ליכוד לא היה מוכן ללכת השבוע עד הסוף. מגוי וגמור עימו לשמור על סכלנות על-אנושית, כדי לשלול מן המערך כל עילה או אמתלה לפירוק הממשלה ולחיסול הרוטאציה. אך הוא דאג לכך ששליחות וייצמן תתחיל בתנאים המבישים ביותר: תחילה הצביעה הממשלה נגדה, אחר כך לא נמצא לה רוב בקאבינט, ורק בהצבעה טלפונית נמצא לה רוב דחוק, בעזרת יוסף בורג היונה-הנצי"גונה. **כאשר יצא וייצמן סוף-סוף לשליחותו, היו כנפיו קצוצות.**

פרופסור סעיד

בלי תווית של "טרוריסט"

עמאן הדליפו את השמות, לא היתה כהם הפתעה. הנתונים הדרושים היו לפחות אר' כעה:

- הם היו צריכים להיות מקובלים על הצד הפלסטיני. כלומר: על אש"ף.
- הם היו צריכים ליהנות ממעמד עצמאי סביר, כדי שניתן יהיה להעמיד פנים שאינם באים כשליחי אש"ף.
- הם היו צריכים להיות אנשים אשר ממשלת-ישראל תוכל - גם באירצון ותחת לחץ - להסכים להם.
- הם היו צריכים להיות מקובלים על האמריקאים, מכיוון שהמטרה (המשך בעמוד 12)

העולם הזה 2485

מה עומד מאחורי סיפור המתאבדת בת ה־18, ומי הם שולחיה?

וטענו לבעלות על "ארץ עבר", שהיא כל הארץ בין היסטריה ונהר הפרת. הם שללו את הדת היהודית והמסורת היהודית. הם ביקשו לבולל גם את כל הערבים כאומה העברית החדשה, תוך שלילת עצם קיומה של ישות לאומית ערבית.

הפאשיסטים האיטלקיים דיברו בשם האומה הרומאית העתיקה, והתיימרו להחיות את תיפארת האימפריה הרומית. הנאצים ניסו להחיות את האלילים הטבטוניים הקדומים, וחלמו על אומה גרמנית-אריית. שתינק מן המיתוס הגרמני הקדום. על רקע זה העריצו את האופרות המיתולוגיות של ריכארד ואגנר.

בעולם הערבי כמו כמה תנועות כאלה, במצריים נולדה אסכולה "פרעונית", ששמה את הדגש על העבר המצרי הקדום, בניגוד לתרבות האיסלאם ולאופי הערבי של מצריים. בלבנון צמחה אסכולה "פניקית", שביקשה להחיות את לבנון — אל העבר את לבנון המאונת — גם זה בניגוד הקדום של צור וצידון, גם זה בניגוד לאיסלאם ועולם הערבי.

המפלגה הסורית הלאומית-חבריתית (או ה"נאציזם-סוציאליזם" בלועז'ית) — שם המרמז בכירות על הדוגמה לחיקוי) נוסדה ב־1932, על־ידי אנטון סעדה. היא הטיפה לאידיאולוגיה חדשה לגמרי: שמאז שחר ההיסטוריה קיימת אומה סורית, שיש להחיותה בימינו.

סוריה, לפי תפיסה זו, כוללת את כל השטח שבו קיימות כיום סוריה, לבנון, ירדן וישראל, ואולי גם עיראק. המושג הארכיאולוגי-היסטורי "הקשת הפוריה", שהיה פופולרי בשנות ה־30 (ושגם הכנענים השתמשו בו) מילא תפקיד חשוב באידיאולוגיה זו. הקשת הפוריה" כוללת את הארצות הפוריות שמצפון למדבר הערבי — עיראק, סוריה, לבנון, ירדן וישראל. שזורתן הגיאוגרפית כצורת קשת או חצי־סדר.

אידיאולוגיה זו היא לאומנית טהורה. היא מנוגדת מטיבית הן לרעיון האחדות האיסלאמית, נוסח חומייני, הן לרעיון האחדות הערבית, נוסח מופלגת אל־בעת'.

היא מצאה את ביטויה גם אצל ההיסטוריונים. כמו פילים

בתקופה מסויימת סברו מייסדי המפלגה כי בתחומה של סוריה יש לכלול אף את קפריסין.

(המשך בעמוד 8)

שחורה במהירות כה רבה כמו זו.

● ואגנר.

פרעה והצידונים

פרשת המתאבדת גרמה לחרדה גם בגלל סיבה נוספת. התמונה הנאיבית של לבנון, ששררה בצמרת ישראל לפני המלחמה, נופצה מזמן. בהדרגה התרגלו גם קברניטי ישראל לראות את לבנון כפסיפס מסוכן של עדות ופליג'רות, בהנהגת ראשי־חמולות, מיפלגות עדותיות וצבאות פרטיים עדותיים.

אולם האירגון שאליו השייכה סנא מחאירלי לא השייך לפסיפס הזה. צמרת ישראל נאלצה ללמוד פרק חדש. התמונה המסוכנת של לבנון מסובכת עוד הרבה יותר.

יש בלבנון כמה מיפלגות. שאינן שייכות למתכונת העדתית. כאלה הן שתי המיפלגות הקומוניסטיות, ושתי מיפלגות אל־בעת' — הפרו־סוריות והפרו־עיראקיות. וכזאת היא גם מיפ' לגתה של סנא: "המיפלגה הסורית הלאומית החברתית" ("אל־ח'יוב אל סורי אל קאומי אל־איג'תימאעי"). כל המבין בענייני לבנון אמור לדעת אותה ואת קורותיה, כי היא אחד הכוחות הוותיקים ביותר בארץ־הארזים. אך נדמה שהשכנוע בא פועלה כהפתעה גמורה לצמרת המדינה.

כשדורו הקצר אחרי הנאיון עם המתאבדים אמר אהוד יערי שמפלגה זו דומה לקבוצת הכנענים בארץ. וזהו השוואה נכונה. כי מיפלגה זו צמחה, כמו הקבוצה הכנענית בארץ, על רקע האופנה הפאשיסטית של מרכז אירופה בשנות ה־30 של המאה — אופנה רומנטית שפנתה אל העבר הרחוק, שהעמידה את האומה הקדומה כערך עליון, ושיצרה פולחן מיסטי לאומני אנטי־דתית כתחליף לדת.

הכנענים בוו לעבר היהודי. הם ראו את עצמם כיורשי העברים הקדומים

טמת ביותר שהתקבלה בכל מהלך מלחמת־הלבנון, רציון סת־האיוולת — ובין פעולות ההתאבדות — הן זו של שער־עגל במטולה, הן זו של סנא, שבה נהרגו יסתח ששחור, בן ה־21 מעין־הנציב, ומנדל מלמד, מתנחל בן 37 מאל־סי מנשה בגדה המערבית.

כאשר הונהגה מדיניות "הירי־החוזר קה", בהשראת שימרון פרס, יצחק רבין והרמטכ"ל משה לוי, הושמעה האזהרה שמדיניות זו עלולה לגרום בכיה לדורות, מאחר שהיא מקימה דור חדש של שונאים ונוקמים מקרב הכפרים המותקפים.

מעולם לא התגשמה נבואה

זהו סיגנון לאומני קלאסי. כמה פרשנים ישראלים לא יכלו לקלוט זאת. גם פרשן אינטליגנטי כמו אהוד יערי בטלויזיה לא עיכל את הדברים, וטען שהצעירה אמרה שהיא מוסרת את נפשה למען חאפט' אל־אסד, נשיא סוריה. זה לא היה נכון. **סנא דרשה בשלומם של כל אנשי ההתנגדות הלאומית, ובראשם "החבר" אל־אסד, אך היא לא הסבה אותו לאליל, שעל מיוזבתו היא מוסרת את נפשה. היא דיברה על העם בדרום.**

● ניקמת

"היד החזקה"

אי־אפשר להסביר את התופעה ששמה סנא מחאירלי אף באחד ההסברים המקובלים והנוחים —

צעירה

בסוודר אדום

טירוף דתי, שינאה בלתי־רציונלית, צימאון־לדם, ועוד. **יש לה הסבר פשוט לגמרי, ובלתי־ינעים מאוד לקברניטי המדינה: הכיבוש הארוך של דרום־לבנון.**

סנא מחאירלי הציגה את עצמה כלוחמת בכובש זר שפלש לארצה. מקורות בלבנון מסרו, אחרי מותה, שהיא נזעקה אחרי שהכפר שלה הוקף על־ידי כוחות צה"ל ונערכה בו פעולה בנוסח "היד החזקה". כאשר שמעה מה שקרה בכפר, התנברה לפעולת־ההתאבדות.

אם אכן נכון תיאור זה, הרי יש קשר ישיר בין מדיניות "היד החזקה" — ההחלטה המטומית

רית, שנאמו לפני שופטים הבריטיים ואמרו דברים דומים.

למחרת היום נמצאו כסילים שונים, פרופסור ופרשנים, שטענו כי הצעירה היתה שטופת־זמון, שפעלה מפני שהיא צעירה ובגלל ש־האידיאליזם אופייני לגיל זה", או שהנכונות להתאבד מעידה על טירוף. אולם אנשי המחתרת העברית היו גם הם אידיאליסטים כאלה, והם התאבדו בעיניים פקוחות. גם אם עצם פעולותיהם לא היו לרוב מעשי־התאבדות מובהקים, הרי התיאבדו כאשר הופיעו לפני השופטים הבריטיים, ותחת להביע חרטה ולבקש רחמים, מסרו הצהרות שהכריחו את הבריטים לדון אותם למוות. על פי פקודת אירגונייהם — אצל "לוח" — גם נמנעו מכל מעשה שהיה עשוי למנוע את הוצאתם־להורג (ראה עמודים 18-19).

מאת

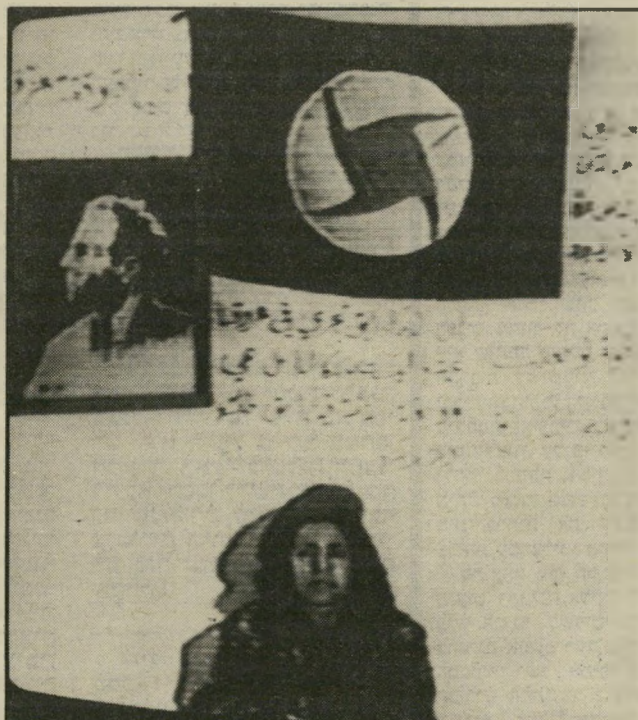
אורי אבנרי

גם תוכן דבריה של המתאבדת היה מפתיע — בעיני מי שאינו מבין מה מתרחש עתה בדרום־לבנון.

סנא מחאירלי בת ה־18, בת כסר שיעי בדרום, לא היתה שיעית דתית. היא לא היתה קנאית דתית, שמסרה את נפשה על קידוש אלה. היא לא הזכירה את אלה אף במילה אחת.

בהופעתה ובסיגנונה היתה חילונית גמורה. היא גם לא דיברה על עדתה השיעית, אלא על "ההתנגדות הלא־מית". וזהו חזית של כל אירגוני הדרום, הלבנוניים והפלסטיניים.

היא דיברה על המולדת, על הדרום, על הכובש הזר: "ראיתי את הסבל של עמי בצל הכיבוש, הכאב, העושר, רצח הילדים, הנשים והזקנים... אני ממלאה את חובתי כלפי אדמתי ועמי... לגרש את האוייב מאדמתנו... להרוג חיילים רבים ככל האפשר של האוייב... למען העם בדרום... לטהר את אדמת הדרום מטומאת היהודים..."

סנא תחת דגל המפלגה ותמונת אנטון סעדה

בצל הכיבוש, הכאב, העושר, רצח הילדים, הנשים והזקנים..."

השבוע העלתה רישמית הדרישה למינוי ועדת חקירה בענייני לבנון: רק יודעי דבר יודעים שזהו —

הנשק הסודי נגד הרושעה

כל הנראה יש במשרד ראש הממשלה עוזרים צעירים ונמרצים, שאינם חשים כבולים עליידי שעות העבודה הקבועות. אם שם היישישק הוא, מניעת הרוטאציה נראית שותהממשלה בין שימעות פרס ליצחק שמיר, הם עוזרים שעות נוספות כדי להכין תסריטים חדשים, על כל צרה, כדי שלא תבוא.

למקובל לחשוב, יש בכל זאת אלפי מערכניקים במיגזרים האלה. בשבועות האחרונים הובע החשש במפלגת העבודה, וגם בחוגי עזר וייצמן, שאנשי שמיר מאמצים את נשק ההבדלה.

זה אולי מנוגד למסורת הרוויזיוניסטית, אבל החרותניקים למרו הרבה על מנעמי השלטון בשנים האחרונות.

אלה פרטי התוכנית: כמה אנשי מפלגת העבודה יתבטאו בקרוב בזכות ועדת חקירה, שתבדוק את התנהגות שרון בפרשת לבנון.

ברעם וגור כבר רמזו שהם יתמכו בוועדה כזאת, ואנשיהם מקיימים קשר קבוע עם אירגונימחאה שונים, הורים שכולים, אמהות נגד שתיקה ואחרים, כדי לגייס תמיכה ציבורית בפעולה נגד שרון.

בשלב השני יצטרפו לתביעה עשרות חבריכנסת, גם מי שאינם שותפים למזימה" יקחו ברצון חלק בכל פעולה נגד שרון. אישים כמו אבן, אהרון הראל, אורה נמיר, נאוה אור, חיים רמון, מיכה חריש, אבל גם מקורביופרס כמו שימחה דיניץ, יפעלו בגלוי נגד שרון. אין ספק שר"ץ ומפ"ם, ואף נציגי מחנההשלום העיקבי, יתמכו בפעולה נגד שרון. שלום עכשיו יגייס לצורך זה עשרות פעילים קבויים, יקים עצרות המוניות, עצומות בכלי התיקשורת, שביתותשבת ואפ"ר לו שביתותדרכה.

המסע נגד שרון יהיה פופולארי מאוד בקרב ציבורים מוגדרים, ולא קטנים. הטונות, שיש במחאות נגד שרון משום צביעות מפי אנשים שאינם פועלים נגד זוויות יצחק רבין בלבד, יהיו אולי צודקות, אבל הנסיון מוכיח, שכן יפלו על אוזניים ערלות. התרמית העצמית של התנועה הקיבוצית כולה, כולל אנשיירבין, תגייס אותם למערכה נגד שרון.

הקייטוב הציבורי שיווצר יאלץ את הליכוד להגן על שרון, ולוא כדי למנוע את השתלטותו על תנועותהחרות מבפנים.

בשלב האחרון יביע גם פרס תמיכה בוועדת חקירה ממלכתית, ויצדיק את עמדתו בהיסטוריה הרפ"סטית שלו, המבוססת בחלקה על תמיכה בוועדות כאלה.

אין ספק שנשק ועדת החקירה לבדיקת מילחמתהלבנון בכלל, וחלק של שרון בה בפרט, הוא היעיל ביותר במחשבו המערך. ראשי מפלגת העבודה דה לא יחססו להשתמש בו, מה גם שעומדת לרשותם שדולה ציבורית גדולה, הרוצה בחקירה נגד שרון מטעמים כנים בהחלט.

חיים ברעם ■

נותר, אמר להעולם הזה אחד מראשי מפלגת העבודה, "רוני מילוא, שהוא דווקא חמוסמח מטיבנו, שומר על איפוק עצום, ונלחם בעיקר בשרון. לאחרונה היתה לו הצלחה דרמאטית ממש בחרות. הוא השכיל לשכנע את אנשי דיר לוי, ובמיוחד את ח"כ מיכה רייסר, שגם להם יש אינטרס בכיצוע הרוטציה. מילוא הסביר ללוי עצמו, שלמעשה אין לו כל סיכויים לרשת את שמיר בשלב זה. לכן כראי לשרהבני גוריוןשיכון לאפשר לשמיר להחליף את פרס, להיבחר כמועמד המפלגה גם לכנסת ה-12, בתנאי ששמיר יכתיב לו להיות מס' 2. מילוא ואנשי יתמכו בעתיד בלוי כיוורש, ומשה ארנס יסתפק במקום השני. זה הסיכוי היחיד לכלום את שרון ואת אנשיו."

לדברי מקורות במפלגת העבודה מגלה גם דן מרדור טקט רב בכל צעדיו, ועושה הכל למנוע משמר מיירי. עמדותיו הפוליטיות הן אומנם ניציות מאוד, אבל במישור הפנים מפלגתי הוא נוהג כעסקן ותיק ומנרס. אין לו כל כוונה להעניק לאנשי המערך תירוץ קל לפירוק הקואליציה. יהיה צורך ליצור פרובוקציה אדירה, בעלת היבטים ציבוריים ותיקשורתיים דרמאטיים — לא רק במישור הפרלמנטרי — כדי להביא לזעזוע של ממש, ולהציל את כיסאו של פרס.

היעיל ובעל סיכויי ההצלחה הגדולים ביותר. קוראים לו, בפשטות תורה, ועדת החקירה בפרשת אריאל שרון.

שחקני השחמט משני הצדדים: פרס ועוזריו, השרים משה שחל, מוטא גור ומזכ"ל מפלגת העבודה עוזי ברר עם מצד המערך; יצחק שמיר, רוני מילוא ודן מרדור מצד הליכוד.

אנשי שמיר עוסקים, כמוכוב, בהרצת הרוחות, כדי לאפשר חילופי שילטון חלקים. מישחקם של אנשי המערך מתוחכם ומורכב הרבה יותר. פירוק — אבל בתיזומן ובעיתוי הרצוי להם, דיינו: אחרי הבחירות לוועידת ההסתדרות.

זעזוע של ממש

ל התסריטים שהוכנו עדכיה במישרי פרס וברחוב הירקון 110, הובאו לראשונה לידעת הציבור להעולם הזה. הם כללו, עד כה, את ההיבטים הבאים: התגרות בשרון ובאנשים רגישים לפרובוקציות, כמו ח"כ רוד מגן; עידוד יוזמותשלום אמריקאיות, והיענות והירה בהצהרות כוונות "יוניות" ובגמישות בכל הנוגע לייצוג הפלסטיני בשירות "נוסח מור בארכ"; הפסקת ההתנחלויות בשלב מסוים כמחווה לאמריקאים, בשילוב לחץ מוזמן מאנשי המערך בשכונות המצוקה ובעיריותהפיתוח. בניגוד

צעירה בסוודר ארום

(המשך מעמוד 7)
חיתי הגדול, יצראו בכל אשר התרחש בשטח סוריהירבתי מאז בריאת העולם ועד ימינו — ובכלל זה גם הדת היהודית והדת הנוצרית — חלק מן היצירה הסורית הגדולה והריצופה.

אין פלא שרעיון זה קסם במיוחד לאותם לבנונים, שמאסו במישטר הערות. סערה עצמו היה נוצרי אורתודוכסי, והאידיאלוגיה שלו רכשה ביחוד את ליבם של נוצרים שגרו בשכונות מעורבות, שסבלו מן השינאה העדתיתדתית. האידיאלוגיה של סע"ר — חילונית מובהקת, אנטידתית, אנטיערדתית — מצאה חן בעיני צעירים רבים מקרב הנוצריםהאורתודוכסים, המארונים, הסונים, השיעים והדרוזים, וגם מהגרים לבנוניים ברחבי העולם, מפני שאיחדה את בני כל העדות ואיפשרה את איחודם תחת גג איריאולוגי אחד.

כך התבצרה המפלגה במקומות רבים בלבנון. יש לה מעוזים רבים

דים האחרונים שייכים לסל הרוב, הקשור באש"ף ובג'ונבלט, או בסלג המיעוט, הקשור במישרין בדמשק.

בגדים

להתאבדות

כ ניסת המפלגה הזאת למאבן בישראל, והכנת קאדרים ש מתאבדים מבין חבריה הצעירים, מבט רות רעות.

לא ברור אם מאבק ז יסתיים אחרי שישאל תיכונ אל מאחורי הגבול. כיום נרא כאילו מנוי וגמור עם ממשל פרסירבין לעשות את הכ כדי להבטיח שהמאבק יימש גם לאחר מכן.

השארית, רצועתביטחון, הכבוש בידי חיליהשכירים הישראלי, המכונ צד"ל, היא פרובוקציה גלויה לכ שוכניהדרום. בשביל העדה השיעית, כערה, צד"ל מהווה סכנה קיומית. כרו

מתאבדת מהאירלי לא אללה, לא חומייני

שזהו מכשיר נוצרי, המשרת אינטרס נוצריים — וכמציאות הלכנונית, שב הכל לוחמים בכל, פירושו של רב מכשיר נגד קיום השיעים.

האוימים של יצחק רבין ב.אדמ חרוכה" מוכרחים לעורר בלב האוכלוסיה בדרוםלבנון את ההרגשה נטרת ישראל היא לספח למעשה א רצועתהדרום. תוך גירוש כל האנו לוסיה — מלבד הנוצרים — מתוך לכל הפחות זהו המשך הכיבו באמצעים אחרים. יתכן שיש מוזיפ להשאיר את צד"ל בג'ונ, כחולי מחברת עם המובלעת של "הכווח" הלבנוניים" המארוניים בצפון, תו כיתור האיזור הסונישיעייפילסטי במיירות ועד צור.

העברת עצורי אליאנצא בכניערובה לשטח ישראל היתה מעשהיאיוולת חמור ישרא סף. כי כך מחקה ממשלה הישראל במיירדיה את הגבו הבינלאומי כקן שבו מסתתו המאבק. אם מזהיג האוכלוסיה הלבנונית מוחזקים ביע ראל — משמע שישאל עז מה הוסכת שדהירב.

מעשים אלה, בתוספת המשך פע לות "היד החוקה", הנראות ללבננ כמעשייטבה פשוטים, יוצרים מעג קסמים, המבטיח את המשך המילחם הפיגועים והטרור.

כאשר קמה סנא בת ה-18 באו בקור גורלי, ובחנה בקפידה ז הסוודר האדום שתלכש באותו יו וביצעה בקורירות את ההתנקש שסיימה את חייה — היא ידעה שה תגייס במעשה זה אלפי צעיר וצעירים חדשים, למילחמה בישראל אמ היתה "מטרופת" — הרי שהטירוף שלה היה כא ובאפס לעומת הטירוף א קברניטי ישראל, שהבניסו א המדינה למצב נורא זה, וז ממשיכים גם כיום בשרשר בלתיפוסקת של מעשייא וולת.

הנדון:

ארבעה חודשים לפני שפתחה ממשלת בגין-שרון במלחמת-הלבנון, חזה מדור זה מה תהיינה תוצאות ההרפתקה

מאז מורסם המאמר עברו שלוש שנים וחודשיים. היתה מלחמת-הלבנון, ונהרגו בה, עד לכתובת מילים אלה, 650 חיילים ישראלים – נוסף על אלפים רבים של לבנונים ופלסטינים. אך אחרי כל אלה ממשיכים לנהל את ענייני המדינה האנשים ששגו בכל הערכותיהם ומעשיהם, ואילו קומץ המתנגדים למלחמה אז, שצדקו בכל הערכותיהם, נשארו מנוודים.

המאמר מתפרסם להלן כלשונו, תוך השמטת אי-אלה פסוקים שהתייחסו למאורעות שהיו אקטואליים אז, ושאינם חשובים כעת.

המאמר המתפרסם להלן הופיע במדור זה ב-17 בפברואר 1982 – פחות מארבעה חודשים לפני מלחמת-הלבנון.

העולם הזה" מפרסם אותו כאן מחדש, על פי דרישתו של קורא אחד: עלי כהן, ישראלי המתגורר בקופנהאגן. כהן זכר את המאמר כמעט מילולית, וביקש להזכירו לשאר הקוראים, מפני שהיה, לדעתו, "מאמר נבואי".

המאמר נשא את כותרת-המישנה "אין דבר בעולם המצדיק כעת מלחמה בלבנון", ובמרכזו הופיע תצלום ממלחמת יום-הכיפורים: גופת חייל, על רקע של טנק פנוע.

לא כלחמה!

להפוך את לבנון למדינת-חסות ישראלית, דוגמת המובלעת של רבי-סרן חראד כיום.

פירוש הדבר שאחרי המכה הראשונה... ייאלצו הפלסטינים לנטוש את לבנון. המימסד של אש"ף, כוחותיו המזוינים ואולי גם מאות אלפי הפליטים הפלסטינים, יצטרכו להימלט לסוריה. איראל שרון אמר לא פעם שהוא רואה בכך דבר טוב. כי הסורים לא יוכלו לסבול את אש"ף בארצם. הם יצטרכו לרחוק אותם דרומה, אל תוך ירדן, ושם ישתלט אש"ף על המדינה. ירדן תהיה למדינה פלסטינית, בהנהגת אש"ף, וישראל תוכל סוף-סוף לשאת ולתת עימה.

זה פשוט. פשוט מדי. הרבה-הרבה פשוט מדי.

מאורעות בינלאומיים – קל וחומר מאורעות של מלחמה – אינם מתפתחים בצורה כה פשוטה, יכולים לקרות הרבה דברים אחרים.

גדולים מדי, הנסיבות המדיניות עלולות להשתנות לפתע לרעה. מי שמתפתה לבנות את הקאריירה הפוליטית שלו על מלחמה, עלול להיות לאחר מקורבנותיה. משה רימן זינגן במלחמה וצנח במלחמה. כדרי ישוע: החי על החרב, ימות (חבר).

(כאן הופיע במקור כתם לכן גדול – החומר נפסל או עלידי הצנזורה.)

גם דבריה של התעמולה הרישמית על העוצמה האדירה של "המחבלים" בלבנון, על כמיות הענק של תותחנים ונשק אחר הזורמות אליהם, אינם מעוררים שום אמון בעולם. כארץ שטופת-המזח כל זה יכול לעשות רושם על מישור. בעולם מצטיירים האירגונים הפלסטיניים כגמרים מול הענק הצבאי

שרגעים שבהם אסור לגמגם, להסס, להשיע דברים מעורפלים, להתחמק מהכרעה ברורה. ברגעים כאלה חייב אדם הגון – ומפלגה הגונה לא כל שכן – לקום ולומר: הנני. הנה כי כן, זהו הרגע לקום ולומר "כן" או "לא" לגבי המלחמה העומדת בשער, זו המלחמה בלבנון אשר עיתוני-העולם מפרסמים מדי יום את פירטי-פרטיה, שהתבטלה לפני שבועיים ברגע האחרון ממש, והעלולה להתרחש בכל רגע.

הריני גם ואומר: לא מוחלט!

סוריה לא תוכל לשבת בחיבוק-ידיים. שוחררי-המלחמה יגידו: מה טוב, שתיכנס, וזאת תהיה ההזדמנות להשמיד אותה ואת טיליה, אך מאחורי סוריה עומדת ברית-המועצות... כל זה בהנחה שארצות-הברית תיתן מראש אור ירוק לסעולה כזאת – שאם לא כן, יעצרו האמריקאים את צה"ל תוך שעות.

עיתוני העולם הודיעו כי האלוף יהושע שגיא, ראש אמ"ן, נשלח לווינגטון כדי לקבל את האו"ם, כפי שהאלוף מאיר עמית, אדש-המוסד דאו, נשלח לשם ערב מלחמת-ששת-הימים. מכה אל תוך לבנון היא מכה אל תוך קן של צרעות. מאה ואחר דברים בלתי-חזויים מראש עלולים לקרות. הסכנות עולות לאי-שיעור על כל רווח מצופה.

די בכך כדי לומר: לא!

או מוחלט, מפני שחלק גדול מאוד של הציבור לא יראה במלחמה זו ביטוי לצו העליון של האינטרס הלאומי, אלא תעלול מיפלגתי, ואף אישי.

כך רואים אותה היום אותם שצריכים מחר לרוץ קדימה, להסתער, לנחות, לצנוח, לחרף את נפשם, למות.

וכך יראו זאת מחרתיים בני המישפחות השכולות של מחר – אותן מישפחות החיות ברגע זה את חייהן השלווים בבית, בעבודה, בסיוע, ושאין יודעות כי מחר עלולה לדרת עליהן המהלומה הנוראה מכל.

הרברים נאמרים בגלוי, בשחות פרטיות, בנאומים, במאמרים: ממשלת-בגין רוצה לחולל מלחמה לפני הדי 26 ביוני, כדי להסיח את הדעת ממה שעומד להתרחש בחבלים-מזרחיים.

... מלחמה כזאת תהיה אסון לאומי. היא תקעקע את האחרות הלאומית, שנפגעה בצורה כה קשה בשנים האחרונות. די בכך כדי לומר: לא!

או מוחלט מפני שהמלחמה תנחית מכה מוחצת על סיכויי השלום.

יש אומרים: רוצים להעמיד את חוסני מובארק במבחן, לפני הנסיגה הסופית (מסיני). זוהי שטות. מובארק הדיע שלא יתערב, ולא יתערב.

אולם מובארק עוסק עתה בבנייתם מחדש של הגשרים ההרוסים בין מצרים והעולם הערבי. גשרים אלה יהיו לטובת השלום, וממילא לטובת ישראל. אחרי (הנסיגה מסיני) עשוי להיווצר מצב שבו תחיה מצרים בשלום עם ישראל ועם ארצות-ערב גם יחד. בידיים מסתריים נקאהיר יעמוד הביתן הישראלי בין ביתני המדינות הערביות. עידן חדש עשוי להיפתח. מלחמה בלבנון, שבה לא תתערב מצרים, תעמיד אותה במצב בלתי-אפשרי. היא תהיה שוב המצורעת של העולם הערבי. עמלו של מובארק ייהרס.

הוא לא יתערב – אך הוא ישנא אותנו. אחרי הנסיגה נישאר מול מצרים זועמת, ובצדק.

די בכך כדי לומר: לא!

הכביר, ששמו ישראל. איש לא יאמין כי הוכיח החמוש יכול לפגוע בפל.

התקפה ישראלית תיראה בעולם כולו כמסע-שוד ציני של מדינה אלימה וחסרת-מצפון, הגוזלת את ביבשת-הרש.

ישראל, שקשריה עם מדינות רבות תלויים בחוט רק מאד, תגונה על-ידי מיטב ידידיה. המדינות שהצביעו בעדה זה עתה, או שנמנעו מהצבעה, יתחרטו על כך. ישראל תהיה מצורעת אף מדרום-אפריקה הפאשיסטית, מוקצה מחמת-מיאוס לא רק בעיני הפוליטיקאים, אלא בעיני האנשים הפשוטים וההגונים בעולם כולו.

די בכך כדי לומר: לאו!

או מוחלט מעל לכל, מפני שכל מלחמה היא פסולה מעיקרה, אלא אם כן היא באה להגן על עצם קיום המדינה, מול פני סכנה שאין גדולה ממנה.

שום סכנה כזאת אינה קיימת עתה.

הפלסטינים עלולים להיות מיטור ביטחוני – אך מדרי של מיטור זה אינם מצדיקים גם פעולה קטנה, קל וחומר שלא מלחמה.

יש הרואים באש"ף סכנה מדינית – ועל כך נטוש ויכוח במדינה עצמה. יש ריעה של רוב, אך יש ריעה הפוכה של מיעוט – מיעוט שהוכיח, עד כה, שצדק כמעט בכל הערכותיו. מלחמה היא עניין של חיים ומוות, במלחמה נהרגים בני אדם. במלחמה נהרסים ישובים. אחרי מלחמה יש אלמנות ויתומים. המלחמה גורמת להרס כלכלי.

המלחמה אינה מישחק.

לא מישחק של גנרלים, מסכים לשולחן-החול. לא מישחק של פוליטיקאים, ליד שולחן בחדר מחומם.

די בכך כדי לומר: לא ולא, אלה פעמים לא!

או מוחלט מפני שהיעד המדיני של המלחמה מופרך מעיקרו.

היעד האטטראטי, כפי שפורסם בהרחבה בעיתונים הזרים, הוא זה: לכבוש את כל המחצית הדרומית של לבנון, עד ביירות, לתחבר עם המדינה-הזוטא הנוצרית הקיימת בחלק הצפוני של המדינה, למסור את המדינה כולה לפאלאגנות של הימין הנוצרי,

די בכך כדי לומר: לאו!

(ומילה של אזהרה, שמא בכל זאת יתגנבו רעיונות של חטא לליבו של מישור: חרב המלחמה היא חרבי-פיפיות. לעולם אין לדעת מראש איך יפלו הדברים מבחינה מעשית ונפשית. מיספר האבידות יכול לעלות על המצופה מראש, הנזקים עלולים להיות

מאת אורי אבנרי

מיהו יעקב רז (מימין), הצעיר שהביא להתפטרותו של ניצב אברהם תורגמן מן המישטרה?

לפקודיו, ואיננו נכנס לכל פרט. כך הסביר לי אז את מהות אי-ההבנה בין השניים. קצינים אחרים במישטרה נקטו באותו זמן עמדה ברורה, מי לטובת הפץ ומי לטובת תורגמן. קצינים אחרים טרחו לספר כי הפץ נחשב כאיש של דויד קראוס (המפכ"ל הנר כחי). שהיה אז המתחרה העיקרי של תורגמן על משרת המפכ"ל. הם אמרו כי תורגמן מת להיפטר מחפץ, מכיוון שהוא חושד בו שהוא מעביר מידע לקראוס, רז אף לא רמז עליכך. כאשר החל מישפטי-חפץ, ותורגמן עלה על דוכן-העדים ואמר שרז איפשר

ראה לצותת לכל האנשים שהיו באותה ישיבת-בוקר עם תורגמן, וגם לטלפון של רז. בציתות נשבע העיתונאי יוסי בר, שפנה לרז ושאל אותו מי מטפל בעניין הריהבית ופרשת-ברדה. רז, שלא ידע כי מצוותים לו, אמר שאין הוא מתמצא בפרשה וכי יצחק תליו, קצין אחר ביחידה הוא העוסק בכך. רז לא שיקר לעיתונאי, אך גם לא מסר לו כל מידע. הוא פשוט העביר את הכרור. אני עצמי התרשמתי מהאובייקטיביות הרבה ששמר רז יחסיו עם חברים-לעבודה. כאשר החילה פרשת חפץ להתגלגל, ניסיתי להבין במה

חששתי מתגובתו של הקצין האחראי לחקירה, כאשר אספר לו כי המידע הגיע אליי ממקור כזה. טילפנתי, ובקול מתנצל הסברתי לרז את פנייתי אליו. הוא הזמין אותי למישרדו ושמע את דבריי בסבלנות. הוא לא לעג לי, וניסה לגרום לי להרגיש בנוח, כאשר סיפר לי כי זו אינה הירעונית הראשונה המתערבת בחקירה. הוא רשם את דברי ברצינות, ואחרי כמה שבועות, כאשר פגשתי בביית-המישפט, סיפר לי כי ניסה לבדוק את המידע של הירעונית אך הגיע למבוי סתום.

בינתיים התברר כי יש לנו ידידים משותפים. סיפרו לי שהוא בן 34, למד בבית-ספר תיכון בגיבעתיים ואחר-כך למד באוניברסיטת כר-אילן. הוא למד באוניברסיטה כלכלה וגם יחסים בינלאומיים.

רז נראה לי כזן חדיש של קצין מישטרה. צעיר בעל השכלה אקדמית, שלא הלך למחלקה של בנימין זיגל, אלא בחר להתמודד בפשע באמצעות היחידה המרכזית. לא יכולתי לתאר לעצמי את רז מכה עצירים. ואומנם, כאשר שמעתי אחרי-כך עדויות במישפס אסף חפץ, התברר לי כי הוא הצליח

האיש שהפיל

כאשר קראתי את מיכתב-ההתפטרות של ניצב אברהם תורגמן, חשבתי על יעקב רז. חשבתי עליו כעל דון-קישוט מודרני, הנלחם בכוחות אדירים כדי להוציא לאור את האמת שלו. ושמחתי שבמדינת-ישראל יכול לפעמים דון-קישוט מנסה ניצב במיכתב-ההתפטרות מנסה ניצב תורגמן לנקות את עצמו ולהטיל את כתם השקר על יעקב רז. תורגמן ראג

העיתונאי שעדותו נדחתה חח עם אסף חפץ בהפסקה במישפט. הוא תמך בגירסתו של תורגמן. מפקד מחוז תל-אביב.

שמכתבו יגיע לכל מערכות העי תונים, וכך יקבל פירסום גדול. רז הוא עדיין קצין-מישטרה. אין הוא יכול להתגונן, ואסור לו להביע את דעתו על העניין ולהתראיין בעיתונות. אני מכירה את רז מעבודתי ככתבת מישפטית. פגשתי בביית-המישפט, כאשר עלה להעיד בתיקים שבהם חקר. התרשמתי כי הוא אדם אינטי ליגנטי וישר. מעולם לא התנשא ולא היה שחצן. הוא לא הרליף מידע לעיתונאים, אך היה תמיד נעים-

לשבור עצירים בדרכים מעורבות הרבה יותר. העיתונאי יאיר קוטלר, שהראיון שפירסם במעריב עם הצעיר רז, יוסף כיסלו, הביא להתפטרותו של תורגמן. סיפר במישפטי-חפץ על דרכי-החקירה של רז. הוא אמר שאחרי שיחות ארוכות התחיל כיסלו, העציר, להעריך את הקצין הצעיר שחקר אותו. הוא הושפע ממנו עד כדי כך, שראה בו את האב הרוחני שלו. והחל מספר לו הכל ומשתף איתו פעולה.

את

תורגמן

על דעת עצמו לעיתונאי קוטלר לראיין את העציר כיסלו בזמן החקירה, התפלאתי מאוד. ידעתי שרז הוא אדם חכם, וכי הוא ידע היטב כי ראיון כזה, אם אישר אותו, יתפרסם בעיתונות וייוודע לממונים עליו. היה ברור מה תהיה תגובתו של תורגמן לעניין כזה. ידעתי גם מעבודתי כעיתונאית עד כמה נדיר ראיון עם עציר בשעת חקירה, ולא האמנתי כי קצין זוטר, ויהיה אמיץ ככל שיהיה, יתיר ראיון כזה על דעת עצמו.

מדובר. פגשתי את רז בביית-המישפט ושאלתי אותו מדוע הסתכסכו השניים. הוא הסביר לי זאת בצורה שהשאירה עליי רושם רב. הוא לא אמר מילה רעה אף על אחד מהשניים. את תורגמן כינה "מיקצוען", ואמר כי הוא איש-מישטרה מעולה. על מפקדו הישיר, אסף חפץ, אמר כי הביא איתו מן הצבא שיטות עבודה שונות מאלה של המישטרה.

מאת אילנה אלון

הוא הסביר לי כי עיקר המחלוקת בין השניים היא מתן סמכויות לפקודים. בעוד שתורגמן הוא צנטרליסט מושבע, היורר לפירטי כל חקירה במחוז, רז שחפץ מעביר את האחריות

"אינני מתווכח" **חביתי בסקרנות רבה** לשמוע את עדותו של רז והישרתי

ילדים. בתמונה הוא נראה בבית המישפט עם צבי גור, שהורשע בחטיפה ורצח הילד מסיביון אורון ירדן. יעקב רז השתתף גם בחקירת רצח נאוה אלימלך.

הרצברג. לדבריו, כמעט סיים את הראיון עם רז, בשעות הצהריים, יצא לשרותים, וראה התגודדות של אנשים. התברר לו שאלה הם העצורים בפרשת שוד מוסיאון הארץ. והוא ביקש מרז לאפשר לו לראיין אחד מהם. רז אמר לו לדבריו "אין בעיות". והכניס למישור את כיסלו. לדיברי קוטלר, לא דיבר עליו כלל עם תורגמן.

כאשר היה ברור כי אחד משני הקצינים משקר, עברה תשומת הלב ממישפט חפץ לפרשת תורגמן. כולם חיכו בכליון עיניים לפסק הדין, כדי לשמוע מה גידו השופטים על העניין. אולם השופטים התחמקו מלהביע דעה. נראה כי גם הם לא ששו להסתבך עם תורגמן. הם רק המליצו לבדוק את הפרשה.

כאשר נפתחה החקירה, כבר היה רז בבית הספר לפיקוד ומטה של המישטרה. הוא נחקר ראשון על ידי הקצין החוקר, ואף הלך לבדיקה במכונית אמת. באותה השעה נסע תורגמן לאנגליה ושהה שם במכונית ההרדזה המפואר גרייט. רק כאשר חזר ארצה נחקר גם תורגמן. תורגמן ידע כי רז נחקר במכונית אמת, והבין כי אם יסרב ללכת, יראו בכך הוראה ששיקר. תורגמן הלך לגלאייהשקר.

זמן קצר אחר כך פורסמה בעיתון חדשות ידיעה כי גם תורגמן וגם רז יצאו דוברי אמת. היה ברור כי הלחץ על רז גובר והולך. באותה תקופה עסקו העיתונאים בהשערות מי יהיה המפכ"ל הבא, ורבים הימרו על תורגמן. אילו היה תורגמן מתמנה כמפכ"ל, לא היה לרז מקום במישטרה. זה היה ברור לכל. בבית המישפט עברה השמועה כי אנשים מסוימים עוברים ובורקים תיקים שבהם העיר רז. כדי לברר אם אייפם אמר עליו שופט דברייבסקי רת. ואז התפרסם כי תורגמן התגלה כדוברי שקר בבדיקת גלאייהשקר.

רק בתחילת מרס התפרסם כי יצחק זמיר, היועץ המישפטי לממשלה, שב דק את כל החומר, המליץ להעמיד את תורגמן לדין מישפטי.

חופשה בתשלום

ב ינתיים מונה שר חדש למישטרה, והמפכ"ל החדש לא היה תורגמן, אלא קראוס. חיים ברילב הצהיר כי מי מבין השניים ששיקר יעזוב את המישטרה.

כאשר שמע תורגמן כי יידון לפני דייחיה, ידע שהעניין נגמר. דן יחיד אינו כפוף לפקודת הראיות. בעוד לפני בתי דין למישפטי של המישטרה, כמו לפני בתי מישפט רגיל, אין טרם, כמו לפני בתי מישפט רגיל, אין

(המשך בעמוד 14)

רז בעבודה

בתקופת עבודתו במישטרה השתתף רז בעשרות חקירות חשובות, ביניהן פרשיות רצח ופרשיות של חטיפה קצינים אחדים כי אומנם היה אישור של תורגמן. היחיד שתמך בגירסתו של תורגמן היה העיתונאי קוטלר. הוא עלה על דוכן העדים, כעדהומנה של התביעה, וסיפר כי את הרשות לראיין את רז קיבל מרובות מחוז תל-אביב, שולמית

גירסתי, העיד. הוא רק הוסיף את מה שחשבו כל אנשי המישטרה באותו רגע: "אינני יודע אם מישור במערכת מעלה על הרעת, שרביפקר צעיר יכ נים עיתונאי, שאיננו מכיר, לראיין עצור אגב חקירה, ויעשה זאת על רעת עצמו. התיק האישי שלו היה משקף זאת באיושזהו מקום."

מאחר ששיחת הטלפון בין תורגמן ורז התנהלה בין שניהם בלכד, לא היו עדים ישירים לשיחה. אבל שני קצינים, מיחידתו של רז, העירו כי לבוקר הראיון היה תכנון שונה. כיסלו היה אמור לצאת איתם לשיחזורים בבית-כנסת, שמהם גנב כרחבי הארץ. לפתע בא רז ואמר להם שיש שינוי בתוכנית, וכי על כיסלו להישאר במקום. כאשר התרעמו עליהם, אמר להם רז שזו הוראה של מפקדהמחוז, תורגמן.

השופטים התחמקו

עי נים עדים נוספים לגירסתו של רז באו מהעיתון מעריב. שבו עבר אז קוטלר. הצלם שמואל רחמני, שהוזמן על ידי קוטלר לצלם את כיסלו, מסר בתצהיר שהופתע מהמיקרה, מכיוון שבמשך כל הקריירה הארוכה שלו לא שמע על ראיון של עציר וצילום בתחנת המישטרה. רק הסברו של קוטלר, כי קיבל אישור לכך מתורגמן עצמו, שיכנע אותו. האיש השני במערכת מעריב שת מך בגירסתו של רז, היה העיתונאי יוסף ולטר. באותה תקופה היה כתב לענייני משטרה של העיתון. כאשר שמע שקוטלר קיבל אישור לטפל בנושא

באפשרויות. ידעתי כי לגבי מישפט חפץ, לא היתה חשיבות רבה לעובדה מי אישר את הראיון לעיתונאי. באותו שלב כבר הוכיח סניגורו של חפץ, עוררדין דן כהן, כי תורגמן עצמו התראיין על ידי קוטלר בלי רשות הרוב, וכי ננוף על ידי המפכ"ל. היתה זו הוכחה ברורה לרוע ששררה במחוז לגבי קשרים עם העיתונות. אישור נוסף של תורגמן לראיון עם עציר היה רק מוסיף נופך של צבע ולא יותר. לכן, אפילו היה רז חבר טוב של חפץ, לא היה לו כל צורך לעמוד על גירסה הסותרת את מפקדו, אם זו לא היתה נכונה.

חשבתו על מצבו של רז. קצין צעיר וחדשניחשט במישטרה (שבע שנים) אם יעיד שמפקדהמחוז שלו שיקר בבית הדין, כיצד ימשיך לכהן אחרי כך במישטרה? תורגמן ידוע כאדם חזק ונוטר, הוא בוודאי לא ישכח עלבון צורב כזה לקצין מפקדיו. חשבתו שרז זקוק לאומץ בלתי-רגיל כדי לעלות על דוכן העדים, וכבר לשאלה השניה של הסניגור ענה כי היה זה תורגמן שטילפן אליו באותו בוקר, ואמר לו שיגיע אליו עיתונאי בשם קוטלר, וכי עליו לאפשר לו לראות את העצור כיסלו. כעבור דקות ספורות הגיע קוטלר למשרדו של רז. הוא ראיין, צילם והלך לדרכו. "מעולם לא ננזפת על ידי עיתוני תורגמן", העיד רז.

התובע במישפט חפץ קרא באוזניו של רז, בחקירה נגדית, את עדותו של תורגמן בנקודה זו. היה זה אופייני לרז שגם במצב זה לא אמר מילה רעה על מפקדו. "את כיסלו הנכסתי על פי הנחייה שקיבלתי ממך תורגמן. מה שמר תורגמן אמר, אינני מתווכח. זו

12 התחלקויות קודמות של תורגמן

תיק העיתונות של מפקד המחוז הדרומי הפורש, אברהם תורגמן, עמוס בסיפורי הצלחה שלו. אבל גם בהתחלקויות. שחלקן לפחות נראות חמורות פי כמה מזו שבגללה הוא נאלץ לפשוט את מדיו. להלן 12 אירועים ששמו של תורגמן קשור בהם. הפרשיות מורסמו לאורך השנים בעיתונות. בעיקרן הן קשורות בתקופת שירותו בחיפה, כמפקד-המרחב.

● **תורגמן מנע חקירה נגד אחד מידידי ראש עיריית חיפה, אריה גוראל.** המדובר בחיים גרשון. מנהל מגן-דיוד אדום בחיפה, שהיה מעורב במעשי שחיתות בתחנה הוודה על ידי המנכ"ל, עמיעוז כמיר. כלמי גרשון נטען, שהוא איפשר למשה רומא, יו"ר הנהלת מגן-דיוד אדום בעיר, לקבל בחדרי התחנה, ועל חשבוה, שיחולסלמון מכל העולם. היו אלה שיחות פרטיות עם בני משפחה. כשפנו לתורגמן, אז מפקד מישטרת חיפה, שיחקור בעניין, הוא התחמק שוב ושוב, בטענה שהמדובר רק במינהל בלתי-תקין.

● **בתחילת דיון מישפטי, שבו דרש גרשון שלא יפורסם מידע עליו בצהרון ידיעות אחרונות.** חשף תחקירן העיתון, מרדכי (מוטי) גילת, את התקני חשבוניות הטלפון, שאישורו את המידע, השופט א"ד בר סירב להוציא צו-מינוע שיאסור על פירסום סידרת התחקירים, ואמר שהוא לא ייתן לפגוע בחקירה עיתונאית. אחרי ציבורית, הוא גם תקף את הנעשה בתחנה מגן-דיוד אדום. אחרי דיברי השופט, המתינו בחיפה שתורגמן יורה על חקירת העניין.

● **חקירה לא התקיימה עד היום.** ● **לידי חיפאי של תורגמן, יהודה וישניצקי, שעזמו הוא נהג להתרועע, יש בן שהסתבך עם החוק: לילה אחד נתפס הבן ברחוב הרצל בעיר חיפה, כשברשותו סחורה גנובה מחנות שנפרצה על-ידו כמה דקות קודם לכן.** אזרח שהיה עז-ראייה הזעיק את המישטרה. הסיוע הגיע למקום וגילה אותו כשהסחורה הגנובה בידיו. הצעיר נלקח לחקירה ואמר לשני השוטרים בחוצפה: אין לכם מה לחקור אותי. ממילא ישחררו אותי בתוך רבע שעה! החוקרים איפשרו לצעיר לטלפן לביתו, ואכן כעבור שעות ניתנה הוראה אישית על ידי מפקד המרחב, תורגמן, לשחררו. חקירתו הופסקה והוא מעולם לא הועמד לדין.

● **לוישניצקי יש חבר חיפאי אחר, יעקוב טורצ'ין, שריצה 18 חודשי-מאסר על סחיטה ואיומים.** באותו הזמן עמד להיפתח נגד טורצ'ין מישפט פלילי בבית-מישפט השלום בחיפה. לא איום באקרה על תובע עירוני, טורצ'ין לא הופיע והוצא נגדו צו-הבאה. שוטר נשלח לביתו של הנאשם ואשתו לא גילתה לשוטר שבעלה נמצא במאסר. לעומת זאת היא מסרה לו שהנאשם בטיפולו של עורך-הדין יהודה וישניצקי. בשחת-טלפון התחזה וישניצקי כעורך-הדין וניהל משאומתן טלפוני עם השוטר. הוא סיפר שהוא שוחח עם העניין עם הממ"ד (מפקד המרחב). במהלך המשאומתן נפגשו השוטר ווישניצקי. אחרי כך התברר שתורגמן היה שותף לאי-ביצוע הוראת בית-המישפט. כשהורה שלא לבצע את הנז, ולמעשה גרם לכך שמישטרת חיפה תבטל את כתב-האישום נגדו. הוא גם הורה שלא להעמיד לדין את וישניצקי על התחזות. ● **בפרשה המתללה של רצח דניאל חנוך נטען כנגד תורגמן, שהוא מסר עדות-שקר בבית-המישפט בעניינו של חוקר בפרשה.**

רס"ר מאיר דואק, שהתרועע עם עבריינים ומסר להם מידע מוקדם על פעולות ומשיטות של המישטרה. על-פי הטענה, הורה תורגמן לקצין-החקירות לגנוז את החקירה. בבית-המישפט הוא טען שלא נודע לו על העניין, אלא זמן קצר לפני עדותו.

● **סוחר חיפאי טען כי תורגמן רכש ממנו מכשיר רדיו-טייפ ובמשך שנהיים לא שלם עבורו.** רק משנפתחה חקירה פנימית מיהר תורגמן לשלם את החשבון, וטען שהעיכוב נבע מכך שהוא קיבל מכשיר מקולקל.

● **נגד אחת ממזכירותיו של תורגמן הוגשה תלונה על ידי בעלה, בעניין סיכסוך גירושין שפרץ ביניהם.** נטען שתורגמן מנע את המשך החקירה.

● **לא אחת דווח בכלי-התיקשורת שתורגמן ממלא דוחות וחוויות-דעת לא מדויקים על פקדיו.** כלומר, שהוא מסכם בעליפה דבר אחד, ורושם בדוח דבר אחר. בשיאה של פרשת אסף חפץ הועלתה שוב הפרשה, כשאחד מפקדיו האשים אותו בזיופים. ● **ראש-לישכת-הסיוע במישטרת מרחב-הגליל הושהה במהלך חקירת קבלת-שחד, לבסוף הוא זוכה מחמת-הספק.** בכל אותו הזמן הוא היה מעביר חומר מהמישטרה לחברת-הביטוח הפרטית רכס. שעזמה עבד, פרטים מתוך תיקי-הנזעה שהיו חשובים לשמאי חברת רכס. הוא נחקר, הועמד לדין והציג פתק בכתב-ידו של תורגמן, שאיפשר לו לעסוק בעבודה עם רכס. הפרשה לא נחקרה עד תום.

● **בחיפה טוענים שחקירות של בכירים בעיריה, בפרשות שונות – מפרשת בית הלחום ועד לפרשת התובע העירוני איתן זוסיא, שנאשם בקבלת-שחד כדי לסגור תיקים – זכו בטיפול בלתי-רציני בתקופה שבה תורגמן ישב בעיר הצפונית, ולמעשה טויחו. חלקם נחקרו ביסודיות על ידי מחלפו של תורגמן.**

● **כמפקד מישטרת מחוז תל-אביב היה נתון תורגמן לסחיטה של בן-משפחה. לאנשי היחידה המרכזית הגיע מידע מודיעיני שקרבו שלו דורש ממנו כסף, בגלל עסקים משותפים שהיו לו בארצות-הברית עם בנו הבכור של תורגמן. הקצינים אמרו שלא יתכן שממ"ד (מפקד מחוז) לא יגיש תלונה בעניין כזה. תורגמן הסביר שהו עניין משפחתי פנימי, ומנע למעשה את חקירת הסוחר, ואת הבירור המישפטי על היחסים בין שני הנערים.**

● **ניצב-מישנה אמיל פרי אישר באוזני עיתונאי, שתורגמן פעל לסגירת תיק נגד בנו בקשר לגניבת-רכב.**

● **בכינוס שנתי של שוטרי מחוז תל-אביב גילה תורגמן פירטי חקירה וכומנים של חשודים בפרצה למוסיאון הארץ ברמת-אביב, תוך כדי סיכון חייהם של מודיעי המישטרה שמסרו את המידע. באותו כינוס נוצר הקרע הממשי המומבי הראשון בינו ובין אסף חפץ. תורגמן טען אז, שקצין בדרגתו מוסמך להחליט מתי לגלות ומה.**

חלק מהפרשיות, אם לא כולן, הועברו אחרי הפירסום בעיתונות לטיפול במטה הארצי, פרקליטות המדינה והיועץ המישפטי לממשלה. שום פרשה, מבין 12-הן שהוזכרו, לא הביאה להמשך ביצוע הליכים מישפטיים או פליליים כנגד חקצין הבכיר. התח-קירנים טענו שהחקירות טויחו. תורגמן, שנתמך בידי בכירי המישטרה, טען שאלה הן עלילות-נקמות מצד יריביו. המקנאים בהצלחותיו, ומצד כמה חוקרים חיפאיים, שאותם הוא הרחיק.

חווה מרדכי
הכותב המנוח מאחור

חרשת השמועות בתל-אביב עברה בשבועיים האחרונים שעות נוספות. תחילה הרימו הכל גבות בתדהמה: אחרי הכל, חווה גי פולופ נחשבו לנסיך ולנסיכה של עולם האופנה הישראלי — קשה היה להאמין לשמועה כי בניהוג היפהפה נקלעו לצרות. שכן, רק בשבוע ה-אופנה האחרון הצליחו השניים להשיג הזמנות, בשווי של מאות אלפי דולר לרבים, לביגדיהם שהם מייצרים בחברת פולופ שבכעלותם. הנסיך והנסיכה לבית-פולופ מתגוררים בבית-חלומות בקיסריה, זוהי וילה בסיגנון ספרדי השייכת להוריו של גי, המתגוררים באיטליה, מאז פשט האב את הרגל, יש להם שני משרתים פיליפיניים, שני כלבי דוברמן ושני בתי-שימוש.

כשחווה גי היו מזמינים לארוחת צהריים סביב הבריכה, האוכל תמיד הוגש בצלחות פורצלן מעודנות, ור הסכינים והמזלגות היו עשויים תמיד כסף.

חווה לוי, דוגמנית-צמרת יפהפה, בתו של פועל מחיפה, מי שהיתה סגנית מייסדת והנחשבת לאחת הנשים היפות והאלגנטיות בארץ, נישאה לפני ארבע שנים לגי פולופ, בנו של לסלי פולופ, שהיה בעלי בית החרושת

לחברת פולופ אך חווה וג

בגד עור. הטקס המפואר התקיים במלון שרתון בתל-אביב. היה זה סיום מוצלח לרומן בהמשכים, שהתרחש בכמה יבשות ונמשך כמה שנים. שבמהלכו נישאה חווה למליונר אמריקאי בשם ג'רי כהן וגם התגרשה ממנו.

השניים נחשבים אנשי-חברה פופרי לארבים. עם ידידיהם נמנים אנשים מ-חוגי-האופנה ומחוגי-הכתיבה גם יחד. במשך השבוע הם נהגו להתגורר בדירה שכורה בתל-אביב, ובסופי-השבוע עברו להתגורר בבית בקיסריה, כשהם מזמינים כמעט תמיד את ידידיהם הרבים לבלות איתם מסביב לבריכה. המסיבות שם היו תמיד מוצלחות, והמשתתפים בהן נבחרו

במדינה

(המשך מעמוד 6)

הראשונה היא קיום מגע עם ארצות הברית.

אילו היו מכניסים את הנתונים האלה למחשב, ומבקשים ממנו לקבוע את שיבוע המועדים הסבירים ביותר, היה בוחר באותם השיבוע שהוזכרו בהרפתות מעמאן, והם:

● **חיבת אל-מצרי, מבעלי** שכם, מי שהיה יו"ר הפרלמנט הירדני. הוא מקובל על ירדן גם כיום. במשך השנים התראה לא פעם עם יאסר ערפאת, מבלי שממשלת-ישראל התנגדה לכך בפועל. איש נשואי-פנים בשי, כמ, ראשי אחת המישפחות החשובים ביותר בעם הפלסטיני, אוהד ירדן וא-ש"ף.

● **אליאס פרג, ראש עיריית** בית-לחם, נוצרי, ראשי-העיר החשוב היחיד שלא הורח על-ידי שלטונות הכיבוש. פרג מקובל על ירדן וגם על אש"ף. בין אוהדי אש"ף נחשב פרג' כמי שתומך בקו המזוהה עם עיצאם אל-סרטאווי המנוח. כלומר: תמיכה בקו של יאסר ערפאת, בצירוף המיש-אלה שאש"ף יתקדם בדרך זו ביות מהירות ותקיפות.

● **רשאד אל-שווא, ראש** העירייה המורה של העיר עזה, המנהיג הבלתי-מערער של רצועת-עזה כולה. ראש אחת המישפחות החשובות ביותר, עתיר-נכסים. ידוע כי נפגש לא-פעם עם יאסר ערפאת, אך טיפח גם יחסים טובים עם המלך חוסיין. כמו פרג, מוזהה עם הקו שנציגו הבולט ביותר היה עיצאם אל-סרטאווי.

● **אדוארד סעיד, אחד מאנשי** הרוח הפלסטיניים הידועים ביותר בעולם. חבר המועצה הלאומית הפלס-טינית, מחברם של כמה ספרים בתורת הסיפורת והשוואתית, נהנה מיוקרה רבה מאוד כחוגים אקדמיים בעולם ובאמריקה, תושב ארצות-הברית. גם הוא מקורב ל-קו סרטאווי. בעל אי-שיות מקסימה.

● **הישאם שראבי, תושב העיר** וושינגטון, איש-רוח פלסטיני מוכר ביותר, אוהד אש"ף. שראבי קשור עם אישים רבים בגדה המערבית. שפנו אליו לא פעם במישאלות. נהנה מיוקרה אקדמית ואישית, מקובל על ממשלת ארצות-הברית. אדם שקול ומתון.

● **ואלדיר חלירי, בן אחת** המישפחות הפלסטיניות החשובות ביותר, פרופסור מוכר מאוד בארצות-הברית, תפס עמדה דומה לזו של סרטאווי וגם ייצג אותה בפומבי, כאשר פירסם בכתבי-עת אמריקאי יוקרתי תוכנית מפורטת ומאוזנת להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל.

● **נביל שאט, איש-אמונו של** יאסר ערפאת, תושב קאהיר. מילא שליחויות דיפלומטיות רבות, ומקובל ביותר על ממשלת-מצרים. מכל השיבוע, הוא המוזהה ביותר עם הנהגת אש"ף.

כל השיבועה הם בעלי מעמד אישי עצמאי. שלושה הם אינטלקטואלים בעל שם עולמי. שלושה הם אנשי ציבור בגדה ובצדעה. גם בדמיון הפי-רוע ביותר אי-אפשר יהיה להרביק אף לאחד מהם תווית של "טרוריסט", כי עברו את ההווה.

פרג' ושואו אינם מקובלים על החו-גים היות קיצוניים בגדה ובצדעה, המעדיפים סימנות קיצונית על פני עובדה מעשית. יש להניח כי כל השיבועה יושמרו באופן פרוץ על-ידי המשך ורק"ה, מכיוון שהם בעלי אוריינטציה פרו-ערבית ברורה. אך בשלב הנוכחי, כאשר הבעיה העיקרית היא לאפשר דרישה פלסטינית-אמרי-קא ופלסטינית-ישראלי, זוהי נבחרת טובה. אם תזכה בגיבוי של יאסר ערפאת, שכינס השבוע את מוסדות אש"ף ופתח בבגדאד, יתקבל ההרכב גם על-ידי הרוב העצום של תושבי השטחים הכבושים.

יצחק מודעי הצליח שוב לסדר את יריביו במפלגה הליברלית — בטכסיסים עקלקלים, שנראו לא-פעם כתעמולת של איש בלתי-דיוני והפכפך, הוא הפך את הקערה על פיה וסיכל את כל תוכניותיהם

את המהלכים לקראת חרות יזמו פת, שריר וניסים, כשהרומן בין מודעי (מנהיג מפלגתם) ובין המערך היה בעיצומו. הם סברו, יתכן שבצדק, שרוב ח"כי הליברלים אינם רוצים ברית עם המערך, מכיוון שפרס אינו יכול להבטיח להם מקום בכנסת ה-12. הם

הזה מעט מאוד אסמטיקה, אין בו שום אידיאולוגיה, ויש בו הרבה אינטרסים אישיים. רוקמי האחד הם שרי הליברלים, למעט מודעי. השלושה שונאים, כמו בן, גם איש את רעהו, אבל האביה לשרי האוצר מלכת אותם. ככל המאבקים

הציר הצליח!

הפנימיים הרציניים במפלגה הליברלית הובסו שריר, פת וניסים על-ידי מודעי, המוכשר פי כמה מכל אחד מהם, ומכולם יחדיו. הם מפצים אומנם שמועות שמודעי אינו שפוי, ולהעולם הזה אין כלים כדי לחרוץ דין בסוגייה הפסיכיאטרית הזאת. למען האמת, גם שריר-המערך, ורוב בכירי-האוצר והכתבים המדיניים, אינם מסתייגים מהתווית הזאת שהורבקה למודעי. אלא שהנעשה כנפשו העכורה של שר זה או אחר אין בו כדי לשנות את אי-אננותם של אויביו.

הפנימיים הרציניים במפלגה הליברלית הובסו שריר, פת וניסים על-ידי מודעי, המוכשר פי כמה מכל אחד מהם, ומכולם יחדיו. הם מפצים אומנם שמועות שמודעי אינו שפוי, ולהעולם הזה אין כלים כדי לחרוץ דין בסוגייה הפסיכיאטרית הזאת. למען האמת, גם שריר-המערך, ורוב בכירי-האוצר והכתבים המדיניים, אינם מסתייגים מהתווית הזאת שהורבקה למודעי. אלא שהנעשה כנפשו העכורה של שר זה או אחר אין בו כדי לשנות את אי-אננותם של אויביו.

משוגע או לא, שר האוצר הוא איש משכיל, בעל כושר ניהול ותכנון פוליטי ממדרגה ראשונה (כשהוא שולט ב"רוח"). השילוש הקדוש של

שרי הליברלים, הנלחמים בו, מהווה חבורה עלובה, נעדרת כישורים נלעגת. ההבחנה הזאת איננה נשענת על דעה קדומה פוליטית כלשהי. מבחינה זאת כל שרי הליברלים, כולל מודעי, הם זהים לחלוטין: ניצים קיצוניים, שמרגלים, אנטי-ליברלים, מצביעים בעד חקיקה רחוקה משועבדים נפשית, פוליטית ואידיאולוגית לתנועת-החזית. כולם חושבים בראש ובראשונה על עצמם, ועל טובתם האישית. ההבדל, אפוא, בין מודעי ובין אויביו הוא בתחום הכישורים: לו יש — להם אי?

יצחק מודעי, דווקא בתחום המיפי-לגתי, הפתיעו את המשקיפים הפו-ליטיים, אף את מי שכבר הסכימו להתנהגות המזוהה במיקצת במישור הממלכתי. כמה מומחים הביעו את תמיכתם בגלוי.

את הצטרפותו של מודעי לתביעת מתנגדי האחד עם חרות לבית-הדין הפנימי של המפלגה הם הגדירו כ-"מפתיעה". השיקול שלהם נשמע די גיוני: אחרי הכל, מודעי חזר לאחרונה ב-"תשובה", ואף חידר מחדש את יחסיו עם ראשי-הממשלה, שימעון פרס. ההשערות על פירוק הליכוד למען קואליציה צרה עם המערך נעלמו מכלייהתקשורת. מודעי מופיע שוב כ-"איש עקרונות", שארץ-ישראל הש"למה עומדת בראש מעייניו.

יחסיו הגרועים עם שריהכללה, גר יעקובי, מעכירים את האווירה בכל דיון כלכלי בממשלה. יעקובי סבור שמודעי הוא "אסון לאומי", וחרף זהירותו המסורתית הוא נותן ביטוי לדעותיו בצורות שונות. שריר-המערך האחרים משמיצים אותו בכל הזדמנות, ואפילו שריהאנרגיה, משה שחל, שתלה תיקונות רבות בעריקה אפשיית של שר האוצר, מאס במנהיג הליברלים.

כל התופעות האלה היו עדיין בגדר הנסבל, אלמלא הברית ההדוקה,

החדשה-יחסית, בין מודעי לשרהתע-שייהומיסחר, אריאל שרון. באיוולתו הרבה של פרס, הופקדה כלכלת ישראל בידי הצמר הזה, והם מחלקים — או מונעים — את הצ'ופרים כרצונם.

השניים הפכו לבעלי-ברית. יחסי-השניאה הגלויים בין שרון לבין כל שריהמערך מקרינים גם על יחסי מודעי-מערך. ידיד אויבך גם הוא אויב, מסיקים אנשים כמו יעקובי או מוטה גור, החולמים כמשך 24 שעות ביממה על פגיעה בשרון.

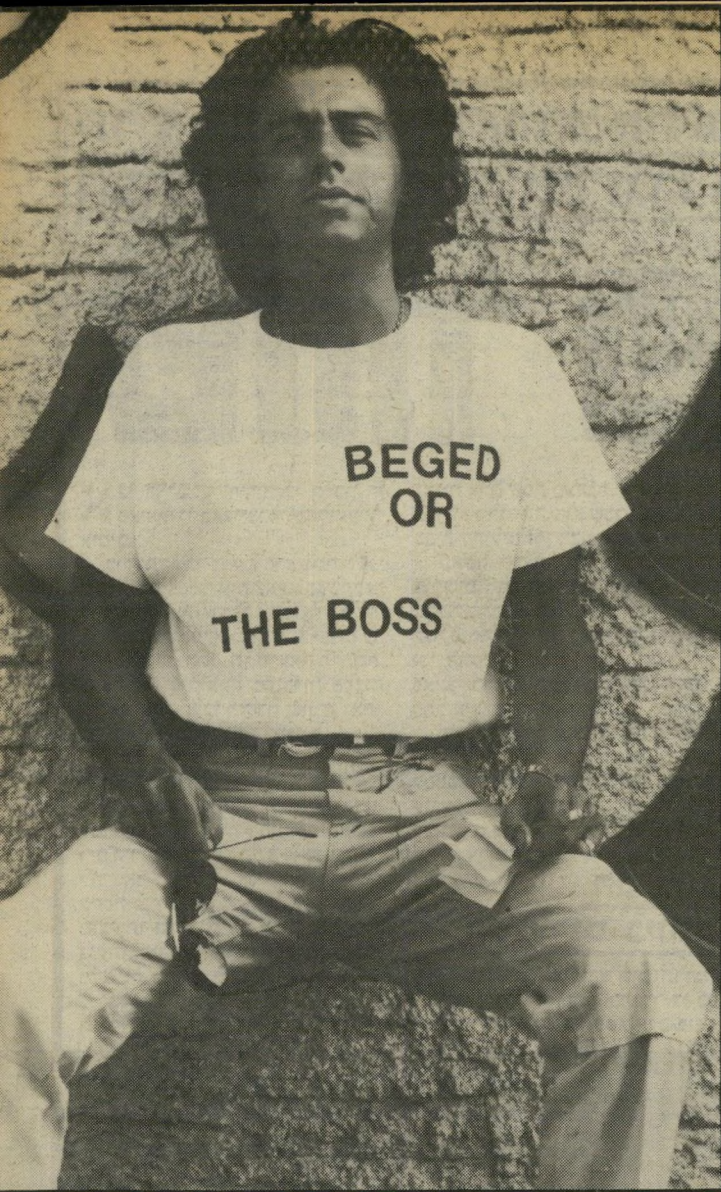
לכן גם העירפול הגדול, השורר בקרב מומחים לענייני הליכוד, אם מודעי חתך את החרק כליכוד מהמערך, ברית ברית עם האויב העיקרי של מפלגת העבודה, שרון, וזנח את כל תוכניות העריקה שלו — מדוע הוא עוקב בליכוד בהתנגדותו לאחד עם חרות?

הרי דווקא עתה הוא עושה כמיטב יכולתו להזכיר לציבור, ובעיקר לתומכיו במפלגה, שהוא איש-ימין, ליברלי-חרותניק לכל דבר, לא פחות משנאו-נפשו אברהם שריר, גידעון פת ומשה ניסים?

השאלה הזאת לשני אנשי-מפתח בתנועת-החרות ובי-מפלגה הליברלית, הישואה את התשובות (שהיו כמעט זהות), והגיע למסקנה, שהדמיה היא מיותרת: מודעי מחבל באיחוד עם הליכוד מסיבות פנים-מפלגתיות שלו, אבל גם בשירותו של אריאל שרון!

חבורה עלובה

כמו בכל עליה המתרחשת במפלגה הליברלית, יש בסיפור

גי (כבוש של בגדי-עור")
אבא פשט רגל

אפשר להיות בארץ מאלף דולר בחור דשן" גי משוכנע עד היום, כי למרות הסתבכותו הכספית של אביו, נעשה לו עוול איום. האב, שאינו יכול להגיע ארצה בגלל חובו למס־ההכנסה, לא השתתף בחתונת בנו וגם לא בחגיגת לידת נכדתו היחידה, אלכסנדרה. כעת מקווים גי וחווה להצליח ולגייס משי קיע שיחליץ אותם מהקשיים שאליהם נקלעו. כל ידידיהם מחזיקים להם אצי בעות.

■ שרית ישי-לוי

לפשוט עור - אך לא רגלי!

נכסים הוא לגרום לזה שהחברה תחדש את פעילותה במהירות, ואת זה אני עושה בשיתוף-פעולה מלא עם בעלי-החברה ומנהליה. כאשר החברה נכנסת למצב של חובות, תפקידו של כונס הנכסים להגן על הנושים, כדי שרכושם לא יברח, ומצד שני תפקידו להגן על החברה, מהבחינה הזו שלא כל אחד

ולייצר חולצות וצעפי-עור מרהיבים, מעוניינת להשאיר לבעלה את אופנת פולופ ולהתעסק אך ורק בחברה החדשה. חווה הכחישה מכל וכל. דקות אחדות לפני שעלתה על המטוס בדרכה לגרמניה, לצורך עסקים, אמרה להעולם הזה: "כל השמועות כאילו

בקפדנות, לפי מינון קבוע: רוגמניות צמרת, יצרני-אופנה, שחקנים, עיתונאים, אנשי צבא בכירים ופוליטיקאים. במלאת שנתיים לנישואיהם. ערכו ארוחת-ערב ל-20 ידידיהם בקפה פילץ. נישואיהם של חווה וגי נחשבים מאושרים. לפני חצי שנה נולדה בתם,

חווה וגי פולופ
וילה עם בריכה ושני משרתים

יוכל להיכנס אל הבוטיקים ולהוציא מתוכם סחורה. "מובן שיש בעלי חוב המודאגים בגלל חובם. תפקידי לבדוק את החברה ולדאוג שכל נושה יקבל את המגיע לו, ומצד שני לא לקפח את החברה ולהפעילה מחדש. בשבועיים האחרונים סגרנו את

אנחנו פושטים את הרגל מקורן ברוע לב, ואין בהן ולוא גרגיר של אמת. אנחנו נמצאים במשאומתן עם שותף חדש, בעל חברה ידועה למוצרי-עור, ואנחנו מקווים שיזרים הון חדש לחברה. יש בידינו הזמנות לייצור סחורה בשווי של 700,000 דולר, ואנחנו מתכוונים לייצר ולמלא אחר

אלכסנדרה. הם היו מאושרים וערכו מסיבה מפוארת מסביב לבריכה, כשבי מרכזה תצוגת-אופנה. בסוף התצוגה עלו חווה וגי על המסלול, שהורכב מעל הבריכה, כשהם נושאים בידיהם את אלכסנדרה הפעוטה, לבושה ב"ביגדי מלמלה. גי היה המאושר באדם. הוא חזר ואמר זאת אל המיקרופון שוב

מונה כונס נכסים שסגר את הבוטיקים שלה בולופ מנסים לגייס משקיע ולצאת מהצרות

פולופ ודוגמניותיה
להיות הטוב ביותר

הבוטיקים, כדי לערוך בהם ספירת-מלאי. כרגע שסיימו את ספירת-המלאי, הפעלו את הבוטיקים מחדש והם עובדים כרגיל. "אני זוכה לשיתוף-פעולה מלא מצידם של חווה וגי פולופ, ואני מקווה שמחר מאוד תבוא הבעיה שלהם על פיתרונה, ושגם בנק כללי, שלו הם חייבים כמה מאות אלפי דולארים, יקבל כמו יתר הנושים את חובו ב"חורה". חלק מנושיהם של חווה וגי טוענים, כי השניים חיו מעל ומעבר לאמצעיהם ולאפשרויותיהם. יש לזכור כי גי נולד בבית של מיליונרים. לפני שאביו פשט את הרגל עם חברת בגד עור, והחברה נמכרה

ההזמנות. "נכון שנקלענו לקשיים ואין בידינו הון חורה, אבל אנחנו עוסקים כרגע בגיוס הון. המיפעל פועל כרגיל ואנחנו לא פושטים רגל. אנחנו חייבים כסף לבנק כללי, והבנק מינה אדם שיעזור לנו למצוא משקיע, כדי שנוכל להחזיר לו את החוב. כל עניין המשקיע נמצא כעת במשאומתן. "אני חוזרת ומרגישה: אנחנו לא פושטים את הרגל. אנחנו נמצאים כרגע בקושי מסוים, שאין לי ספק שגורר ממנו בקרוב מאור-מאוד". עור-ההון רון בינדר, שמונה כונס נכסים ומני של חברת פולופ בע"מ, מטעם בנק כללי, שלו חייבת החברה 200,000 דולר, אומר: "תפקידי ככונס"

ושוב. רומה כי הכל התנהל על מיינוחות כבית מישפחת פולופ. הבוטיקים שפתחו ברחבי הארץ שיגשגו, קניינים מחו"ל התעניינו ואף הזמינו את ביגדי-העור היפהפיים בעיצובו של גי, שהשיגו כיל לייצר מהעור בגדים שימושיים והצליח להרהים את עולם-האופנה כאשר התחיל לייצר עור בצבעים שלא נראו עד אז: טורקוז, צהוב וורוד. ידיהם של הפועלים בבית-החרושת בחדרה מלאו עבודה. חלקם עברו עם פולופ האב עור במיגדל-העמק. השמועות טענו בעקשנות כי חווה וגי פולופ פשטו את הרגל. לשונות הרכיל ידעו לספר כי חווה, שפתחה לאחרונה חברה משלה והחלה לעצב

תוצאות גלאי-השקר קבילות. הרי שרדיחיד יכול להיעזר בהן.

תורגמן עשה נסיונות אחרונים, נואשים, לשכנע את היועץ-המישפטי לשנות את החלטתו, אך לא הצליח. "מה יעשה תורגמן?" הפכה להיות השאלה הנשאלת ביותר. הוא ענה עליה במכתבה-התפטרות שלו, בתחילת אפריל.

תורגמן, שהיה מפקד-מחוז ואיש מישטרה בכיר במשך שנים רבות, ואשר נהג כמאות מיקרים לבקשת מעצר חשודים על סמך תוצאות גלאי-השקר, החליט לתקוף במכתבה-התפטרות את המכשיר שהכשיל אותו. "הפוליגראף רחוק מלהיות מכשיר המגלה את האמת והחושף את השקר", רבים: "הצהיר האיש, שפקודיו השתמ-

הד"ר בצלאל בלוק אוהב את עבודתו. לפעמים הוא ישן במכון הפתולוגי. השבוע הוגש נגדו כתב-אישום. מה קרה באמת?

שומד פאתולוגי?

אני חייבת להודות כי המכון הפתולוגי באכריכר מהלך עליי אימים.

ביקרתי שם בפעם הראשונה לפני כמה שנים בסיוע עיתונאים. פגשתי אז לראשונה את הד"ר בצלאל בלוק, מנהל-המכון. איש נמוך קומה וצנום עד כדי סגפנות. הוא נתן הרצאה מרתקת, הראה לנו שיקופיות מעוררות פלצות של גוויות בשלבי ריקבון שונים, ואחר כך הזמין אותנו לבקר במרתף.

שם נערכים הניתוחים שאחרי המוות, הסביר.

היו כמה אמצעים שהתלוו אליי למרתף, אבל ריחות החומרים המשמרים והריקבון שעלו משם שיכנעו אותי להישאר במישר. אני מודה שאפילו בקפה ובעוגיות שהגישה לנו רוחלה, מזכירתו הנאמנה של הד"ר בלוק, לא נגעתי. היתה לי הרגשה מורדה לאכול ולשתות במקום הזה.

כאשר קראתי השבוע בעיתון הארץ את כתבתו של צבי הראל על

גוויית אדם שמת מצהבת, נדבק הרופא במחלה מהגווייה. הוא שכב במצב קשה בבית-החולים זמן רב.

כאשר קראתי בעיתון, לפני כמה חודשים, על חקירה המתנהלת נגדו בחשד לקבלת שוחד, התביישתי אפילו לטלפן אליו. הייתי בטוחה כי זו טעות, וכי החקירה תיסגר ללא תוצאה. אך כאשר קראתי השבוע כי הוגש כבר כתב-אישום, התחלתי לחקור בפרשה. הייתי סקרנית מאוד לרעת מה יכול היה לפתור את האיש הסגפן, הנחשב לסמכות בינלאומית בשטח הפאתולוגיה, האיש שנהג להזמין להרצות בכינוסים בכל קצווי העולם, מאירופה ועד הפיליפינים.

הסודות השמורים ביותר

קראתי את כתב-האישום ותרמתי גברה עוד יותר. התברר לי כי בפברואר, לפני שנה, נפטר אדם בשם

חוות-הדעת המקורית שלו למישטרת חדרה. אז נועדו שוב רבלסקי ובלוק חוות-דעת רפואית, שתקשר את המוות לתאונת-הרכבים.

עורך-הדין קמין לא הלך בעצמו לפאתולוג. הוא שלח לשם את המתמחה שלו, שלמה רבלסקי, כדי שישוחח עם הפאתולוג ויבקש ממנו דוח. בתעוועי הגורל, היה רבלסקי קצין-מישטרה לשעבר, אחד מחוקריו המעולים של בנימין זיגל. הוא סיים את לימודי המישפטיים והתחיל להתמחות אצל עורך-הדין קמין.

לדיכר כתב-האישום, אמר הרופא למתמחה כי הכין חוות-דעת מצוינת, לפיה קיים קשר סיבתי בין התאונה והמוות, והוא ביקש כסף עבור חוות-הדעת הזו. לדיכר רבלסקי, אמר הרופא: "ניתן לשלם את הכסף אחרי העבר דה, בדיסקרטיות, מתחת לשולחן". רבלסקי, בעל חושי הבלש המישטרי, נדלק מייד. הוא מיהר לדווח על כך למישטרה.

בשלב זה החליטה המישטרה ל- הכניס לתמונה סוכן מישטרי. קצין-מישטרה, שהוא גם מישפטי בהשכלתו, עורך-הדין יצחק וינוגרד, התחזה למתמחה נוסף ממישרדו של קמין. הוא הגיע לפגישה, שמע מפיו של בלוק קטעים מהדוח ונתבקש לשלם 20 אלף שקל.

כתיבת הדוח נדחתה, מכיוון שבאור תה תקופה היה הפאתולוג עסוק בעניין מירי הרצוג, שנמצאה בחולות סיני, שאת גופתה זיהה במיבצע מיוחד ומסוכן.

בחישה באוגוסט הגיע וינוגרד שוב למכון הפאתולוגי, בידיו היתה מעטפה סגורה. הוא מסר אותה לרופא וקיבל את חוות-הדעת המתוקנת. רקות ספורות אחרי שיצא וינוגרד מי משרדו של הרופא, נכנסו לשם שני קצינים מחידתו של זיגל ולקחו איתם את הרופא והמעטפה לחקירה.

מאז ועד היום נוסף חומר, נחקרו עדים והתיק הועבר לפרקליטות האזורית של מחוז תל-אביב. זהו דבר מקובל כאשר מטפלים בתיקו של אדם שיש לו קשר הדוק לפרקליטות הפלילית, ונעשה כדי שהצדק גם ייראה. הפרקליטה אמירה אדר הגישה השבוע את כתב-האישום.

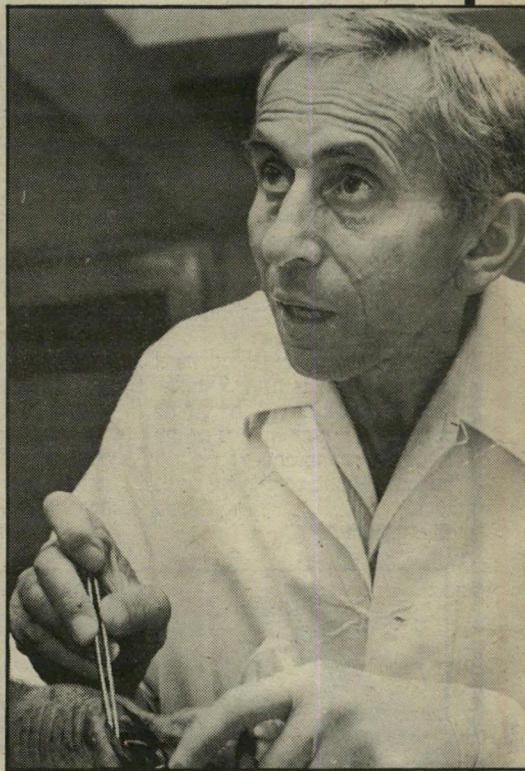
השמועות אומרות כי ניתן היה להעביר את התיק לדיון מישפטי לפני כתיבתו של עובד-המישטרה, לולא החליט מי שהחליט כי חוות-הדעת שניתנה לעורך-הדין שונה מזו שהוגשה למישטרה בראשונה. על פי דיכר כתב-האישום, הרחיב הפאתולוג והרגיש את הקשר הסיבתי בין מות המנוח ובין התאונה.

הד"ר בלוק הוא יליד ליטא, ובעוד זמן קצר ימלאו לו 65 שנים. מועד פרישתו לגמלאות. מזה 13 שנה, מאז עלייתו ארצה, הוא עובד במכון הפאתולוגי באכריכר. מלבד עבודתו, יש לו עוד אהבה גדולה אחת: בני-מישפחתו. עורר בלוק יש שתי בנות, הלומדות רפואה, ושלושה נכדים. בזמנים שאיננו נמצא במכון, הוא משחק עם נכדיו ומעודד את בנותיו למימוריהן.

הוא מקווה כי הן לא תמשכנה בדרכו ולא תעסוקנה בגוויות. הוא מקווה כי הן תהיינה רופאות, שתעסיקנה בבני-אדם חיים ותרפאנה חולים. סביר להניח, כי הד"ר בלוק, או סגני גורו, יפנו ליועץ-המישפטי ויבקשו עיי כוב הליכים במישפט. אם אומנם עומד הרופא לפרוש לגמלאות בקרוב, נראה שלא יהיה זה אנושי לסיים את הקריירה הארוכה והטובה שלו במיקרה אחד כזה. **אילנה אלון**

פאתולוג בלוק במעבדה (בדק ראש של גוסה) ובזירת-הפשע נדבק בצהבת מגווייה

כתב-האישום שהוגש נגד הפאתולוג, הייתי עצובה ונדהמת. זכרתי את הפעם השניה שבה ביקרתי במכון.

קבעתי אז פגישה עם הד"ר בלוק בצהריים לשם כתבה מסויימת. הגעתי למקום, אך איש לא ידע היכן נמצא הרופא. אמרו לי כי אולי הוא בנתיחה ואולי הלך לאכול, ולבסוף הציעו לי לשבת במישרדו ולחכות.

הייתי שקועה מאוד בעיתון וצהריים, כאשר לפתע נפתחה בחריקה דלת-המישפטי, ודמות לבושה בגר לבן מותכם ברם נכנסה לחדר. רק בקושי כבשתי את הצעקה שעמדה להתפרץ. כאשר זיהיתי את הד"ר בלוק, הוא פיהק רחב ואמר לי, כי מאחר שהוא נוהג להתחיל את עבודתו במכון בשעה שש בבוקר, הוא לעיתים עייף מאוד בשעות הצהריים. וכאשר יש לו זמן, הוא נוהג לחטוף תנומה על המיפסת.

גם אחרים במכון סיפרו לי על מסירותו. לפני כמה שנים, כאשר ניתח

רבלסקי הבין כי הרופא דורש ממנו שוחד כדי לכתוב חוות-דעת שתתאים לצרכיו, וכי זו הסיבה שדרש כסף מתחת לשולחן ובדיסקרטיות. אולם יתכן כי מאחר שלד"ר בלוק לא היה היתר לעשות עבודות פרטיות, התכוון לכתוב את הדוח באופן פרטי, ולמסור אותו תמורת כסף. אבל מכיוון שזה בניגוד לתקשיר, רצה לקבל את הכסף בגלל חשש שוחד, אלא בגלל עבירת מישפטי של עובד-מישטרה.

במישטרת-ישראל התייחסו למיך-רה בחומרה רבה. הם ידעו כי בידיו של הד"ר בלוק נמצאים המיקרים הקשים והסודיים ביותר במדינה. הוא האיש שניתן את גוויות המהבילים שנהרגו באוטובוס שהיה בדרכו לעזה, בפסח לפני שנה. הוא האיש שניתן את גופתו של דני כץ, וחוות-הדעת שלו חורצות גורלם של אנשים רבים, העולים בכל שבוע לכותרות.

בחודש יוני שלח הד"ר בלוק את

ראובן שפושניק בביתו שליר חדרה. מאחר שהיה זה מוות פיתאומי, הועברה הגופה, בהסכמת המישפחה, לנתיחה במכון הפאתולוגי. זהו הנוהג הרגיל לגבי מוות פיתאומי. ד"ר בלוק, או איש מעובדיו, אמורים לנתח את הגופה ולכתוב דוח על סיבת-המוות. את הדוח נהוג לשלוח לתחנת-המישטרה שהעיירה את הגופה.

ד"ר בלוק בדק את הגופה וניתח אותה. הוא קבע כי המוות נגרם מאמבוליה. להיווצרות קרישים כזה יכולות להיות כמה סיבות. במקרה זה היה ידוע כי המנוח נפגע בתאונת דרכים כשבוע לפני מותו, שכב שלושה ימים בבית-חולים ושוחרר לביתו. אך לם המנוח בן 63 סבל גם ממחלות מסויימות, ביניהן טרשת-העורקים. הפאתולוג אמר היה לציין בדוח מה גרם לאמבוליה.

בינתיים, שכרה מישפחת המנוח את עורך-הדין יורם קמין, מומחה לתביעות נזיקין, כדי לתבוע את הנהג הפוגע

קצין רז

כתב-שקר בהבל-פה

שו במיצאי הפוליגראף כמעט בכל יום. הוא ניתח את חוות הדעת של היועץ-המישפטי, שהועמדה לרשותו, ומסתבר כי היועץ-המישפטי הביע את דעתו שתורגמן איננו דובר-אמת, ושי נטרל את עדותו של העיתונאי קוטלר. לדיכר תורגמן קבע היועץ המישפטי, כי אין לקבל את גירסתו, משום שביטל במחיידי את מהימנות דבריו של העיתונאי קוטלר.

תורגמן הסביר כי איננו מוכן לעמוד לדין לפני דרייחיד, מכיוון "שהחלטתו מתפרשת בעיניי כהבעת אי-אמון בי, גזורת את ריני מראש לחובה שלא בצדק". ככך הביע איש-המישטרה הב' כיור את אי-אמונו בשופט המיועד, וקבע כי לא יהיה זה שופט-צדק, בלי להעמיד את עצמו לדין, הוא חוזר ומצהיר כי הוא דיכר אמת, ורו שקרן.

אילו עמד תורגמן לדיון מישפטי והיה מורשע, היו נשללות ממנו בוודאי כמה זכויות-פרישה. כאשר התפטר מרצונו, דרש לעצמו חופשת-פרישת של שנה בתשלום, חופשה המאושרת לניצבים, ובתנאים המאושרים לקצינים בדרגתו. הוא פרש בפריסום אדיר, תוך כדי השמעת דיכר-סגנונה על עצמו בכל אמצעי התיקשורת. הוא לא יעמוד לדיון, ואת עצמו זיכה בהבל-פיו. באותו הבל עצמו ניסה להשאיר את כתב-השקר על רז.

אמור זאת לציפורים

כמה ביקורים חטופים בחייו. אביו עזב את הכפר ועבר לעכו, ושם נולד. אך לעצאם היתה הרגשת-שייכות חזקה מאוד לכפר, שאת שמו נשא. הכפר סימל את שורשיו.

מה טיבו של כפר, שבו היו שורשיו של איש כזה? סרטה כהויה בין הגבעות, לא הרחק מהתנחלות אריאל. החולפים בכביש "חוצה-שומרון" הסמוך אינם מבחינים בו, או שמעיפים בו לכל היותר מבט חטוף. הכפר דומה לכל כפר ערבי אחר בארץ: הוא מתמזג להפליא עם הנוף, אינו שואף להתבלט מתוכו או לשלוט בו, כמו ההתנחלויות, אלא להיות חלק ממנו. והו כפר קטן וענני, אין בו דרכים סלולות.

נראה שזהו כפר עתיק מאוד. הוא מוקף עצריות, ועליהם פרנסתו. בקירבתו יש שרידי חומה עתיקה, שלדירי הסרטאווים שרדה ממיסגר שנבנה בעת כיבוש הארץ בידי האיסלאם, לפני 1300 שנים. נראה שהכפר עצמו הרבה יותר עתיק, אולי שרר מימי כנען, הבית הראשון והבית השני.

הטקס היה קצר, מרשים בפשטותו המכובדת. בחדרהאורחים של הכפר, אולם ריק, שנתיקרתו כיפה עטורה בפסוקים מן הקוראן, התאספו הגברים. לחצנו ידיים וישבנו על כיסאות פשוטים לאורך הקירות. על אחד הקירות היתה תלויה תמונה של עיצאם, שצוירה בידי ברהמקום על-פי תצלומים. על הקירות האחרים נתלו כתובות שחורות, שנכתבו בכתב-יד יפה על קרטון לבן. היו אלה שירים שנכתבו לכבוד עיצאם על-ידי תלמידי בית-הספר המקומי.

אחרי שני נאומים קצרים על האיש, מטרותיו ופועלו — אחד מפי אורח ישראלי ואחד מפי בן-המקום — הסיר מתי פלד את הלט השחור מן הצויר. ישבנו שעה קלה, לחצנו ידיים ונפרדנו. כל בני הכפר הם בני חמולת סרטאוו, ובין הגברים היו גם קרובי-משפחה קרובים יותר, כמו בן אחי-אביו. לשואו חיפשי בין הנוכחים איש שתווי-פניו יזכירו לי את עיצאם, אך התנהגותם, שאמרה כבוד, הזכירה לי את האיש.

כאותה השעה עצמה התקיים בעיירה הפורטוגלית אלבופייירה המישפט המגוון (השני) לרוצחו של עיצאם. אין הוא חשוב. האיש יישכח. שמו של סרטאוו — ושם הכפר שהעניק לו את השם — ייזכרו לדורות.

כרטיס אשראי להצבעה

הללויה: רעיון ההצבעה האלקטרונית ככנסת עלה שוב על הפרק. התגשמות רעיון זה דומה לכיאת המשיח: אף שהוא מתמהמה, הוא יבוא. השאלה היא רק מי מהשניים יקדם למי. את הרעיון העליתי לראשונה לפני 15 שנים. כתבתי מיכתב ליו"ר הכנסת דאז, ראובן ברקת, ופירטתי בתמימותי את כל המעלות הבולטות של שיטה זו.

למשל: אין צורך למנות את הקולות בעת ההצבעה. מוכיר-הכנסת אינו צריך לערוך מניין ידני, כמו נער בבית-הספר. (לא פעם נוכחתי לדעת שהמניין מוטעה, ולפעמים היו גם רינונים על כוונות אפלות לזיף את התוצאות.) אין צורך לבחור במונים. שיעמרו בתווך יוספרו ידיים, תוך ויכוחים ביניהם. התוצאות נקבעות אוטומטית, תוך חלקיק של שניה, בלי כל אפשרות של טעות. הח"כ לוחץ על כפתור, או מסובב מפתח — וזהו.

אך זוהי רק מעלה אחת. נוספת אליה מעלה שניה, שגם עליה הצבעתי ברוב תמימותי: הצבעתו של כל ח"כ נרשמת אוטומטית בפרוטוקול. כך ניתן יהיה לראות בכל עת מי הצביע בעד ומי נגד. 200 אלף לירות — סכום לא-מבוטל, בימים המאושרים ההם, אך גם לא מרקיץ-שחקים.

מובן שלא הייתי כל-כך תמים. היה ברור לי לגמרי מדוע מתנגד המיסדר המיפולגני להצבעה האלקטרונית. רוב חברי הכנסת, ובכללם ראשי כל הסיעות הגדולות, מהווים קארטל. יש להם אינטרס משותף להעלים את היעדרותם המתמדת מן המישכן, וגם את הצבעותיהם.

אילו היתה קיימת שיטה של הצבעה אלקטרונית ורישום אוטומטי, היה יכול פלוני לבוא ערב הבחירות הבאות ולספר על יריבו: "ח"כ אלמוני נעדר מ-97.3% של ההצבעות שנערכו בכנסת ה-11! לא נעים. הוא יוכל גם להגיד: "ח"כ שלמוני הצביע נגד התוספת לגימלאים" או "בעד הטוריסטים היהודיים". ומי רוצה לזכור כיום כיצד הצביע בפרוס מילחמת-הלבנון.

כיום אין כל אפשרות כזאת. אין שום רישום של נוכחות הח"כים בישיבות המליאה. לא נרשם מי הצביע, ובעד מה. אין כל אפשרות לזכור איך הצביע ח"כ מסוים בעניין מסוים, אם הצביע בכלל (וחץ מאשר במיקרים נדירים ביותר, כאשר נערכת הצבעה שמית והצבעת כל ח"כ נרשמת).

עכשיו תפס מהגדרס יהודי-צרפתי בעל שם ישראלי את הכנסת בגרון, והציע לה להתקין את המערכת בחינם, תמורת דמי-החזקה חודשיים בסך 9000 דולר — כמחיר התחזוקה של חמישה ח"כים שאיש אינו יודע מה מראה פניהם.

בוודאי תגידו: זוהי הצעה שאי-אפשר לסרב לה! רוצים להתערב?

יש כמה וכמה שיטות להפעלת ההצבעה האלקטרונית. ידידי דיטר אשה, אחד מנציגי הירוקים הגרמניים בפרלמנט האירופי, סיפר לי כי במוסד זה הונפק לכל חבר כרטיס פלאסטי, שאותו הוא מכניס לאחר משלושה חייצים. בעד, נגד, נמנע. הצרה היא, לדבריו, שרבים מחבריה-הפרלמנט מחליפים כרטיס זה בטעות בעת ההצבעה. בכרטיסי אשראי וכספומט, וגורמים לשיבושים.

אורי אבנרי

יונה אישי

כשהמצב כבר היה נואש, שיר המח"ט קריאת-עזרה למפקדיו. אלה השיבו לו במסר מפי חומייני: בטח באללה והילחם עד הסוף. אולם ביטחונם של המח"ט ואנשיו באללה הלך ופחת משעה לשעה, ככל שגברו המים ורבו ההרוגים. לבסוף נכנעו לעיראקים. ללמדך שלא כל המתאבדים הם שיעים, ולא כל השיעים מתאבדים.

האיש מסרטה

מוזרים, מוזרים החיים. ראיתי בטלוויזיה את המוזמר האלו דולי, בביצועה של כרברה סטרייטס, שחקנית שאני מת עליה. תוך כדי כך חשבתי, כמובן, על חנה מרון. מי שראה את חנה מרון רוקדת ומשתוללת על בימת אלהמברה ביפו אינו יכול אלא להיזכר בה, כשהוא רואה מחזמר זה. כי זה היה זמן קצר בלבד לפני שקרה לה האסון, שבו קיפחה את רגלה.

האסון הזה נגרם על-ידי אירגון-פיראדיון בשם "אירגון-הפעולה למען שיחזור פלסטין", שתקף את הנוסעים הישראליים בנמל-התעופה של מינכן. בראש האירגון עמד אז מנתח-לב פלסטיני שחזר מארצות-הברית, הד"ר עיצאם אלי-סרטאוו. כעבור כמה שנים הפך אותו אלי-סרטאוו, בעיקבות התפתחות רעיונית מעניינת ביותר, ללוחם-השלום מס' 1 בעם הפלסטיני. על התקפת-מינכן כיפר במשך שבע שנים רצופות, שבהן סיכן את חייו למען השלום יומיום ולילה-לילה, עד שנרצח — לפני שנתיים בדיוק.

כמה פעמים, ברגעים של קירבת-לבבות, גילה לי שהוא מקווה שבאחד הימים אפגיש אותו עם חנה מרון, ושיצליח לבקש ממנה הבנה ומחילה. פגישה זו לא התקיימה.

ברגעים אחרים אמרתי שאני מקווה שבאחד הימים, אחרי השגת השלום, יקח אותי עימו לביקור בכפר שממנו באה מישפחתו — הכפר סרטה בגדה המערבית. גם חלום זה לא התגשם.

אך השבוע ביקרתי, סוף-סוף, בכפר סרטה. יחד עם מתי פלד ויעקב ארנון, שני ידידי הישראליים האחרים של סרטאוו, ביקרתי ביקור-אבל בכפר, לכבוד יום-השנה לרצח. הייתי מלא סקרנות. אומנם, עיצאם עצמו לא נולד בסרטה, ולא ערך בה אלא

במדור המיכתבים למערכת ג'רוסלם פוסט מצאתי סיפור שהוא פנינה.

מעשה בשני ייקים, שגרו בשנות ה-30 בבית ירושלמי. בקומה התחתונה גר בנקאי בלתי-דתי, שהיה מפורסם בלשונו העוקצנית. בקומה השלישית גר דוקטור דתי, שמוצאו היה מחוגי אגודת-ישראל בפרינקיפוט.

מובן שהשניים לא דיברו זה עם זה, וכל הקשר ביניהם היה בכתב, באמצעות תיבות-הדואר. בגרמנית, כמובן, ובצורה תרבורית.

מישפחת הבנקאי נהגה להאכיל את הציפורים בפירור-לחם, שהניחה על סף ליד החלון. באחד מימי-פסח נרעש הדוקטור הרתי מלמעלה להיווכח שגם הפעם, כעצם ימי-החג, היו מונחים על הטס פירור-לחם. הוא ישב וכתב מיכתב נועם לשכן רלמטה, ובו מחה בתוקף על חילול-החג בפרהסיה.

למחרת היום, כשהסתכל למטה, ראה הדוקטור ליד הטס שלט בשפה הגרמנית: "ציפורים חביבות, אלה מכן שהן שומרות-מיציות — נא לפנות לקבלת אוכל כשר לדוקטור בקומה השלישית." כל זה מוכיח שהקרב על אכילת-חמץ בחג-הפסח אינו חדש. אך יש בו, השנה, חידוש.

באחד מימי הפסח מצאתי את עצמי יושב בבית-קפה ברחוב ושותה בירה. אז תפסתי שקרה משהו.

בימי נעוריי לא היה עולה על דעתי לשתות בחג-הפסח בירה, או לאכול פיתה, בפרהסיה. גם אז הייתי בלתי-דתי בהחלט. אך לא מצאתי טעם בורגות אנשים מאמינים. את החמץ אכלתי בבית, בין ארבעת הכתלים. ביום-הכיפורים נשארתי בבית. אני זוכר שפעם, כשהייתי רוכב-אופנוע מושבע, יצאתי לפני יום-הכיפורים לטיול בארץ, והקפדתי שלא לעבור בשום ישוב יהודי ביום-כיפור. היה נראה לי שההתחשבות בריגשות הזולת היא מידה טובה. כל זה השתנה עתה.

כאשר קראתי על השתוללות-האמוק של האיית-אללה בימי מטבריה, בערה בי חמתי להשחית. כיבי טען להצדקתו ש-הדם עלה לו לראש, כשראה את הצעירים אוכלים חמץ בפרהסיה בעירו. ובכן, מה שמותר לו, מותר לי. הדם עלה לי לראש כשקראתי על הפועתו, בראש חבורה של מפקח-ידת נוסח-איראן, כדי להחרים את הכיסאות של בעלי בתי-הקפה תוך שימוש בתירוץ-סרק. (אחד מבכעלי-הקפה לא עבר שיקוף-ריאות, וכו'). החלטתי שבמצב כזה, כשדוחקים אותנו אל הקיר, עלינו להשיב בפרובוקציה על פרובוקציה. לאמור: לשתות בירה ולאכול פיתות בפרהסיה, כהפגנה למען חרות-האדם.

לחץ ויצר לחץ בגדי. זהו חוק בטבע, וגם בטבע האדם. אם נציג מגוון של סיעה רתית עלובה ומבוטלת, שהגיע למעמד של ראש-עירייה באמצעות קנאות קואליציונית, מתנהג כמו רוח-אללה חומייני, הוא יגלה שגם אנחנו נתייחס אליו ואל שכמותו כמו אל חומייני.

ואם הכנסת תחוקק חוק לאיסור אכילת חמץ בפרהסיה, היא תטפח כמו ידיה תנועה של התנגדות, שתתבטא באכילה המונית של לחם בחג-הפסח ברחוב.

למצוא כל דבר!

טוב שיש מישור השומר על המוסר בישראל. לא ככריטניה היינו.

זה התגלה כאשר שידרה הטלוויזיה השבוע את טארטיף, מחוזו הנהדר של ז'אן-באפטיסט פוקל, הידוע יותר בשם-העט מולייר. בשיא המחזה מנסה מטיף דתי לפתות את בעלת-הבית. הדברים מלאים ברמזים מיניים גסים. כאשר הגברת פורצת בשיעור, אומר המטיף כי עליה למצוא סוכריה. על כך עונה הגברת, ברמז עבה, שהיא מוכנה "למצוא כל דבר".

התירגום בטלוויזיה הישראלית תיקן את הדברים. הוא שם בפי הגברת את הפסוק, "כדאי למצוא סוכריה".

מולייר כתב את המחזה לפני 326 שנים, כאשר שילטון הדת היה בעיצומו. אף ש"מלך השמש", לואי ה-14, היה בעד המחזה ובעד מולייר, נאסרה הצגתו בפומבי במשך תקופה ארוכה, והארכי-הגמון של פאריס איים בנידוי על כל מי שייגע בו. לבסוף הכריע המלך לטובת ההצגה, והיא הוצגה גם בפרהסיה, אחרי שקודם לכן נקראה רק בחוגי החצר.

מולייר שילם עבור החסד במערכה האחרונה, התפלה למדי, שבה התנף למלך עד בלי די וניסה להעמיד פנים כאילו הוא מבחין בין דתיים אמיתיים ובין נוכלים, ההופכים את הדת קדרום לחפור בו. זהו נושא אקטואלי מאוד, והתיאטרון הבריטי אכן שיחק את המחזה הנושן כאילו היה בן זמננו. מולייר נשאר רענן ורלוונטי כבימי חייו.

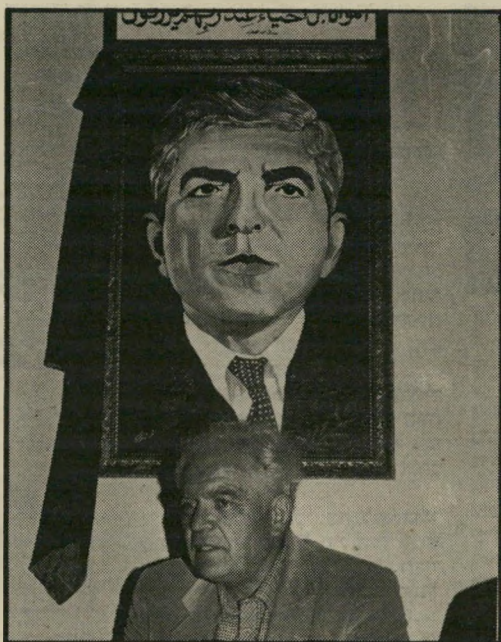
השאלה היא: האם היתה הטלוויזיה הישראלית מעזה להציג את טארטיף אילו היה מחזה ישראלי מודרני, על החרדים והחוזרים-כתשובה ושאר בעלי-החיים בקירוס הרתי הישראלי של 1985?

מים עד נפש

הנה סיפור בלעדי, ששמעתי מפי אישיות בכירה בעולם הערבי, שטענה שהוא אמת לאמיתה.

על אי כאיזורה-ביצות בדרום-עיראק התבצרה חטיבה של צבא-איראן. בראש החטיבה עמד מח"ט ארוק, שהיה מסור בכל ליבו לתורת חומייני.

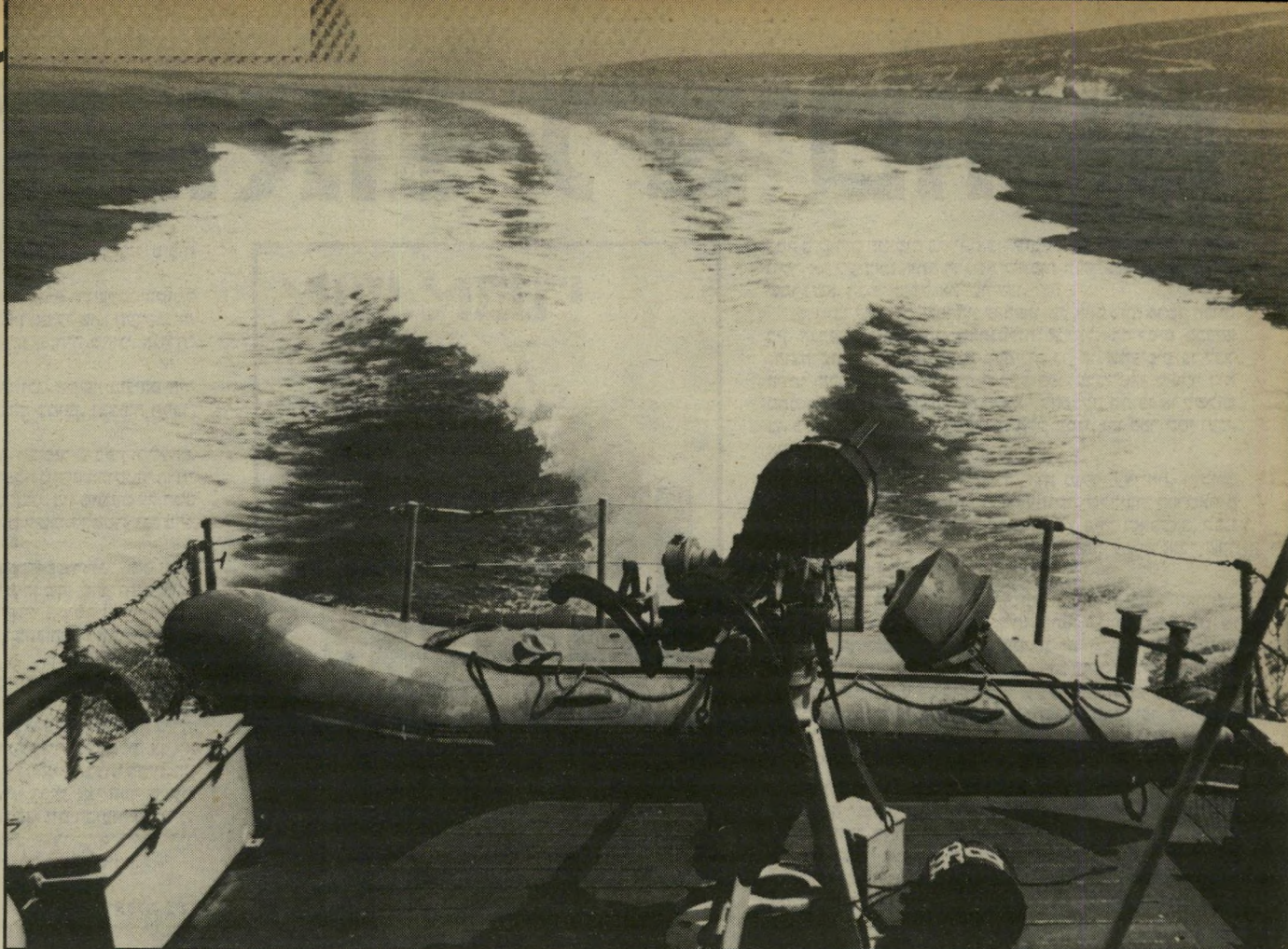
במהלך הקרבות פתחו העיראקים את הסכרים, שהגנו על האי, ונחשול מים החלו מציפים אותו. חיילים איראניים רבים טבעו, והנותרים הצטופפו בשטח שהלך והצטמק, הם הופגזו על-ידי העיראקים ללא-רחם.

סרטאוו בציור בן-כפרו (מתחתיו: מתי פלד)

חופי הארץ סגורים הרמטית. הכתבת הרטובה של "העולם הזה" וידאה זאת

ותפקידים, ושכל אחד משמונת אנשיהצוות יודע לעשות הכל. את תראי את זה לבר במשך ההפלגה, אמר, ואיחל לי הפלגה נעימה. בעיית השמן נפתרה מהר ויצאנו שוב לדרך. המשימה: סיור לאורך החוף, בין ראשיהניקרה בצפון לעכו בדרום, ומעקב אחרי ספינות וגופים בלתיימורים בטווח זה. בצה"ל זה נקרא בט"ש — ביטחון שוטף. הספינה השאירה שובל לבן וארוך בתוך המים המטונפים של נמל-חיפה. העיר התרחקה לאט-לאט מעינינו, אל תוך ענני הזיהום של המיפץ. יצאנו לים הפתוח. שעת לפני הצהריים. השמש זרחה מעל שמיים כחולים וגקיים. הים חלק כמו ראי. מבחוץ נראה שזו עומרת להיות הפלגה נעימה, אבל המעיים שלי היו הפוכים וריכוז את רוב תשומת-ליבי: קריאה קצרה ברמקול הפכה מייד את קליפת-האגוז הקטנה ליחידה קרבית לוחמת. יאיר פלקס, המפקד, השמיע כמה מילים קצרות, שבעקבותיהן התחילו אנשיהצוות להתרוצץ על הסיפון כמו חבורת נמלים עמלות. כולים היו לבושים בחגורות-הצלה, עסוקים בהטענת הפגזים לתותחים ולמיקלעים שעל הסיפון. דורון הזיע מאחור, ליד הירכתיים. הרים שוב ושוב את המחסנית הגדולה של התותח. יאיר לא היה מרוצה, וביקש שיחזור על הפעולה שנית:

סתם יום

שני ימים

בעזרת צינור הגומי השחור. אם איאפשר לנפח, יש בקבוק קטן לניפוח אוטומטי חרפעי (לזכור שזה חרפעי, הרגיש שוב, משרוקית קטנה להודיע על המיקום ואקרח קטן לירי של זיקוקין בלילה. צפירה. אטאט התרחקה הספינה מן הרציף, ויקו, עטוי חגורת-הצלה צה"לית בצבע חאקי, עמד על החרטום.

מרגע שדרכו רגליי על הספינה הקטנה, הרגשתי כאילו עולמי חרב עליי. מעיי, כמו שנאמר בביטוי, נתהפכו בקירבי. דורה, הקצין שליווה אותי לדבור, דחף לי חבילה כחולה ליד. הוא הסביר לי, בטון של ריילת בתחילת טיסה, שזו חגורת הצלה ופתח בהדגמה מהירה: כך פותחים. מניחים על הצוואר, מנפחים

שיחרר את החבלים השחורים מהמזח וגילגל אותם על הסיפון. יאיר עמד ליד ההגה הגדול וניווט את הספינה אחורה. מטר ועוד מטר ברוורס איטי. המכוונות נהמו מתחת לרגליים. מכער לחלון מרובע על ריצפת הסיפון יצא עשן אפור, סמיך ומסריח. כמה חיילים עמדו על מירפסות בניין המישרים הצר וצפו בספינה המתרחקת. קיווייתי

צילמה ■ וכתבה ענת סרגוסטי

בליכי שההפלגה תעבור עליי בשקט, למרות המעיים המתהפכים. ואז נשמעה הקריאה העמומה מתוך חדר-המכונות: "חבר'ה, צריך לחזור, יש תקלה בשמן." יאיר תפס את המיקרופון הקטן בידו והחזיר שאלה פנימה: "מה קרה?" מקסים עלה בריצה מתוך בטן הספינה, הוריד את האוזניות שחבש לראשו, והסביר ליאיר שיש תקלה בשמן המנוע.

כמו שיצאה הספינה לדרך תחתית של שלושה מטרים, כך חזרה באיטיות אל הרציף. וישו, שנשאר עדיין ליד החבלים השחורים, הורדו לקשור אותם שוב אל המזח. הייתי גאה בעצמי. ההפלגה הראשונה על דבור של חיל-הים עברה דווקא בסדר. לא חשבתי שהיא תהיה כליך קצרה וללא תקלות, במיוחד אחרי שהפחידו אותי כליכך הרבה. שתדעי לך שאין שרותים על הספינה, ושאת הבחורה הראשונה שעולה לסיור כזה על דבור, אמרו לי

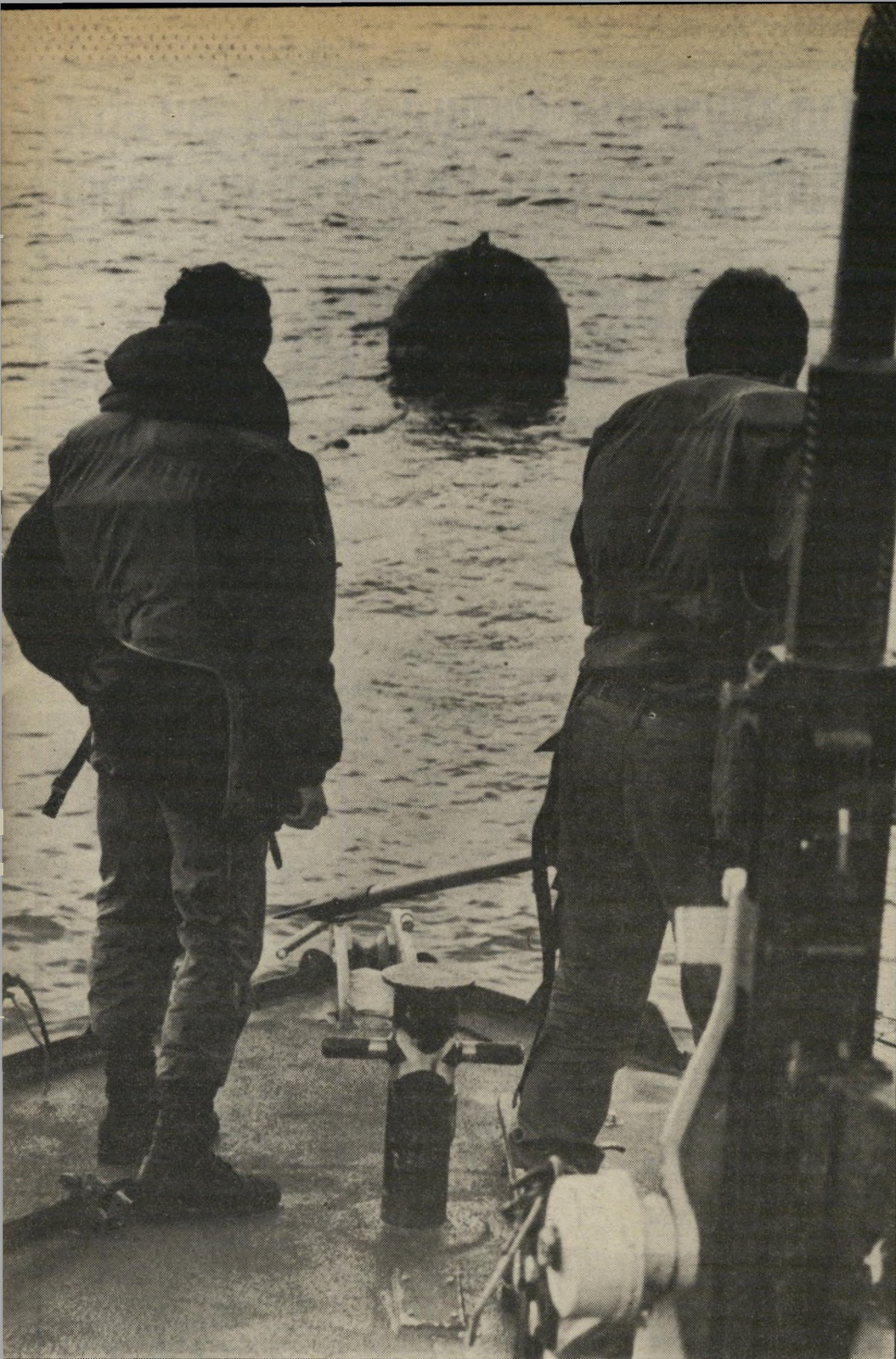
דבור בים ספינת הדבור. שאורכה 20 מטרים ורוחבה 6 מטרים, יכולה להגיע למהירויות גבוהות. הספינה מצוידת בתותחים קטנים ובמיקלעים, בנוסף למכשירים שונים למציאת כיוון.

דורון ביצע את הפעולה במיומנות, כשהוא רוטן לעצמו בשקט. הפקודות נורו בקצב מבעד לרמקול. ג'יסי כלים, טווח קרוב, הודיע יאיר. הוא הציע לי לסתום את האוזניים. הפעולה הזאת, שהצריכה שימוש בשתי ידיים, התגלתה כמסובכת. איך אפשר, ברומנית, גם לסתום את שתי האוזניים וגם לשמור על שיווי מישקל? לפקודה "אש" נורו שלושה פגזים מכל כלי שעל הסיפון, קרוב אל תוך המים הכחולים. הניסוי עבר בהצלחה,

כשהגעתי בבוקר לבסיס חיל-הים בחיפה. ההתרגשות בבסיס היתה באותו בוקר גדולה כמעט כמו שלי. תא"ל זאב, מפקד הבסיס, שנראה כמו איש-ים ותיק ושבע סערות ומלח, קרא לי ללישכתו. הוא הסביר לי בקצרה שהדבור, ספינה שאורכה 20 מטרים ורוחבה 6 מטרים, היא כליהשית הקטן ביותר המסייר לחופי הארץ. הוא סיפר לי שהיחסים על הספינה הם כמו יחסים בתוך מישפחה. שאין הגדרה קשוחה של דרגות

ויטו מגלגל חבלים ויטוריו, שכולם קוראים לו ויטו, החייל הצעיר ביותר על הדבור. מגלגל את החבלים שליד החרטום. בתפקידו הרישמי בספינה הוא נשק.

מקסים במכונות ובמיטבח
מקסים הוא הצ'יף אחראי על המכונות (בתמונה עליונה). בתמונה התחתונה: מבשל במיטבח הקטן.

הכלים תקינים, אפשר לחזור לשיגרה. דורון חזר אל גשר הפיקוד. הוריד את חגורת ההצלה ומחה זיעה מעל מיצחו. "הבטחת שלא יהיה תרגיל". אמר לאיר כמו ילד שכועס על אבא. יאיר חיך מתחת לכובע־טמבל לבן של קיבוץ בית־העמק.

המפקד הכין צהריים

אחרי שהסתיימו הרבדים השר ליים, אפשר היה לגשת לעניין הרציני. מי הולך להכין צהריים? נזרקה השאלה החשובה אל האוויר, כאילו הזמן קצר והמלאכה מרובה. היום אני מכין אוכל, אמר יאיר — להוכיחם: המפקד — ונעלם בתוך בטן־הספינה.

בשעות שהדבור אינו מסייר לאורך החופים, והוא נקשר אל מצוף הנמצא אי־שם. אז יכולים אנשי

קשידה למצוף

הצוות לנוח, וגם מנועי הספינה נחים. המצוף הוא הגוש הכדורי שבמרכז התמונה. החיילים מנסים לתפוס את החבל של המצוף. מימין: אחד התותחים.

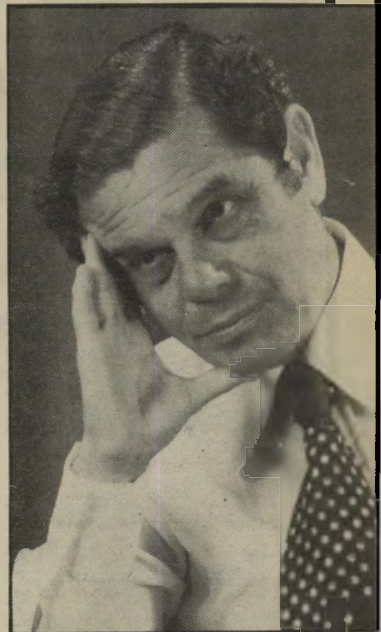
יאיר המפקד
תפקידו הרישמי של מאיר — ימאי. הוא ישן בקבינה האחורית של הספינה. בקומה התחתונה של מיטה דו־קומתית. בדבור שתי קבינות כאלה. בכל אחת שתי מיטות. בשעות שאנשי הצוות אינם במשמרת, הם נחים במיטות.

יאיר, קיבוצניק מבית־העמק, בכובע טמבל לבן. עושה את שירות המילואים על הדבור. מימין מצפן הספינה. יאיר אווז את ההגה בידו וליד ראשו תולה שפופרת מכשיר הקשר.

אחיו של מאיר פיינשטיין, אחד משני הנדונים למוות האגדתיים שהתאבדו יחדיו בכלא ב־1947 ערב מועד הוצאתם להורג, מאשים:

בגין סירב לאשר את הצלתו!

המאשים בנימין פיינשטיין, רוזנה חשבון, אחיו. הבכור של מאיר.

של שני ההרוגים בנימינשפחה ספורים, אף לא בניין, כדי לציין את יום מותם ה־38.

מעולם לא נערך להם טקס אזכרה ממלכתי, ומעולם לא באו לאזכרה נציגים רשמיים של חרות. רק עתה, אחרי כליכך הרבה שנים, החליט בנימין פיינשטיין, אחיו של מאיר, לפתוח את סגור ליבו ולומר לציבור את אשר מציק לו מזה שנים.

לדעת פיינשטיין, הקריב האירגון את חייו של אחיו, מאיר, משום שאצ"ל, שבראשו עמד בגין, לא התיר לו להתגונן במישפטו בדרך מקובלת, שהיתה מונעת גורדין מוות.

האירגון העדיף שפיינשטיין יסרב להישפט לפני בית־הדין הצבאי הבריטי. ואם לא די ב זאת, הרי שבמשך שבע שנות שילטונם נמנעו בגין וחבריו בחרות מלהנציח את זיכרם של השניים על־ידי הקמת אנדרטה, סמך למקום קבורתם, בהר־היתים (ראה מסגרת).

פיינשטיין האח נפגש עם בגין ב־26 באפריל 1983. בפגישה נכח ראש לישכתו של בגין, יחיאל קדישאי. הפגישה נמשכה 35 דקות. אחרי שגם בפגישה זו לא בא פיינשטיין על סיפוקו, החליט לפעול. עברו עוד שנתיים עד שיצא אל הציבור.

פיינשטיין משוכנע שלהתמוטטותו של בגין, כמה חורשים אחריכך, יש קשר ישיר לשיחה ביניהם.

אין סמכות לבית־המישפט

מאיר פיינשטיין השתתף בהתקף פת אצ"ל על תחנת־הרכבת בירוש

בבית־הכלא המרכזי במיגרש־הרוסים לביצוע גורדין למוות בתליה.

הסעיפים שבהם הורשעו: יריות אל נוסעים בתחנת־הרכבת; הנחת מוקשים וחומרי־נפץ בתחנה, ככוונה לגרום למותם ולפציעתם של חפים מפשע; נשיאת פצצות וחומרי־נפץ.

באותו התא המתין עימו להוצאה להורג משה ברוזאני, איש לח"י, שנתפס בשכונת מקור־ברוך כשנכיסו רימון יד. הוא הואשם בכוונה להתנקש בחייו של מפקד החטיבה הבריטית במחנה שנלך בירושלים.

השפעת השואה

על מאיר, על הבית שבו הוא גדל ובעיקר על מהלך המישפט, סיפר השבוע בהתרגשות גדולה אחיו הבכור,

בנימין פיינשטיין בן ה־63 נראה צעיר מגילו. אביו עלה לירושלים בשנת 1898 מברסטליטובסק, עיר הולדתו של בגין בפולין. המישפחה היתה שומרת מיצוות ובנימין למד בתלמוד־תורה.

האב היה סוחר, בעל חנות מכולת ויקב. אחרי מאורעות 1929 עברה המישפחה לעיר החדשה, לבית שנבנה ליד מחנה שנלך. בנימין למד אנגלית לכגרות בהתכתבות באוניברסיטת לונדון, ואחריכך התגייס לצבא הבריטי.

בנימין שוחרר שיחרור מוקדם, בגלל בעיות מישפחתיות, והתחיל ללמוד ראיית־חשבון. הוא עבד אצל מבקר המדינה הבריטי בשנים 1942-5.

האירגון החליט כי מאיר פיינשטיין לא יתגונן בבית־המישפט הבריטי, אלא ימסור הצהרה. שני חבריו שהתגוננו — זוכו לגמרי. הוא — נדון למוות בתליה

אחריכך אצל רואי־החשבון הבריטיים ראסל ושות'. אחרי קום המדינה עבר בעיריית ירושלים, במחלקת־ההתיישבות של הסוכנות, כחשב, במשרד־הבריאות וב־1953 יצא לעסקים פרטיים.

אחרי הבחירות של '81 עבר בנימין אצל יעקוב מרדור במישרד־הכלכלה, ועתה הוא מנהל־הכספים של מישרד יונייטד־טורס דן בירושלים.

בנימין, נשוי ואב לשלושה, זוכר היטב את אירועי סוף שנת 1947 עד למותו של אחיו. הוא זוכר במדויק

שלים, ב־30 באוקטובר 46. הוא שימש כנהג המכונית שהביאה את שאר משתתפי הפעולה לתחנת־הרכבת. הוא נפצע קשה בזרועו השמאלית, מיריות חיילים בריטיים, בזמן הנסיעה, נהג בגבורה עילאית בידו הבריאה במכונית הגרושה בלוחמי אצ"ל לשכונת ימין־משה, ושם נתפס על־ידי החיילים הבריטיים, שהלכו בעיקבות הדם שנזל מזרועו.

בהתקפה ובהתפוצצות המוקשים נהרג חייל בריטי ונפצעו כמה פועלים יהודיים שהיו בתחנה, וגם ערכים מחפשי־עבודה.

במישפט טען פיינשטיין שאינו מכיר בסמכות בית־המישפט הבריטי לדרון אותו. הוא נדון למוות והמתין

לתאם, כדי שלא לעלות לגדרום של הכושב הור.

בכוונה הזכיר בגין את שניהם. האחר היה לידר פולין, השני לידר עיראק. שניהם חיבקו זה את זה, כשהרימוני ביניהם, ומתו זה בזרועות זה. ללמדך שהם לא חשבו על פער ערתי, שני עמים ושאר הבלי המערך.

במשך דקות ארוכות תיאר בגין את המעשה, בהתרגשות גוברת והולכת, שסחטה דמעות מעיני המאזינים.

לא היתה זו הפעם הראשונה שבגין ושאר צמרת חרות ניצלו את מעשי־הגבורה של לוחמי המחתרת לקידום אינטרסים של בחירות. זו בוודאי לא היתה הפעם האחרונה.

ביום השלישי הבא יעלו לקיברם

רוצה לישון ליד החלון, כי מישוהו אמור לקרוא לו בשעת לילה, ואם ישאלו אחריכך היכן הוא, ביקש שנאמר כי נסע לתל־אביב.

פקודת המפקדים

בבוקר הפיצוץ בתחנת־הרכבת התעוררתי והוא לא היה בבית. ב־שעה 3 אחרי־הצהריים ישבתי במיספי רה ושמעתי פיצוץ אדיר.

הלב אמר לי שמאיר שם.

שבתי הביתה, וכעבור רבע שעה באה הבולשת הבריטית. הם חיפשו בכל הבית וביקשו ממני ומאחי השלישי, חולה אולקוס שנפטר בינתיים, להתלוות אליהם.

הביאו אותנו לקישלה. שם היו עצורים באותו הזמן 300 איש בעיקבות הפיצוץ. לא יכולתי להירדם. בחקירה הסברתי שאני עובד אצל חברת ראסל ושות', והם הסכימו לשחרר אותי, בתנאי שאומר מיהם חבריו של מאיר.

בצבא הבריטי מאיר פיינשטיין במדי הצבא הבריטי. הוא שירת בצבא הזר שנתיים וחצי, והיה ללא ספק החייל הצעיר ביותר אחרי שזיף את גילו. לפניכך שירת בפלמ"ח.

• תחנת־המישפחה הישנה שבעיר העתיקה, ליד שער יפו.

המישפחות ביקשו להקים אנדרטה והשר דויד לוי לא השיב!

מאיר פינשטיין

ח"כ הארגון הצבאי הלאומי

משה ברזני

ח"כ לח"מ חרות ישראל

הציאו משמותיהם בתארימות בכלא ירושלים

אור ליום ב' אי"ד תש"ז

תהלת נצח לגבורי העם הנותרים את נפשם

למען שחרור המולדת

דגם בדם האויב יכוכב

הארגון הצבאי הלאומי
בגדר שחרור

השניים ומדוע נדונו לעונש מוות על ידי הבריטים. השניים אף פנו לאדריכל התל-אביבי ישראל גודוביץ' שהעריך כי הקמת האנדרטה תעלה כ-20 אלף דולר.

פינשטיין עמד לצאת לארצות הברית כדי לגייס את הכסף. הוא ביקש שוועדת השרים לענייני טקסים וסמלים תבצע את ההקמה. או לחילופין שמפעילי היכל הגבורה במינרס-הרוסס, שם מונצחים השניים, תקים ותחזק את האנדרטה.

לתדהמת פינשטיין, הוא לא זכה אפילו לתשובה הסתמית, שהמכתב התקבל. השר לוי לא מצא לנכון להתייחס לפניה אנושית נרגשת של שני בני משפחה. בעניין שהוא הבסיס האידיאולוגי של תנועת החרות. ברור שבשום ישיבת-ממשלה הנושא כלל לא הועלה לדיון, וגם לא בישיבת השרים חברי ועדת סמלים וטקסים.

פינשטיין לא נואש. כעבור כמה חודשים, בעת מסע הבחירות המוניציפליות, הופיע השר לוי לצד מועמד הליכוד לראשות עיריית ירושלים, שלמה תוסייה-כהן, בעצרת מרכזות באולם בנייני-האומה. פינשטיין העביר לשר פתק וביקש לדעת, בנימוס, מה גורל בקשתו ובקשת ברזאני.

לוי התעלם מהפתק. בפגישתו עם מנחם בגין, לפני שנתיים, שוב העלה פינשטיין את עניין האנדרטה. הוא סיפר ששלח תזכיר ללוי וזה לא טרח להשיב. בגין נטל את התזכיר ולא אמר דבר. אומר פינשטיין: "בליבי החלטתי אז, כי אם האנדרטה תוקם - אותר על פירסום האמת אודות מישפטו הצבאי של אחי מאיר".

גם הפניה לבגין לא הועילה. גם כאשר הליכוד עמד בראשות-הממשלה, הוא לא דאג לשמירת כבודם ומורשתם של הרוגי אירגוני המחתרת. אבל אולי ימצא לוי נחמה בכך שמכתב מודם של פינשטיין בעניין, שנשלח בחודש אוקטובר 1977 לבגין, זכה אומנם למענה, אבל גם אז אנדרטה לא הוקמה.

סגן ראש-הממשלה, דויד לוי, רואה עצמו כמס' 1 של תנועת החרות. למרות שהוא הגיע לתנועה בגיל מאוחר יחסית, וללא רקע אידיאולוגי רביוניסטי מבית, הוא היטב את כל הסיסמות. אבל, כרגיל אצלו, מלל לחוד ומעשים לחוד.

ב-11 ביולי 1982 מסר בנימין פינשטיין מיכתב אישי לשר, באמצעות לישיבתו במשרד-הביטחון והשיכון בירושלים. במכתב החתום על-ידי פינשטיין ובנימין ברזאני, אחיו של משה, איש לח"מ, כתבו לו השניים:

אנו פונים לכבודו בבקשה להעלות בישיבת הממשלה את הצעתנו דלקמן, להקמת אנדרטה ל-זיכרם של הקדושים, ליד קיברם הנמצא בהר-הציונים, בדיוק ממול להר-הבית.

צר לנו לציין, כי עד היום לא עלה בידנו, על אף כל המאמצים שעשינו, להביא להקמת יד-זיכרון הולם ליד קיברם של הקדושים, והדברים הגיעו עד ליד כך שגם חברי התנועה הוותיקים, כולל כמעט כל חברי המחתרת שלנו, פשוט אינם יודעים איפה נמצאים קיברותיהם של הקדושים הגיבורים, אשר במעשה גבורתם ובהקרבתם העילאית תרמו במידה מירבית להקמת המדינה.

על-מנת להדגיש את חומרת המצב, ברצוננו להביא לידיעת כבוד השר, כי על אף מאמצינו, לא הצלחנו לאסוף מניין אנשים לעליה לקיברם ולומר קדיש ביום-הזיכרון האחרון למותם, שחל ביום ב' באייר, דבר שגרם עוגמת-נפש רבה למישפחות.

לדעתנו, חשוב מאוד מבחינה לאומית וחינוכית, שיד-זיכרון הולם יוקם ליד קיברם של הקדושים הגיבורים, הנמצא בבית ישראל, בהר-הציונים, מול הר-מוריה, ליד קיברותיהם של קדושי תרפי"ט. בידוענו את הרוח הלאומית הנעלה המפעמת בלב כבוד השר, אנו בטוחים כי כבודו יקח על עצמו את המשימה הנעלה של הבאת העניין לפני הממשלה ולדאוג להגשמת הדבר בכל ההקדם.

מעבדות

לחרות

בהמשך מצטטים השניים את דיברי מנחם בגין, מנכ"ל ג' של סיפורו במחתרת. כתב אז בגין, בין השאר: "ימים יעברו ואנדרת הגבורה של ירושלים ועכו תהיה לשיה, שיושר בפי כל אם בישראל לילדה הקטן. על חזיון הגבורה הזה יחושל הדור וילמד מסירות-נפש, נאמנות, אהבת-העם ואהבת המולדת."

"גיבורי הגדרום לא מתו. הם החליפו חיי-שעה בחיי-נצח. הם האירו את הדרך אל-על לאלפים ורבבות... וביום השיחרור הקרב יבואו רבבות על קיברותיהם, יתיצבו דומם ואחר יקראו בקול: אתם, אתם הוצאתם אותנו מעבדות לחרות!"

כדי להקל על השר הסרוד בביצור מחנהו, על חשבון שעות-עבודתו הציבורית, הרחיקו שני אחי ההרונים לכת ואף הכינו לו תיאור כללי ראשוני של האנדרטה המבוקשת. פינשטיין יצא לשטח בליווי אנשי החברה קדישא ואיתר מקום סמוך לגדר, במרחק עשרה מטרים בלבד ממקום קבורת השניים. המדובר בהקמת יד-זיכרון מגוש טעם בדמות אריה. על האנדרטה הציעו השניים לחקוק את המילים הבאות: "מצבת-עולם ויד-זיכרון לזיכרם של הקדושים הגיבורים מאיר פינשטיין ז"ל, איש אצ"ל ומשה ברזאני ז"ל, איש לח"מ. בהמשך הציעו השניים למרט בקצרה איך מתו

אחרים, אחי מאיר ודניאל אוולאי, לא יתגוננו אלא ימסרו הצהרות.

השניים שהתגוננו וזכו לגמרי בפסק-הדין, ואילו מאיר ואוולאי נדונו למות בתליה. מאוחר יותר הוחלף דינו של אוולאי למאסר-עולם אך גורדינו של מאיר אושר על-ידי מפקד הצבא הבריטי בארץ.

בתחילת שנת 1983, אחרי התייעצות עם השופט העליון מאיר שמגר, העברתי לבגין ולשמאל תמיר תזכיר ברבר האמת בקשר למישפט אחי. בפגישה שהתקיימה בלישכתו של בגין, התעניין ראש-הממשלה היכן אני מתכוון לפרסם מאמר בנושא.

אחרי-כך אמר שאני חופשי לפרסם, אבל כדאי שאדע שני דברים: ראשית, שמדיניות אירגון אצ"ל היתה שלא להורות לאסירי-המחתרת כיצד לנהוג

אמיתי להם שהוא השתחרר זמן קצר קודם לכן מהצבא הבריטי ושאלו לו חברים.

למחרת העבירו אותנו ללטרון, שם היינו עצורים 11 שבועות. אחרי כמה שבועות הועבר לשם גם דוב גרונר, שנרון אחרי-כך למות. הוא הביא לי דרישת שלום ממאיר, שהיה מאושפז בבית-החולים הממשלתי במיגרש-הר"ר סים, בגלל הפציעה בעיקבות הפעולה. כשהשתחררתי, פניתי לעורך-הדיון הירוע אשר לויצקי, שהיה קרוב מיש" פחה שלי. המישפט היה אמור להיפתח כעבור חודש, ולויצקי היה מעורב בטי" פול בעוד כמה מישפטים של לוחמי-מחתרת.

אחרי שביררתי את פירטי האשמה שהיו נגד מאיר, שוכנעתי מעל לכל ספק: על-פי העובדות של המקרה, אם

בדרך לבית-המישפט

הרכבת. משה הרוביץ, מובלים כבולים בשלשלאות לאולם-הדיונים.

מאיר יתגונן בבית-המישפט, יש לו סיכויים טובים להצליח.

פניתי למאיר בבקשה שיתגונן בבית-המישפט, והוא ענה לי שהוא חייל ועליו למלא את הוראות מפקדיו. אם אצליח, כך הוא אמר לי, לשכנע את האירגון להתיר לו להתגונן - הוא יעשה זאת.

טילפנתי למשה כהנא, באיכות אצ"ל והמקשר בין המפקדה ולויצקי. כהנא הבטיח לי שאם למאיר יש סיכויים כלשהם להתגונן בבית-המישפט פט ולהצליח - אז לא רק שיתירו לו להתגונן, אלא גם יתנו לו את כל העזרה המישפטית הדרושה.

אולם, לדבריו של כהנא, אמר לו לויצקי שאין למאיר סיכויים.

ריבני כהנא היו בסתירה גמורה למה שאמר לי לויצקי. עורך-הדין אי שר בפני שאם מאיר יתגונן יש תיקווה שיצליח. היו אלה המילים המדויקות של עורך-הדין.

נשאלת השאלה: אם יש תיקווה להצליח, האם אין זה סיכויי וכשמדובר בדיני-נפשות, ברור לי שהיו צריכים להרשות למאיר להתגונן.

אולם כשנפתח המישפט בבית-המשפט הצבאי, ביום 25 במרץ 1947, התברר לי שהוחלט על-ידי האירגון כי שניים מהנאשמים, משה הרוביץ ומסעור בוטון, יתגוננו, ואילו שניים

מסר את גירסתו. לעומת זאת, הוא אמר לשופטים דברים שנרשמו בדפיהוהב של תולדות המחתרות של ערב קום המדינה.

אמר פינשטיין לשופטים: "קציני צבא הכיבוש! מישטר של עצירת-תליה, והו המישטר שהנכם רוצים להשליט בארץ זו, שנועדה לישמש מיגרל-אור לאנושות כולה. ברשיעות כם האווילית הנכם מניחים כי על-ידי מישטר זה תצליחו לשבור את רוח עמנו, העם שכל הארץ היתה לו לגרדום. טעיתם. תיווכחו כי נתקלתם בפלדה. פלדה המתחשלת באש האהבה והשינאה - האהבה למולדת ולרדור, השינאה לשיעבוד ולפולש. פלדה בוערת היא, לא תשכרוה!" בהמשך דבריו האמיצים הוא הוכיח את שואת יהודי אירופה ואת העובדה (המשך בעמוד 38)

ועל כן אי-אפשר היה לגזור עליו עונש מוות.

פלדה המתחשלת באש האהבה למולדת ולדורו

ובאש השינאה לשיעבוד ולפולש - אין שוברים!"

עד כאן דיברי בנימין פינשטיין. מישטר של עצירת-תליה

במהלך המישפט ישב מאיר - קטועידי, בגלל פציעתו - בארץ. אך סירב לקחת בו חלק. הוא לא חקר עדים, לא סתר את עדותם ולא

לא היו הוכחות ממשיות שמאיר השתתף בהתקפה על תחנת-הרכבת.

לא נמצאו טביעות-אצבעות של מאיר על הגה המכונית שבה נהג. הוא לא זוהה במסדר-היוה. התובע, מייג'ור סטאבס, טען בבית-המישפט שאין הוכחות ישירות להשתתפותו של מאיר בפעולה, אלא רק הוכחות נסיבתיות, שנתמכו בסירור בו להכיר בסמכות בית-המישפט. הוא לא היה כן 18 אלא קטין,

ימין-מש, ממורח למלון המלך דויד. ברירתו של המורה שטיין, דירה זו נמצאת במרחק של 300 מטר מהשער המיוחזר של השכונה, שהיא עצמה נמצאת במרחק של מאות מטרים רבות מתחנת-הרכבת. מאיר יכול היה לטעון שהוא נפצע במיקרה, כעובדו בשכונת ימין-מש, מהירות הרבות שנורו בסביבה.

שנתיים קבע. מבין אנשי הצוות, הוא הקשיש ביותר.

דהרנו אל הדבור שמולנו. החיילים בדבור השני היו מבוססים. חוזרים הביתה. אנחנו התחלנו דרך לא נודעת של 24 שעות, עד שיכא דבור אחר להחליף אותנו.

זהו, הם נעלמו באופק, עכשיו היתה שקט, לה בחיבה

אחרית על הגיורה.

ריחות הבישול עלו אט-אט מתוך המטבח הקטן. הרגשתי בחילה איומה ורצתי למות. החיילים שסביבי כבר ליקקו את השפתיים.

שעטנו בדרך רומה. שוב עברנו על פני ביתו של מקס. שוב ראינו את בתי עכו. הסתובבנו, ובדרך צפונה בחזרה. כך חזר חלילה.

שישה חיילים ראשונים ירדו לאכול. הם ניסו לשרל אותי, כאורחת, לאכול עם הקבוצה הראשונה. לא יכולתי לשמוע את המילה אוכל. הם לא ויתרו והעלו לסיפון צלחת מהבילה ובה מרק כופתאות כשר למהדרין. לא יכולתי להסתכל על זה ואלי, סגן המפקד, חטף את הצלחת בוריות והתנפל עליה ברעבתנות.

הארוחה וכל מה שסביבה העבירו כמה שעות של יום, כשהספינה נוסעת הלך ושוב — ראשיהקרה, עכו ובחורה.

לאט-לאט התפזרו החיילים איש איש לענייניו. להעביר עוד יום של שיגרה שלא קורה בו כלום. חייל אחד נשאר ליד ההגה, לשמור על הכיוון, המפקד עמד בחדר הקשר, בוחן את המפות ומביט בים ובחוף המוכר שלפניו.

נשארתי על הסיפון, על גשר הפיקוד, פוערת את פי לרווחה, מנסה לשאוף אוויר צח, אולי כך תעבור הבחילה. נסיון חסר-הצלחה. באתי בבוקר בפזוזה קרבית וקשוחה, לא העזתי להראות התרגשות וחשש. זילולתי במבטי הראגה ששלחו הקצינים הכבירים לעברי, זילולתי בליכי כשהבהירו לי שאני הבחורה הראשונה וכו'. נותרתי עם פזוזה קטנה ובחילה גדולה, מסתכלת ללא הרף על השעון, סופרת בדאגה את השעות שנותרו עד לסיום הסיור הנורא.

עגנו ליד המצוף, אי-שם חשבתני לתומי שהעגינה הזאת תביא עליי, סוף-סוף, את שלות המעיים המיוחלת, אך טעיתי טעות מרה. העגינה הזאת רק עירבבה אותם יותר ויותר. החברה הצעירים שעל הסיפון, בני 18, 19 ו-20, דווקא לא שמחו לאירי. הם ניחמו אותי בסיפורים על מלחים ותיקים המקיאים בשעת סערה. הם אמרו שלכל אחד זה קורה בפעם הראשונה כשהוא מפליג.

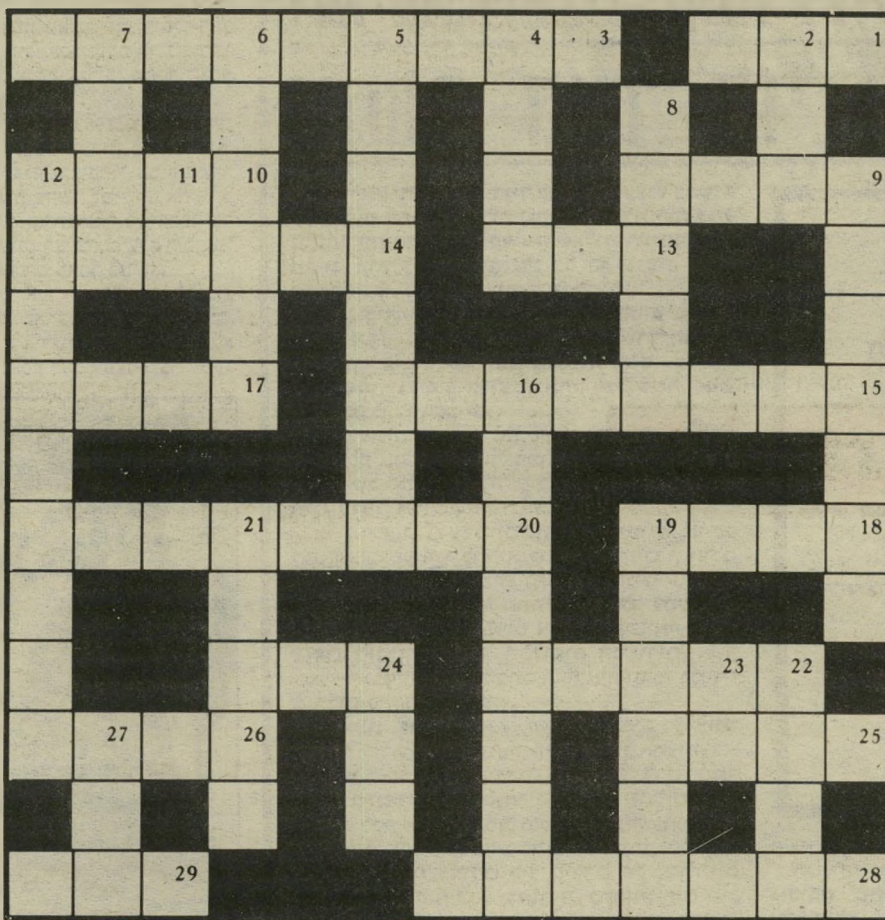
מקסים ירד למטה והכין לי תה חם עם נענע טריה. אלי הכריח אותי לאכול מצה, והבטיח לי שאחריכך ארגיש יותר טוב. הוא צדק.

מיטבח מצוייד

וטלויזיה

ב רגע שעגנו ליד המצוף רץ זוניה למטה. בחור גדול גוף ומידות, בעל שיער בלונדיני ופנים אדומות, צרובות משמש יס-תיכונות, נולד ברוסיה. הוא עלה חרש. גם ומתעקש שהוא כבר לא עולה חרש. גם הוא למד בבית-הספר הימי מבואות-ים. אחריכך התגייס ועבד כמכונאי ב-מיספנות של הבסיס. הוא עלה על הדבור לפני שבועיים, ומתנהג כבר כמו מלח ותיק קרבות וסערות.

לחברה קצת קשה לבטא את שמו הרוסי, אז הם קוראים לו ג'וני. ג'וני הנ"ל עלה בחזרה לסיפון, בידו החזיק חכה גדולה וכמה חתיכות עוף לפיתיון. במשך שעה ארוכה התעסק בקרסים, במצוף הקטן ובפיתיונות. הוא ברק שוב ושוב את המרחקים בין החוטים, את אורך החכה, את הטווח. וכשזרק את החכה סוף-סוף למים, התיימש אחרי 10 דקות, ועמל עוד זמן רב באריות כל הסיפור בחורה.

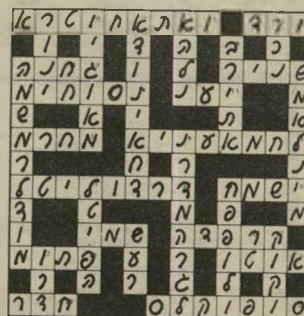
16 הפכנו לעפר ואפר? —
בצוקי (4,4)
19 המוות שוכנות גם על
בהמות (6)
21 לב קבע בבקעת הלבנון
(2,3)
22 סרח בכגר, לא מאחור (4)
23 בזכותו יש לסוס כח? (2)
24 סופר שנר כל החיים (3)
27 לא שכח את מינו (3).

6 שמחים בחלקם? (6)
7 להוריד את זקנו של הכומר:
(4)
8 יש תשובה, כבוד השר, אתה
יכול כבר לשמוח (5)
9 הולך לו קלף משוגע, לשחקן
הארוטי (7)
11 של מי האמרה — מספיק
זהב? (2)
12 עולה עולה, וראי באמריקה
התיכונה (4,5)

28 אין נקיי-כפים כפורטוגל?
(7)
29 מצא אשה מצא רע לעצמו
(3,3)
מאונד:
2 יותר מוסיקה בכלי (3)
4 בציר של 11 ילדים לקומי-
פוזיטור (4)
5 גרש לה בנה, את דודגנו,
ומחכה שישמע אל וירחם (3,2,3)

פתרון תשבצופן

2483

מאת

אביגיל

ינאי

מאונד:

- (1) בשביל הנצח (3)
- (3) יום סבאבה, וככה זה ב"80 יום
(5,4)
- (9) מעילו של אקקי אקקיביץ,
כולו הרר (4)
- (10) יבער כמזכרת (4)
- (13) מצה בלי ברכת הרבי (3)
- (14) אין ספק שיחושו בריח
התמרים בעיר (6)
- (15) א"ש, ולא של סופר (3,5)
- (17) המטוס ימריא במזל טוב (4)
- (18) שגעון של יין (4)
- (20) כמו תרנגול בבני-אדם (4,4)
- (22) שמענו שלקונגורי יש תכר-
נות חתוליות (5)
- (24) לא קיטר בשעת מנחה (3)
- (25) העדר הגיע בדאריאור (4)
- (26) שללו של מלחין (4)

המכון הישראלי לספרות
ושם קוסמטיקה ופדיקור

● קורסים מקצועיים ברמה גבוהה ל:
● ספרות נשים • קוסמטיקה • ואפור • פדיקור • מניקור
● אפילציה (הוצאת שיער לצמחית)
● מכון לטיפול וסלון חסרונות חדישים ל:
● חסרונות, חסרונות, החלקות, סלטול, צביעות, פסים,
טיפול פנים, אפור, הוצאת שיער לצמחית ובשערה.
תעודות למסיימים והכנה לבחינות
הסמכה ממשרד העבודה
30 שנות ניסיון והישגים בהדרכה מקצועית!

ת"א, דיונון 190 (יחפת 4)
229388, 226066

שולה

ציפורניים מלאכותיות
בשיטה אמריקאית
חזקות באחריות
וכן השתלת ריסים
ת"א, המלך גורג 89

טלפונים:
284919
295318
השתלת ציפורניים

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אירואל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

סקס ועסקים

בלי שותפים סמויים

- * מכשירים למניעת
- * ציתותים בטלפון
- * שירות לגילוי
- * מיקרופונים מושלמים
- * מגלי מתכת
- * מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
רחוב שלום עליכם 18
תל-אביב - טל' 286444

ב"ה

אטיה חיים

מעוניין בנחמדה
למטרה רצינית

גובה 160 גיל 28

ת.ד. 7085
מיקוד 42291
נתניה

לרותי

קץ לרווקות

אחד שלא מסתגר מאחורי תיבת-דואר וגם לא מבקש ממני מיספר מזהה הוא דוד גבאי, שכונת בקיצור: "אני רווק בן 30, גובה 1.75 מטר, מבוסס ונחמד, עובד ברמת-גן כטכנאי אלקטרוניקה. מחפש בחורה פשוטה ונחמדה מאיזור המרכז, כדי להביא קץ לרווקותי". הוא מסיים בהבטחה ש"כל תשובה תיענה" ומוסר

שלפני חודשים אחרים היא כיכבה אצלי במדור, ושואלת אם לא איכפת לי לתת לה סיכוב נוסף. היה בסדר, פגשה כמה נחמדים, אבל זה לא היה בדיוק זה. ברצון רב, יקירתי, בשביל זה אני כאן, וכל הכבוד לך על ההתמדה. היא מתארת את עצמה כאשה נאה, מטופחת, דקת-גוף, גובה 1.75 מטר, בעלת שיער ארוך ובהיר. אוהבת ספורט וטוילים ורוצה להעניק אהבה לגבר נכון, מסודר בחיים. תוכל למצוא אותה בת"ד 1016, גבעתיים 53110.

נהג אוטובוס: כולם ירדו! נוסע: לא. רק שניים.

עלמת-חסד חריגה

"החלטתי לפנות אל המדור ה-

להיות נחשקת

שלומית כהן

אם זה היה רציני, היתה חושבת

שלומית כהן, 30, שחקנית, רוצה להתפרנס מזה, אבל החיים די קשים, וכדי שיהיה ממה לשלם שכר-דירה ואת החשבון במכולת היא עובדת כפקידה במחלקת המנויים של להקת בת-דור. ככה היא יכולה לשמור לעצמה את האפשרות לסרב לתפקיד שאינו מוצא-חן בעיניה. מה לא מוצא-חן, למשל? להתפשט בסרט, בתפקידן לא חשוב. אם זה היה משהו רציני, היתה עושה חושבים.

ילידת חיפה, אב תימני, אם פולנייה. שירתה בצוות הווי, למדה מישחק כביי-באס וחרשה את הארץ עם הצגות-ילדים והפקות בתיאטרון המיסחרי. מגדירה את עצמה כאשפית במיטבח ואומרת שבישול זה אצלה אמנות. התפקיד הכי שנוא שלה היה בסרט דיזנגוף 99. שם היתה החברה המכוערת של מאיר סוויסה. שטפו מפניה כל שריר של איפור, כיצרו אותה עם מייקפיי-ראייה חסרת-צורה ומשכו את שיערה לאחור בחוסר-טעם. העלמה כהן אומנם איננה יפהיית-הדרור, אבל בהחלט מגיע לה להיות פעם. עם 1.68 מטר שלה, הגיורה הרקה והחן הגיוני, החתיכה הנחשקת של הסרט.

מדליק שלך, רותי, כרי שתעשי סלט, מעורר' מהנתונים-חומרים שי יפורטו להלן, הוא כותב, "אם יעלה התבשיל ארוכה לפיצעי הבדידות של אדם, שנישואין הם פיסגת חלומות, אני מבטיח להזמין אותך כאורחת-הכבוד!"

ו"עכשיו לחומרים: רווק, 29, 1.69 מטר, רציני, מסור, יודע להעניק חום, אהבה ורכות, חביב ובעל חוש-הומור (שלא תמיד מנוצל). מעוניין ברעיה, שלפחות בחלק מנתונייה תרמה לי, אבל עם חריג אחד: היא יכולה להיות גם אלמנה. גרושה ואפילו עם צאצא אחד או שניים. היא גם יכולה להיות גבוהה ומבוגרת ממני (לא בהרבה, כמובן). העיקר שתהיה נח' מדה וסימפטית. אפשר לשלוח תמור כהן-קרה" ומבקש ממני להפנות את עלמתי-חסד (כביטוי שלו) לת"ד 9580, ירושלים.

כתובת: רחוב ז'בוטינסקי 10/77, אשדוד 77219.

למטרה רצינית

חצי דף של מחברת שורה-אחת, קרוע בפניות, כתוב בעיפרון, כתב-יד ילדותי, מאמץ שכל אות תצא איכשהו בסדר. מה עושים עם דבר כזה? מי יודע, אומרים שיש קונה לכל סחורה.

או ככה: "צעיר, 175/29, פשוט וצנוע, מעוניין להכיר בחורה רומה למטרה רצינית, ת"ד 330 חולון".

דרך הקלה ביותר לשכנע ילדים שהם אינם זקוקים לצעצועים היא - לתת להם אותם.

סיבוב נוסף

היא, רווקה בת 35, מנהלת-חשבונות בחברה גדולה, מספרת לי

עם המחמאות החביבות שלו, לא יכולתי שלא להקפיץ את מיכתבו אל ראש ערימת-המיכתבים. "זה זמן רב שאני עוקב, ודאי כמו רבים אחרים, אחרי המדור שלך, רותי", הוא מתחיל ועושה לי את היום, "אני בטוח שמחמאות לא חסרות, אך אנא, הוסיפי גם אותי לרשימה".

ואחרי המריחות, לעניין: "אני בן 38, רווק, 1.70 מטר, אקדמאי, נאה ועוסק בניהול. אני כזה בסדר, כמו שאומרים, ולאור זאת אני די מתקשה להשיב כששואלים אותי, איך זה שערדיין... אולי זה עניין של הזדמנות, אולי של בררנות. בבררנות אינני מתכוון לתכונות חיצוניות, כלכליות או של השכלה. נכון, אלה דברים חשובים, אבל חשוב לי יותר למצוא חברה אמיתית לחיים, שאיתה יקבל מושג יחד' משמעות. על זה אני לא מוכן להתפשר". בא לך עליז? יופי! הוא בת"ד 3625, פתח-תיקוה.

מחפשת מיכסה

"אני רווקה, בת 30", היא מרווחת לכל המעוניינים, "גובהי 1.65 מטר, בהחלט בסדר, כלומר - נאה, אבל באמת, נשית, רגישה מאוד, אוהבת מוסיקה, מתעניינת באסטרולוגיה (מזל עקרב), סרטים, בעלי-חיים ואוהבת המון לצחוק. מחפשת מיכסה, שנהיה בראש אחד, בגיל 30 עד 38, נכון, הגון, רגיש, שמסוגל להיות לבד ובית, בעל חוש-הומור כריא. אני חושבת שהציפיות אינן גבוהות, וגברים כאלה עדיין נמצאים". אמון, כן יהי רצון. אני מאוד מקווה שתכתבי-הדואר שלך (29195), תל-אביב 61291 תעלה על גרותי.

לפני שהם מתחתנים הם מסוגלים לא לישון לילה שלם כי אמרנו להם מילה אחת. אחרי החתונה הם נרדמים עוד לפני שנמרנו להגיד מילה אחת.

גבר של אשה אחת

הוא בן 24, גובה 1.78 מטר, טיפוס ספורטיבי, נאה, עיניים ירוקות. די לבד, אחרי אהבה גדולה שנמשכה שנתיים, ונגמרה פיתאום, לא מזמן. מגדיר את עצמו כגבר של אשה אחת. חשבוה לו הכנות, הפתיחות, הרגשה של בית, של לתת מעצמך עד הסוף. הוא מחפש אותך - נשית, רגישה, בעלת ראש טוב, מעשית-פראקטית, בטווח גילים של 17 עד 30. מיספרו אצלי הוא (1021/85).

לא מענש

קוראים לו יוני, בן 29, 1.80 מטר גובה, צבר. מעיר על עצמו שהוא נאה, נחמד וגיועני. "בעל השכלה בניתוח מערכות (מחשבים)", הוא ממשיך, "עובד בחברה פרטית בתחום תיק-שירות ביזמית-חשבנית. אוהב חיים, ריי-קודינג ודיסקו וספורט - כדורסל, כדוריד, ריצה. חובב חברה, לא מעשן". את עשייה להיות הטיפוס שלו אם את יפה, עדינה, משכילה וצעירה. לא יותר מ-27, בבקשה. זרקי את הסיגריה וכתבי לו לת"ד 9181, תל-אביב.

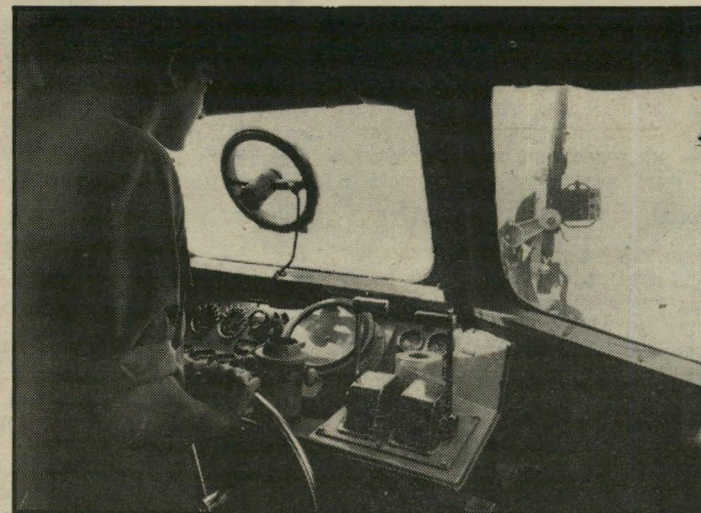
אתה מכיר אותה הרבה זמן? בטח. עוד מאז שהיינו באותו גיל!

דבור. שאר האכזרים - כטוב ליבו של כל צוות וצוות. לצוות הזה תנור אפיה, טוסטר-אובן, מיקסר וכל כלי-המיטבח הדרושים. חוץ מזה עומד לו מכשיר-טלוויזיה קטן על אחד המדפים. בים, בין עכו לראש-הניקרה, אפשר לקלוט את כל תחנות האיוור גם בלי אנטנה מיוחדת. למעלה, בחדר-הפיקוד, יש גם רדיו-טייפ הפועל כל זמן ההפלגה.

הטלוויזיה, אומנם, הופעלה מייד כשירד הערב, אך אחרי זמן קצר לא היה מי שיצפה בה. כל מי שלא היה במשמרת ולא היה עסוק בהכנת אוכל או בזליה, נפל שרור על מיסתו. אחר-כך, במשך הלילה, הם הגיעו אחד-אחד, סהרוריים, אל הסיפון, רצו להטיל את מימיהם. בית-שימוש,

השמש התחילה לרדת לאט-לאט, צובעת את השמיים בוורוד. מכשיר הקשר טריטר ושלה הוראות אל הדבור הקטן. הוזנקו דרומה. הונקה ראשונה, בסידרה ארוכה שתמשך לאורך כל הלילה, שהיה רק בתחילתו. המנועים הופעלו, ויקו הקטן שיחרר את הספינה מן המצוף שהעלה ירוקת, יאיר הכריז על הכיוון ברמקול. זוניה-ג'וניה, שהיה על ההגה, סובב אותו לפי ההוראות.

הרגנו לכיוון אי קטן של סלעים מול חופי אכזיב. סובבנו אותו ב-360 מעלות, בזהירות, שלא לעלות על השוניות. לא גילינו דבר. סובבנו שוב. מקס, הצ'יף, הוזעק ממיסתו אל הסיפון, אולי עיני הגן שלו יגלו משהו שהמישקפת לא גילתה. כלום. יאיר

דורון ליד ההגה דורון, שתפקידו הרישמי מוכ"ם (אח"ראי על המכ"ם), עומד ליד ההגה ומ"נווט את הספינה. מתחתיו לוח השעונים, מימין שתי ידידות המקבלי לוח לדוושית הגאז במכונית. מבעד לחלון אפשר לראות את התותח.

זוניה דג דגים זוניה, מכונאי על ספינת הדבור, מנצל את זמן המנוחה בו קשורה הספינה אל המצוף, ומארגן את החכה בנסיון לדוג דגים. נסיונו לא עלה יפה והוא לא דג אפילו דג אחד. מאחוריו נראה החוף שליד ראש-הניקרה.

הודיע בקשר שאין כלום. קיבלנו הוראה לחזור אל המסלול - עכיראש-הניקרה.

השמש שקעה וחושך השתרר על הים. החוף נראה ממרחק של שלושה מייל (כשישה קילומטרים). כמו שרשרת רצופה של אורות נוצצים. במשך הלילה למרתי להבחין בפרטים השונים, שהבדילו בין נהריה ועכו ובין אכזיב לראש-הניקרה.

הבחילה עברה ואני התחלתי ליהנות מן הסיר. חלק מאנשי-הצוות נדחקו אל הקבינות הקטנות והצופות שמשני צידי המיטבה. שתי מיטות דרוקומתיות ככל צד.

המיטבה, לעומת זאת, נשאר פעיל במשך כל שעות ההפלגה, בכל כמה זמן היה יורד לשם אחד החיילים וטורח בהכנת סעודה קטנה לו ולעוד חבר רע. אין מה לעשות על הספינה, או אכלים.

בשעה הזאת כבר יכולתי לרדת למטה בלי להרגיש את בני-מעיי מתהפכים בקירי. גיליתי שם מיטבה ששום עקרת-בית מזדרגית לא היתה מתביישת בו. יש שם כוור, כירת-גאז ומקרר סטנדרטיים, כמו שיש בכל (המשך בעמוד 38)

במסיבה הסוערת בילו כוכבי־רוק, ברווזון מכוער שהפך לברבור, ומחלקיתה שרוצה להיות זמר ★ הבן לקו לאמא את הפסנתר והיא נפרדה מהפסנתר במסיבה

שיחזור בחיים סי היימן הבלונדית, עם סרט על המצח, שרה במסיבה את שירה בסרט, זהב טהור. יחד איתה הופיע הרקדן מנשה מנצור, שבלחי היא אוחזת. בסרט היא ברווזון מכוער, ההופך בסוף לברבור יפהפה בזכות כישרון וקול מדהי

אקס־תסלם ובן־השופט יוהר אשדות (מימין) כתב את המוסיקה לסרט ומשחק בתפקיד כוכבי־רוק. מאיר בנאי (משמאל), בנו של השופט הבארי־שבעי יצחק בנאי, מופיע בתפקיד מחלק־ה

הקרנה של סירטו הקודם, זעם ותהילה, שלא זכה בתהילה בארץ, וסטארק נכח בה. מזכירתו חיפשה את נשר אצל הוריו, המתגוררים בארצות־הברית. אמו, המכירה שמות ומתמצאת בסרטים, היתה המומה מחשיבותה של האישיות המטלפנת, ומסרה את הטלפון של הבן. המפיק, סיפר אבי, אמר לו כמה מילים חמות וטובות, הבטיח לנסות לרחוף שם את הסרט. הרבה יפות הסתובבו בשטח. זה מאוד התאים לרוב גברי הסרט הפנויים, שהגיעו למסיבה לברב

שאישי עדיין לא יודע בדיוק מה הוא שם בה. כמה מילים על שוברים: זאת קומדיה מטורפת על שחקנים העושים סרט באתר־צילומים מרוחק. שוברים שם דרר־חיים מסויימת, שוברים שם כללים, שוברים את הראש ואת הלכ. נשר מקווה למכור את הסרט באמריקה. יש לו שם קשרים טובים עם אחד המפיקים הגדולים בהוליווד, ריי סטארק, שהפיק את מצחיקונת. סרטים אחרים של ברברה סטרייסנר וסרטים של רוברט רפפורד. חברים אמריקאים של אבי אירגנו בלוס־אנג'לס

אבי נשר, הבמאי של שוברים, אומר שזאת המסיבה־של־אחרי־הסרט הכי סוערת שהוא זוכר. והיו לו כבר לא־מעט. החבר'ה, שהתיידדו במהלך ההסרטה, הרגישו טוב מאוד במסיבה הזאת, ביום חמישי האחרון, כמועדון שירוקו בדרום תל־אביב. נשיקות, חיבוקים היסטריים, ריקודים פרוצים. נשר אמר שאותם שראו יום קודם לכן את הקרנת־הניסיון, ממש־מש מתעופפים באוויר, מרוב גאווה. עור להם להתעופף משה איש־כסית, משחקני הסרט, שמוג לכל מי שנכנס כוס מהסאנגריה שלו.

אחרי שעברו לבבות, הם יעברו קופות

השמן והרזה במסיבה בקירקס התחבק השחקן יוסי גרבר (שמאל) עם המפיק פשנל. יוסי גרבר הוא לא בדיוק רזה, אבל הוא מסתובב עכשיו מינוס 11 קילו. בזכות דיאטה

39 פעמים עד התיקרה

לך לראות את העוגה, הרי בסוף אתה משלם כערה, אמר אבי אלדר לבוס שלו, פשנל. אבל פשה לא הוץ את עצמו לאמצע הזירה, המשיך לשוחח עם בויקו מהסיניט והוריע לאבי שמה שבאמת מעניין אותו עכשיו זה עוד אגרוול בצלחת שלו. אבי רץ והביא, ויותר טוב ככה, כי האוכל נעלם תוך זמן קצר, במהירות מדהימה. אוכל סיני טוב גורם לאנשים, כנראה, להיות רעבים גם כ־5 אחרי־הצהריים.

לאמרגן של קירקס מדראנו. משה יוסף, עשו יומולדת לכבוד ה־38 שלו. כשנכנס לאוהל, עם ירדו יוסי גרבר, זרקו עליו קונפטי מלמעלה, התיי מורת ניגנה יום־הולדת שמח ומישהי תלתה על צווארו זר פרחים. משה נראה מבסוט מהחגיגה, אם כי היה רק חצי־מופתע. היתה לו הרגשה ש־מתכננים לו משהו, אבל למחר, והרבה יותר צנוע, בכל מיקרה, כאשר אשתו ביקשה ממנו באותו יום ללבוש חליפה. הוא ציית.

על עוגת המרציפן הענקית, בצורת אוהל קירקס בצבעים כחול וצהוב, היה כתוב: "יופי של קירקס, יופי של אירגון, יום־הולדת שמח מהנהלת בית־הספר לאמרגנים." כיוון שבית־ספר כזה לא קיים, התבקש פשנל, השותף בהבאת הקירקס, להסביר למה כתב ככה. "אחרי שמשה יוסף אירגן את הקירקס, הוא יכול לפתוח בית־ספר לאמרגנים," אמר, "יש כאן דוגמה קלאסית לאירגון מעולה, ואני אוהב לעבוד עם אנשים מוכשרים. זאת הפעם הראשונה שאני עובד איתו, אבל בשום אופן לא הפעם האחרונה. הלוואי שהוא יסכים לעבוד איתי בעתיד."

ציפור מעופפת אמרגן קירקס מדראנו, משה יוסף, שהונף באוויר במסיבת יום־הולדתו באוהל־הקירקס, החונה מול ארובת רדינג בת־א ובית ההלויות החדש.

של מלחין, פסנתרן וזמר. הוא כתב את המוסיקה ללהיט הבימתי הכיחם של השנה, כולם היו בניי, חוץ מנעמי ועכשיו הוא כותב מוסיקה להצגה חדשה בהבימה.
לפני כמה חודשים התחתן גיא (23) עם חברתו רותי, ורצה לקחת איתו את הפנסתר, שאליו הוא מאוד קשור. דליה אמרה שיש לו בעיה, כי גם היא קשורה לכלי הזה, אבל אחריכך, כמו

דליה מרוז, פעם בעלת בוטיק ועכשיו תחקירנית-סריטאית בטל-וויזיה (שמיניות באוויר) ועיתונאית, אוהבת לעשות מסיבות, אבל לא סתם. אצלה יושבים על הריצפה, מנגנים ושרים יחד.
ביום השישי האחרון היא עשתה מסיבת-פרידה מהפנסתר שלה. מרוז, גרושה ואם לשלושה, קנתה את הפנסתר כאשר בנה הבכור, גיא, היה

מלכת החצילים מארחת על הריצפה ומכבדת בעוגות ובמרק חם

בן 4. הוא היה מין ילד-פלא, התחיל לנגן כבר אז. הפלא, או יותר טוב להגיד הכישרון, לא עזב אותו גם כשגרל, והוא כבר עשה לעצמו שם

אמא טובה, היא החליטה שמגיע לו, והיא מוותרת. הרי בסופו של דבר היא קנתה את זה בשבילו.
אז יום לפני שהפנסתר עזב אותה

לפיתה בלסת הצייר המזוקן דן קידר עם אשתו ציונה. האחראית בתיאטרון הבימה על פרויקטים מיוחדים. הקידרים, שבאו לשיר במסיבתה של דליה. הם הורים-לשתיים.

היא נפרדה ממנו עם חברים טובים, שאוהבים לשיר. זאב רביד, מנהל השיווק של חברת הפניקס. ניגן איתה רואטים על אקורדיון. היו שם גם הצייר דן קידר ואשתו ציונה, המשור

שתי מביקות שרה פרידמן (מימין) ולאה זהבי הגיעו יחד למסיבה ושרו כל הערב. שרה היא מפיקה בסדרת הטלוויזיה לילדים שמיניות באוויר ולאה גם מפיקה בתוכניות.

מאוחר יותר, בסביבות 3, שתו מרק חם, וכי4 אכלו עוגות. הלכו הביתה רק כשנגמרו השירים והקול. גיא, מצידו, הבטיח לאמא שמחר הוא מביא לה פנסתר אחר, לא טוב כמו זה שממנו היא נאלצת להיפרד, וגם לא שלה מש. בשכירות חודשית, בינתיים.

ררת מיכל סנונית והחבר שלה צבי אל-פלג, פרופסור שלמה אהרונסון ואשתו דליה, מפיקות-טלוויזיה שרה פרידמן ולאה זהבי, טובה כרמון, יוצרת עבודת אמנות בצריכה על זכוכית, גילי קריס, פסנתרנית-יאטרון, רחל גולדמן, בעלת מכון ספורט, רותי מגד ונחמה ליאור, עיתונאיות, שבאו הפעם

שירת הפרופסור פרופסור שלמה אהרונסון ואשתו דליה היו בין המוזמנים למסיבת השירה. דליה מפי

מרוז. שהוא מנהל הצגות בתיאטרון חיפה. הפכה דליה הג'ינג'ית לאחת המבלות הקבועות במסיבות תל-אביב. מסיבות הידועות בעליותן ובאווירתן.

דליה מרוז מנגנת באקורדיון ושרה משירי ארץ-ישראל ובנה גיא לוגם במיטבח מרק חם. מאז התגרשה מבעלה. עמוס

איך נרד פרוייקט „מילחמת הכוכבים“ לטבריה ומי רוצה להיות מנהיג פועלי תל-אביב

אנשים

התבונן בשוטר ולא אמר מילה. רפאלי רגז על כך, הוריד את יוסף ברמלה ושכ על עיקבותיו לירושלים. בעיקבות מיקרה זה הוא פוטר ופנה לעיסקי מיס' עדות.

■ **דניאל רוטשילד** היה נכר מאוד. על המינוי הצבאי החדש שלו, במקומו של תת-אלוף שלמה איליה, הוריעה לישכת העיתונות הממשלתית

שעבר בהיכל התרבות. יצאו שולמית אלוני ומיכה רייסר בהפסקה.

■ שלושה ימים רצופים כילתה השבוע האמרגנית מרים עציוני בנמל-התעופה בן גוריון. עד שבאולם הנוסעים חשבו שהיא העבירה את משרדה לשם. ביום השני בא הבימאי ליאונרד שך, שיכיים אצלה את המחזה האנגלי המי

של אישיהעסקים הטברייני יאיר ובמון. לראשון המישה כוכבים ולנהר הירדן ארבעה.

■ מאז שאיתן ליבני נפרד מהכנסת, הוא מבלה את רוב זמנו בעזרה לתלמידים ולסטודנטים, הכותבים על הפריצה לכלא עכו, שבה השתתף.

■ מעולם לא נתנו אנשיו של רוני מילוא תמיכה מוסרית וממשית ליריבים הגדול מייכאל קליינר. הפעם הם עוזרים לו בניסיונו להיבחר כמזכיר מועצת פועלי תל-אביב. הם מקווים שאם הוא יזכה בתל-אביב, הוא ייצא מהמירוץ בתחומים אחרים. נותרה עדיין השאלה הפעוטה: האם גם פועלי תל-אביב מוכנים לבחור בקליינר כמנהיגם?

■ לפני שמועמד הליכוד ל-הסתדרות יעקב שמאי הצ' טלם בכרות-בחירות שהופצה בכל הארץ, הוא הסתפר ורכש חולצה חדשה במעוז חברת העובדים, המשביר לצרכן.

■ לח"כים אין סבלנות ל-תרבות אחרת. בהצגה של להקת מחוללים כושים מדרום-אפ' ריקה, שהתקיימה ביום השני

תיאטרון חיפה יכבוש את הרדיו והטלוויזיה ביום-השואה, שיצוין השבוע. הטלוויזיה תק' רין את המחזה הניצול בגליל צה"ל ישודר המחזה פיטריית הרעל ואילו ברשת א' ישודר עיבוד לרדיו של גטו, מחזה של יהושע סובול. המחזות כולם עוסקים בוויזיות שונות של ה-שואה.

■ כתב מעריב בצפון שעינה סגל פרש מעיתונו ועתה הוא יהיה אישי-סיניציבור ופיר' סומאי. אחד הפרוייקטים הרא' שונים שלו יהיה טיפול בישווי עמק-הירדן. שלושה ימלא את מקומו כמעריב: מנחם רהט מצפת, מאיר ראובני מנצרת ודני היימן מעפולה.

■ כשביקר השבוע שיממון פרס בטבריה, פנה אליו צלם סיני-יאס משה הלפרט וביקש לדעת מהי דעתו על מילחמת-הכוכבים. פרס לא השיב, אבל לעומת זאת הוא פנה ליו"ר גרונר, מנהל המלון, וביקש לדעת על מילחמת-הכוכבים בטבריה. הוא התכוון למאבק בין פלזה והמלון החדש שהוקם לידו, מלון נהר-הירדן

■ אלי לנדאו, ראש עיריית הרצליה, מימש את „אימו" לצאת בעיקבות יוסי שריר ללבנון. ביום הראשון השבוע הוא יצא לעשרה ימי-מילואים בצפון.

■ נכד שני נולד ליעקב (יענקל'ה) אגמון ולאשתו גילה אלמגור. בני משפחה, בעיקר, באו למסיבת ברית המילה שנערכה לדניאל, אחיו של אלוף ובנם של עידן אגמון, צלם-הטלוויזיה, והד מחזאית גורן. טקס הברית התקיים באולם כינרת ברחוב שינקין בתל-אביב, כשעמיקם גורביץ קורא את פירקי היום בתנ"ך. גילה ובתה הגר היו באותו הזמן בפאריס. הם יצאו לטיול פרטי לפני הלידה ולא הספיקו לשוב לבריה.

■ הר"ר נילס הנסן, שגריר גרמניה בישראל, נגב את ההצגה בקבלת-פנים שערך תיאטרון חיפה לשחקני-תיאטרון מריסל-דורף, המתארחים בארץ. הנסן דיבר בעברית עשירה והשחקנים הגרמניים נאלצו להאזין ל-תרגום ירברי השגריר שלהם ל-גרמנית.

התארח באוהל בני העדה הגרוזית. שחגגו גם הם במימונה המארוקאית, והולבש בביגדי חג גרוזיים עתיקים. רפי לביא, חבר הוועד המועל ויוצא גרוזיה, אירח אותו. ראשי-הממשלה לא נאם לפני החוגגים. משום שמיהר משם להלווייתו של איש מיפלות-העבודה שרגא נצר.

בנוסח הבא: „אלוף-מישנה רני אל רוטשילד יתמנה למפקד יחידת הקישור בלבנון ויעלה לדרגת סגן-אלוף." על פליטת קולמוס זו הגיבו קצינים בכירים: עוד כמה מינויים והוא יגיע ל-דרגת טוראי!

■ מאז שהתחיל דורי בן-זאב לשיר את שירו גנבים, הגנבים אינם פוסקים מלהציק לו. מעיל שלו נעלם מאולפן ההקלטות, דירתו נפרצה וגם במישרי האמרגן שלו היתה פריצה.

■ בן-זאב מופיע עתה כמנחה לצד עזרא דגן בקירקס מדראנו. השניים מכירים היטב את משה יוסף, מפקד המופע. השלושה שירתו יחד בלהקה צבאית. יוסף אינו שולט בשום שפה זרה, ולמרות זאת הוא הסתרר היטב באיטליה, כשחתם שם על חוזה שלפיו הובא ה-קירקס ארצה.

כסוף השבוע

● העיתונאי עמוס קר' נ': „את האור בקצה המינהרה רואים בדרך-כלל יותר טוב כאשר נוסעים בהלוך אחורי."

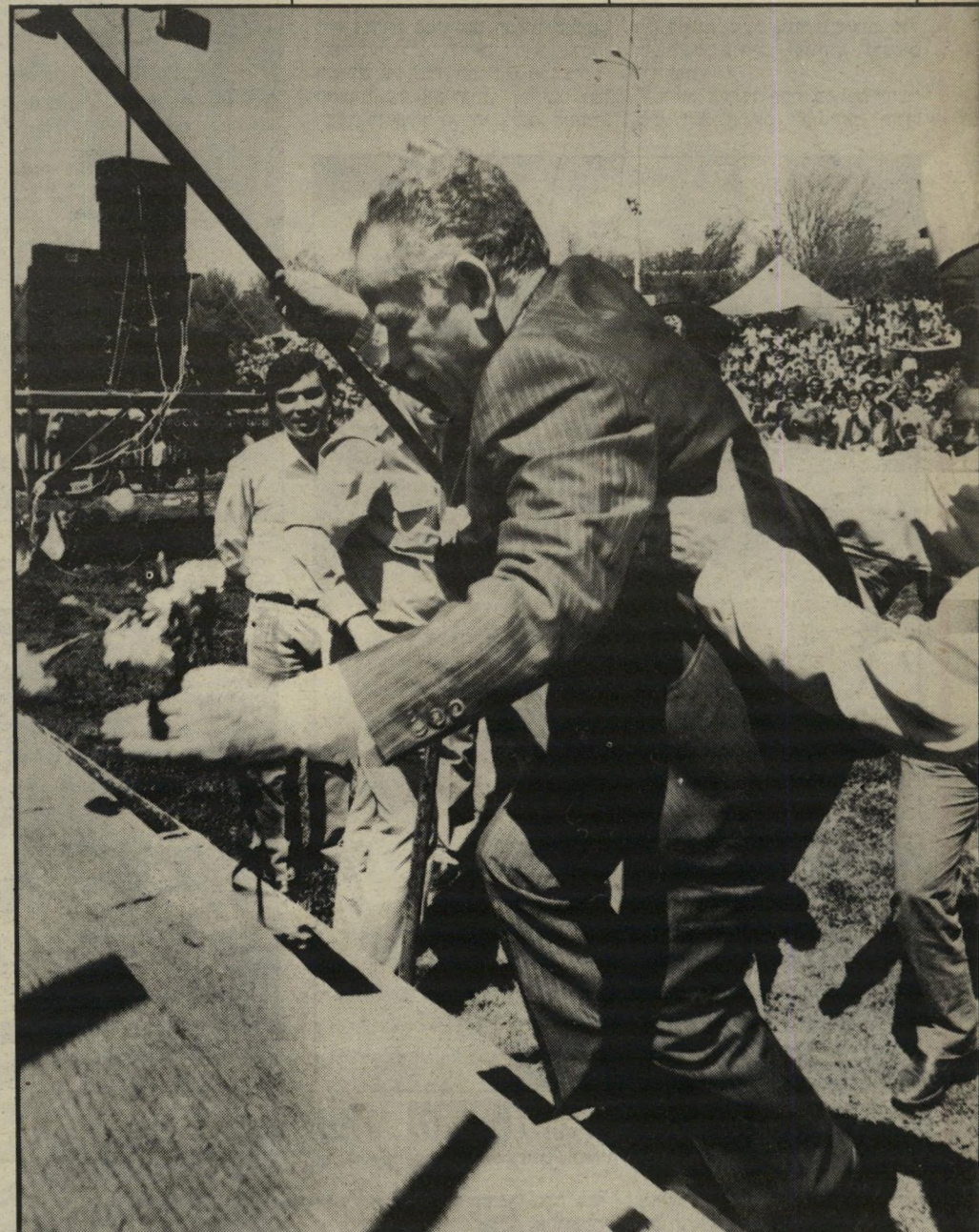
● העיתונאי אמנון אברמוביץ' על הניצב הפורש: „אברהם תורגמן היה „גיוס מא" של המישרה."

● עורכי-הדיון מקריית-ארבע אליקים העצני: „שלום עכשיו היא קרציה על זנב גושי-אומנים."

תורגם ככור לאהבה. למחרת באה מלונדון השחקנית ענת עצמון, שתכנן בהצגה זו, וביום הרביעי בא השחקן ארנן צדוק מארצות-הברית. לשם יצא כדי להשתתף בטקס חלוקת פריסי אוסקר. הוא כיכב במאחורי הסורגים, שהיה אחד הסרטים הורים המועמדים ל-אוסקר. צדוק יופיע לצד עצמון במחזה המתורגם.

■ יעקב רפאלי, מבעלי המיסעדה פברברג בירושלים, היה בעבר נהג בסוכנות. השבוע, במסיבה, הוא נזכר בשני סיפורים מתקופת עבודתו זו. האחד קשור לסיבה שבגללה הוא עף מה סוכנות והתחיל לעשות כסף. הוא קשור לנשיא-המדינה הי-שלישי, זלמן שזר, שהיה יור' הנהלת הסוכנות. שזר הוריע לרפאלי שעליו לקחת אותו לחיפה כשבת בבוקר. רפאלי התייצב במועד ולקח את שזר צפונה. ליד חדרה שאל שזר את הנהג לאן הם נוסעים. רפאלי ענה שאין לו מושג. שאל שזר: „מה נעשה שם?" גם על כך לא היתה לרפאלי תשובה. אמר לו שזר: „בוא נחזור לירושלים." כבואם המתינו לשזר בביתו שיחות טלפון נועזות מחיפה. 400 איש באו לסניף מפא"י בעיר, לשמוע את שזר, שהיה אמור לנאום לפנייהם.

■ פעם לקח רפאלי את השר רב יוסף, חבר הנהלת הסוכנות, מירושלים לתל-אביב. יוסף היה לחוץ בזמן ולכן ביקש מרפאלי שיגביר את מהירות נסיעתו. וכך אותם שוטר ורשם לרפאלי ור"ח. יוסף, שהיה ידוע כבלתי-חברותי,

יצחק שמיר מטפס לבימת האורחים המכובדים בטקס המימונה שנערך בגן-סאקר בירושלים. מאחוריו עוזר לו חוגג אלמוני לעלות במדרגות. על הבימה ישב שמיר לצד ראשי-הממשלה שיממון פרס. השניים חייבו כל הזמן, למרות שכמה שעות קודם לכן נוצר קרע ביניהם, אחרי ששמיר ושאר שרי הליכוד מנעו בישיבת הממשלה מהשר עזר וייצמן לצאת לסיוור רישמי במצריים.

משה לוי טועם עוגיות מתוקות שהוגשו לו באוהל המכובדים בחגיגות המימונה בגרסאקר בירושלים (מימין). אחרי שטעם, הוא דוחה דיברי מאפה מתוקים נוספים שהוגשו לו. הרמטכ"ל ושאר האורחים החשובים הוכנסו לאוהל

המארוקאי המסורת, שהיה צמוד לבימת המכובדים, שם הם טעמו ממבחר מאכלי מארוקו, שהוכנו על ידי נשות עסקני תנועת ביהוד. אחר-כך עלו לבימה לשאת את ברכתיהם. הפתיע הרב מאיר כהנא, שהופיע למרות שהבטיח למארגנים כי לא יבוא.

● **השר גר יעקובי:** "הממשלה סובלת לפעמים מהצטננות ולפעמים מחום. תוך התפוכות מהירות. אני מקווה שזו איננה מחלה חשוכה מרפא."

● **פריץ:** על מצב הממשלה: "היא זקוקה לאינפוזיה."
● **השר חיים בר-לב:** על ה"נל": "הממשלה חולה במחלת-ילדים."

● **הצייר ההומוריסט:** "אני יוסי שטרן: אני עליו עצוב."
● **שר הפנים יצחק**

מה הולך בבידור

את הקשר כעבור חודש. היא הגישה תביעה מישפטית על 3000 דולר, בגלל הפרת-החוזה. הדיונים נגררו במשך שנה. הוא רצה ללכת עד הסוף, אבל נגמר לו הכסף. עורכי-הדין שלו לקחו 500 דולר להופעה בבית המישפט. לכן נאלץ להסכים לפשרה שהציע, לדבריו, עורך-הדין של תחיה, ושלם לה 600 דולר. עד כאן הסיפור שלו. ניר: "תבעתי אותו אחרי שהוא הלך למסע-קדם מוסק והעליל עליי שלא נתתי לו חשבונית. עשו אצלי חיפוש בבית, ולא מצאו שום דבר נגדי. לבית-המישפט הוא הופיע לבוש בצורה מעוררת-דחמים. אמר שאין לו כסף, ולכן הסכמתי לפשרה. דווקא עשיתי בשבילו דברים טובים. ביחסי-צדק צריך סבלנות, כי לפעמים רואים תוצאות רק אחרי חצי שנה."

לפני שלוש שנים, ולא קרה כלום ביניהם. הקליק קרה אחר-כך, כאשר נפגשו במיקרה ברחוב. בפאריס.

● **זאזי שביט:** זמרת ושחקנית. הופיעה בסרט שלא הוקרן עדיין. סוף-שבוע מטרור. כאשר סקסית הוצעה להיכנס להריון ואינה מצליחה. אחרי שתמונה שלה מהסרט, בי מינימום בגדים, פורסמה בעיתונים, היא התחילה לסבול מהטרדות טל-פוניות של גברים חסרי מעצורים.

● **ורדינה בהן:** 24, האחות

● **ננסי ברנדס:** מחבק את הזמר אבי טולדנו. לפני כניסה לאולפן לסידרת-הקלטות חדשות. ברנדס הוא המוסיקאי והמעבד הצמוד של אבי טולדנו מזה חמש שנים. יחד הם עשו את הלהיטים הורה, חי, כל חי וליאורה. אחר-כך הם ניתקו קשר. "הצטברו יותר מדי טענות הדדיות. כמו אצל זוג נשוי", אומר ברנדס. "היתה התפוצצות. בין השאר על רקע כספי". השבוע הרים טולדנו שופרות טלפון והודיע לננסי שהגיע הזמן לחזור.

ככבוד מהופעות כמועדוני-לילה.

● אחרי שנמאס לו להרגיש שכל בגריו מתפוצצים עליו, החליט יוסי גרבר על ריאסה. זה הצליח לו. במשך שלושה חודשים הוא הוריד 11 קילו, ובאותה הורמנות הוריד גם כמה שנים טובות מגילו (וכמעט 452). הוא עשה את זה בעזרת ריאסה-1000" הקלוריות, ששימשה אותו ואת חביו, לפני הרבה שנים, כאשר היו דיילים, ורצו להיראות חתיכים יותר. פירוט, למי שזקוק: התפריט היומי כולל 6 גביעי לבן, 4 תפוחי-עץ, 2 עגבניות, דג מאורה (או סטייק בגריל) וקערת סלט, ללא שמן.

● **פיר הנרי:** 32, שהיה דייב החתיך בסידרת-הטלוויזיה אנשים במילואים, התחנן בשבוע שעבר עם חברתו, רעייה, מורה לתולדות האמנות וציירת. הם הכירו זה את זה

● **הברון אבי בהט:** חזר לפעילות, אחרי שהיה במשברים וביכאונות. עכשיו הוא רוצה להיות גם זמר. הוא הזמין אצל התמלילן יושי גרנות שיר על מלחמת-הלבנון. רצה לקרוא לשיר בשר של תותחים, אבל יוש התעקש על עידון, והשיר ייקרא בצל התותחים.

● **מודעת-אבל:** בדבר אחר. המר סף הסאטירי של עיתון דבר: "על מותו של סר מייקל רדגרייב, חבר ותיק בתא אומני הליכוד ושחקן דגול, אבלים צ. פיק ותא אומני הליכוד". ובדף אחר, מודעת-ברכה: "לירון סבאטאניאן באך, ליסדהולדת ה-400, עד מאה ועשרים: צ. פיק ר חטיבת המוסיקה בתא אומני-הליכוד."

● **הברון דודו דותן:** מגלים בסרטו החדש של אבי נשר, שוברים את דמותו של עיתונאי בידור. לפני תחילת הצילומים שיחזר במוחו כמה תכונות אופייניות של מכריו מהתקשורת הבידורית, ויצא לו יצור שרואים אותו בכל מקום, כשבירד האחת עט ופינסק וביד השניה סנרדוץ'. הוא תמיד יורע איזה אוכל מגישים ומתי. אינו מחליף אף פעם בגדים, לבוש תמיד בצבע חום. מתחנף ומתלקק לחשובים ול-מצליחים, לא מפרגן ולא מתייחס לקטנים. יש גם כמה תכונות חביבות יותר, כמו — הוא לא מתעייף לעולם, גם שכולם נופלים מן הרגליים. מבין ושולט בצורה יסודית בתחומי עביו דתו.

ישראל קיסר חומד דבר מאפה (למעלה). כשהוא מתבונן בקינאה בשגריר ארצות-הברית, סם לואיס, שכבר מחזיק עוגית בידו ואחר כך זוכה לכבוד-מלכים, כשהמגישה מאכילה אותו בכפית (למטה), מתבטל מעשה ידיו. במיטב המסורת. גם הם חגגו את המימונה ביום הראשון השבוע.

איתו לעבור למדינת-הבובות של מישטר האפרטהייד, בופוט צוואנה: "בתליאכז אין מה לעשות, הכל קליקות — רכטר ובנו, יסקי ונכדו, כרמי ונינו ועוד רכטר ורכטר ורכטר."

● **השר יוסף (יוסקה):** "הממשלה בריאה אבל סובלת מכאבי-ראש."

● **האדריכל ישראל גר:** דוביץ, על הסיבות שהביאו

יעקב בודו היה מעמודי התווך של התיאטרון והבידור העברי. הוא נעלם. היכן הוא? בתיאטרון יידיש. מחוסר ברירה!

היהודי, שהילדים שלו עזבו את הארץ וירדו לאמריקה. כשהוא גמר להופיע, האולם קם על הרגליים, שורה אחרי שורה אחרי שורה. את לא יודעת איזה שרות זה עושה למדינת ישראל."

הבודואים הם אגודה אחת. חיי המיפחה המאושרים שלהם הם מן המפורסמות בעולם התיאטרון. אסתר הלכה עם בעלה באש ובמים, נסעה איתו לחיפה, כשהצטרף אל יוסף מילוא והיה ממייסדי התיאטרון שם, עברה איתו לתל אביב, כשהחליט לצאת בתוכנית יחיד ולעבוד עם האמרגן מיקי פלד — דבר שהיה כרוך בסיכון, שכן בודו השקיע בהצגת היחיד את מיטב חסכוניותו.

גם כעת, כשהוא מופיע בתיאטרון יידיש, היא לא תנסה לדחוף אותו בחזרה אל הבימה העברית.

תאמיני לי, הייתי שחקן קבוע בחיפה. יש לי על מה להתגאות. הייתי

ואני כמעט משוכנע שתשאלני הרבה ילדים מי זה טופול — הם גם לא יידעו."

אחר כך הוא מתרגז באמת ואומר שלא מוצא חן בעיניו שהידיש היא בבחינת טריפה. מה רוצים ממנו, הוא מתפלל, למה לא שואלים את אריק לביא מה פיתאום הוא משחק בגרמנית? כשגוגעים בנקודה הקרויה כסף, הוא ממחר להכריז שלא עבר ליידיש כדי לעשות יותר כסף, כמו שאומרת הרכילות, למרות שברוך השם הוא לא מתלונן.

מדוע אם כך, כן עבר ליידיש? כאן בא נאום נרגש: הוא החליט לקחת על עצמו לשמר את השפה ולהפיץ אותה ברבים ולשמח בה את אותם שעדיין זוכרים אותה, בארץ ובחור"ל.

אשתו, אסתר, מספרת שהוא עושה שליחות לאומית. את לא מתארת כבו כשהוא עשה את המערכון על

היתה שפתו הטיבעית עוד מהשטטל היהודי ברומניה.

"עוד לפני שירעתי רומנית, ידעתי יידיש. קיבלתי חנוך של יידישקייט." עברית הוא למד בלהקה הצבאית, והוא מכיר, לא בלי גאוה: "אני האבא של להקת פיקוד-דרום ולהקת פיקוד-צפון." בתוכנית הראשונה של להקת פיקוד-דרום נולד מוישה וינטלטור, המלווה אותו מאז ועד היום. הוא אומנם לא עושה את מוישה וינטלטור ביידיש, אך ממשיך לעשות אותו בשפות המדי — לואים שלו. 25 שנים ומוישה וינטלטור עדיין מבוקש.

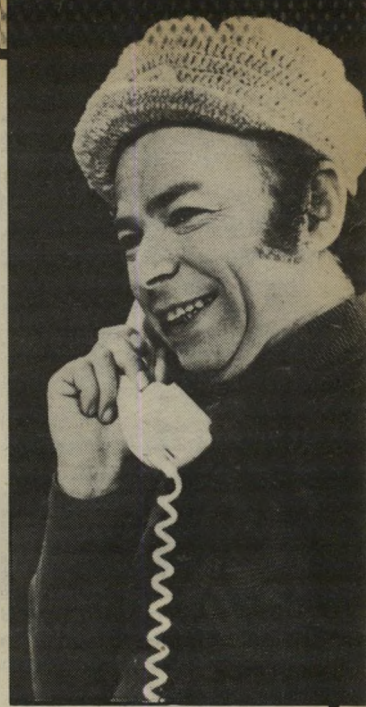
מירי, הבת האמצעית, נכנסת לחדר. נערה נאה בלבוש אופנתי. אני שואלת: בתך יודעת שהיית פעם כוכב גדול? והוא עונה: "למה את חוזרת לזה שוב ושוב. נכון שהבת שלי לא נהנית מהפופולאריות שהיתה לי פעם, אבל אני חוזר ואומר — לא עזבתי את התיאטרון העברי, עזבתי את השפה.

רז'יג', שומאכר ובולוף, שהלכו לעולם שכולו טוב, לא זכה אף שחקן יידיש בארץ להוקרה ולהערכה.

כעת בודו הוא הכוכב של תיאטרון היידיש. יש אומרים שהוא עושה הון. מפיך בעצמו את ההצגות שלו, משלם את המשכורות לשחקנים הזוטרים, שוכר בימאים ומכנים את רוב הכסף לחשבונו הפרטי. "בודו", אומרים בכסית, "נעשה מיליונר מהיידיש, בגלל זה הוא נמצא שם." מספרים כי על הופעותיו בחור"ל הוא מקבל הון בדולארים.

בכל זאת, בשיחה איתו רומה כי אילו בו תלוי היה הרבר, היה שמח לחזור אל הבימה העברית, אל קהל דוברי העברית.

קשה להוציא מבודו שהוא ממורמר או כועס. נהפוך הוא. צריך חוש אבחנה דק במיוחד כדי לקלוט שמשו כואב לו, שאיכפת לו שהוא אינו נקרא יותר

בבודו עברי שתיים... שתיים...

לאן התגלגלת, יא

ROLL FILM Presents:
After 40 years - A YIDISH MOVIE
With English Subtitles

YACOB BODOU in
"GIVEAWAY!"
Musical Comedy for the whole family

"אז מען גיט-
נעמט מען!"

STARRING:
• RAHEL DAYAN • KAROL FELDMAN
• IRIT MEIRY • JUDITH KRONENFELD
• ERICA REIFFER • MICHAEL GREENSTEIN

לתיאטרון חיפה, כדי לגלם תפקידים מרכזיים, שהטלוויזיה בעברית לא מזמינה אותו לככב בתוכניות הבידור שלה, והוא נאלץ להסתפק בטלוויזיה בערבית.

אך בודו לא אומר זאת במפורש. את העובדה שהוא משחק בתיאטרון יידיש לפני קהל הולך ונעלם, הוא מתרץ בהסברים אידיאולוגיים של "אני אחרון המוהיקנים, אלמלא אני מי היה מופיע לפני הזקנים האלה, רוברי היידיש. מאז שהלך בולוף לעולמו, נשאיתי רק אני. ומה את רוצה, אני אונחי את הקהל הזה, שכליך אוהב אותי?"

הוא זומין אותי לבוא לראות אותו מופיע באולם אוהל שם. "ותעשי לי טובה", אומר, אל תשבי עם הפנים לבימה: שבי עם הפנים לקהל, תראי את ההצגה האמיתית. איך הקהל הזה בוכה, צוחק ומשתתף ביחד איתי בהצגה. זה הסיפוק הכי גדול שיש לי."

צריך לגרד אצלו הרבה שכבות ולדגרג אותו כהונג, כדי להוציא ממנו, בסופו של דבר, שגבון שהבן הקטן שלי, דני, שלומד בכפר-הירוק, היה מעדיף שאני אשחק בעברית. כי אף אחד מהחברים שלו לא יודע מי אני. לעומת זאת, כשהבן הגדול היה בגילו של דני, לא יכולתי לעבור ברחוב הייתי אז כוכב גדול, ולכל מקום שהייתי הולך היו אומרים לי: שתיים...

הוא מתקומם כנגד כל נסיון לרמוז שהוא עובר בתיאטרון יידיש בגלל העובדה שקרנו ירדה והוא חרל להיות כוכב. אני עדיין מרגיש את עצמי כוכב, טרספרטטפו — אני מצמין באמונות טפלות — תקישי בעץ!

"אני 25 שנה על הבימה, ולא הייתי יום אחד מובטל. עסקתי בכל מה ששחקן מסוגל לעסוק בו: תיאטרון, קולנוע, טלוויזיה, תקליטים, רדיו. ותאמיני לי, אני לא מבין אחרונה כזו. היתה לי אפילו תוכנית יחיד. כמה שחקנים את מכירה שהיתה להם תוכנית יחיד? בכל 25 השנים עשיתי מה שאהבתי, ונתתי לגורל להוליך את הקאריירה שלי, וכך הגעתי ליידיש."

מי זה טופול?

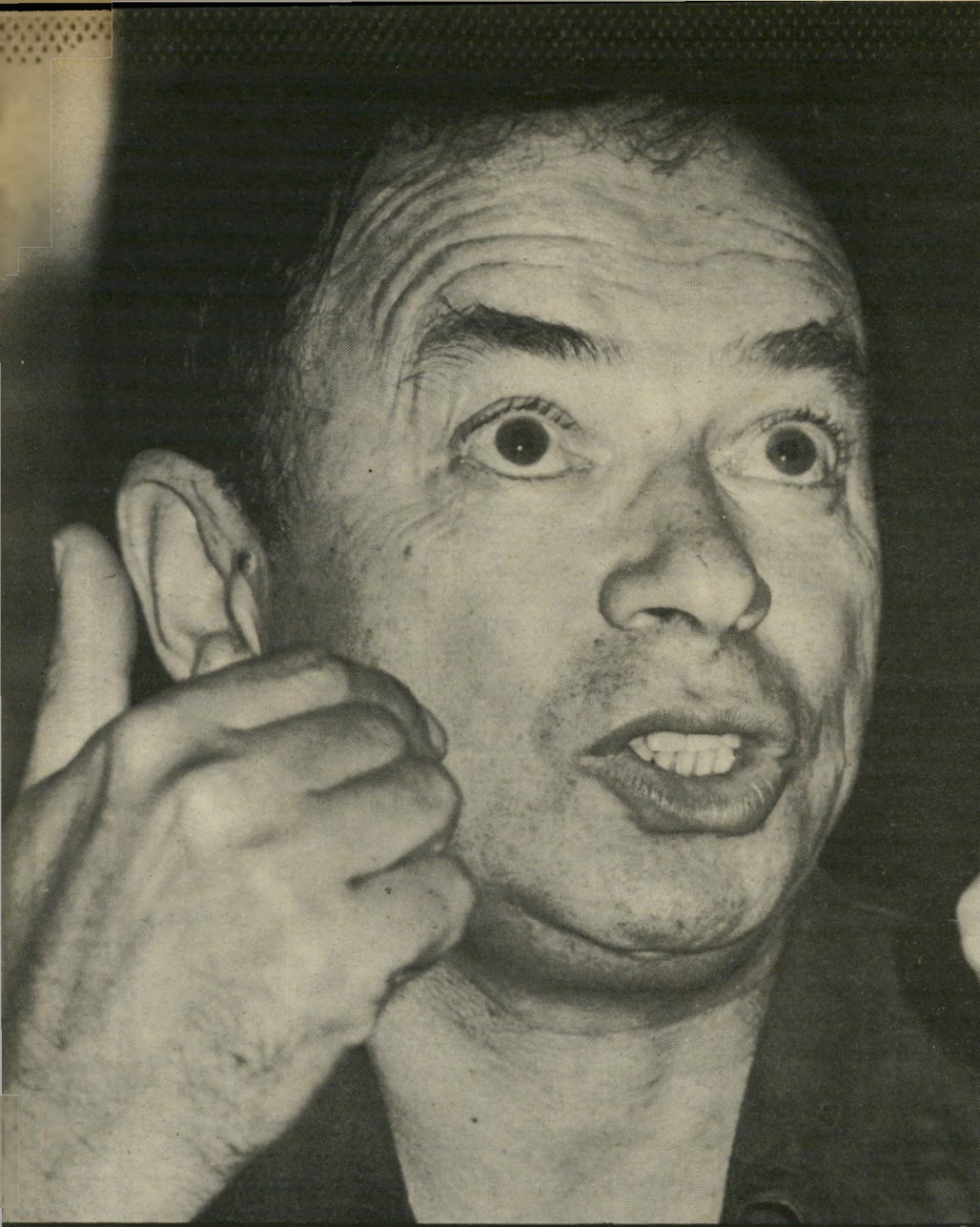
לעיסוקו הנוכחי, הוא סבור, הבר אה אותו יד הגורל. הוא מרגיש כמו חוזר בתשובה. אחרי הכל, היידיש

בשחקן יידיש לופט געשעפטען.

פעם לא היה ילד בארץ שלא ידע בעלפה את "שתיים... שתיים..." המאנפף. פעם לא ניתן היה למצוא אדם שאינו מכיר את מוישה וינטלטור. פעם — לא מזמן, לפני 10 שנים — היה יעקב בודו מעמודי התווך של התיאטרון והבידור הישראליים. בשנים האחרונות נעלם. לא עוד תפקידים ראשיים במחזות כמו הקרנפים של יונסקו או שני אדונים. לא עוד תפקידים ראשיים שיים בסרטים כמו פישקה במילואים או מוישה וינטלטור, ולא עוד הצגות יחיד בסגנון הצביעו בעד בודו.

יענקל'ה בודו, קטן, מצחיק וצנוע, כמעט שלא השתנה במשך השנים. הוא עדיין מתגורר באותה הדירה ברחוב הקליר בתל אביב, ביחד עם רעייתו, אסתר, וילדיו, דני ומירי. הבן הגדול מנסה מזל בסרטים בלוס אנג'לס. אבל דבר אחד בכל זאת השתנה: האיש הזה, שהיה פופולארי לא פחות מדודו טופו ומהגוש החיור, נטש את קהליהו שלו והלך לחפש לו קהל חדש בתחום תיאטרון היידיש. על-פי סולם ההירארכיה בשחקונה הישראלית, תיאטרון יידיש הוא בבחינת שוליים שבשוליים. שחקני יידיש נחשבים שחקנים ליגה ז' מלבד

שמסתובבים בוורידאו. זה המול שלי, לולא הוורידאו, הייתי נשכח.

בעיית הפלמ"ח

הוא אומר שכואב לו שאין מכירים אותו עוד, אבל טוען שזה כאב מתוק, מכיוון שיש לו פיצוי למשל, כשהוא מגיע לחי"ל ומופיע לפני יהודים, הוא מרגיש כמו כוכב. היהודים בארצות-הברית, בגרמניה, בשווייץ בצרפת ובאוסטרליה מכירים אותו, הוא אומר.

ויש לו עוד סיבות שבגללן הוא אינו מופיע על הבימה העברית: "כשיוסף מילוא הקים את תיאטרון חיפה, באנו לשם כחלוצים. הוא אמר לנו שאנחנו הולכים להנך דור חדש, שבמקום 40 מנויים יהיו 400, שהקהל ישתגע על התיאטרון ושנאנחנו נהיה הלהקה הטובה ביותר בארץ.

גם הוא וגם אני, יחד עם כל התיאטרון החיפאי, נכשלנו. לא חנכנו דור חדש ואני לא יודע מי אשם, כמו שאמר לי אמנון מסקין שפגשתי אותו עכשיו בלוס-אנג'לס: משהו התפספס. למה, הוא שואל אותי בכאב אמיתי,

ממקומי התיאטרון, נכנסתי לנעליהם של לורנס אוליביה וואן-קלאי בארו בתפקידים בלתי-נשכחים. ראית את חלום ליל קיץ? מה את חושבת, שאני סתם איזה שחקן שעושה כל תפקיד? עשיתי את גדולי התפקידים: זה מתוך אידאולוגיה, אהבה לשפה ואהבה לקהל. את יודעת איזה קהל זה קהל שמדבר על ההצגה שבועיים לפני שהוא הולך לראות אותה ושבועיים אחרי שהוא ראה אותה, קהל שמגיע לאולם שעתיים לפני שנפתחת הדלת ומחכה בסבלנות, קהל שצוחק ובוכה? את צריכה לבוא, לראות את החגיגה. אם חמישים אחוז מהברכות שהקהל הזה מברך אותי היו נדבקות אליי, הייתי צריך להיות אלפים שנה.

ההתאהבתי בקהל הזה, שהולך ומזדקן. נוצר חור, אחרי שרז'יגן, בולוף ושומאכר מתו, אז תפסתי את המקום של שחקני היידיש שהלכו לעולם. זה מה שמייק כורשטיין היה צריך לעשות. והוא נולד על הבימה היידית. הייתי מצדיק אותו אילו היה הופך לשחקן עברי, כמו ליה קניג למשל, שעזבה את היידיש בשביל הבימה. אבל לעזוב את היידיש בשביל

בודו?

למה משמיעים כל היום רק את יומה יומה ולא משמיעים שירים ביידיש, למה ליידיש יש פינה מיסכנה, למה מתייחסים אליה כמו אל רוסית או אל פרסית, כמו אל שפה זרה? הרי היידיש אינה שפה זרה, היידיש היא שפת הביטוי של היהודים בארצות אשכנז. אוצר תרבותי של ממש.

חוגגים את שנת שלום עליכם, הוא אומר, אבל לא מעלים מחזה שלו. פוחדים להזכיר את המילה יידיש, כי זה חזיר טרף: "אבל כששמיר מגיע לחול, באיזו שפה הוא נואם בניירורק? ביידיש. והיהודים שהלכו למשרפות, באיזו שפה הם דיברו? ביידיש. כל העולם חוגג 125 שנה לשלום עליכם, בארצות-הברית מעלים את בשוויס ינגר ביידיש, ורק פה שום דבר. מה קרה לנו? האם זה מפחד?" כשאני לוחצת אותו לקיר, הוא מורה שהוא מתגעגע לבימה העברית,

להסתובב בשדות זרים? אני כועס עליו, הוא יכול היה לבוא לפה, לתפוס את המקום של בולוף ורז'יגן.

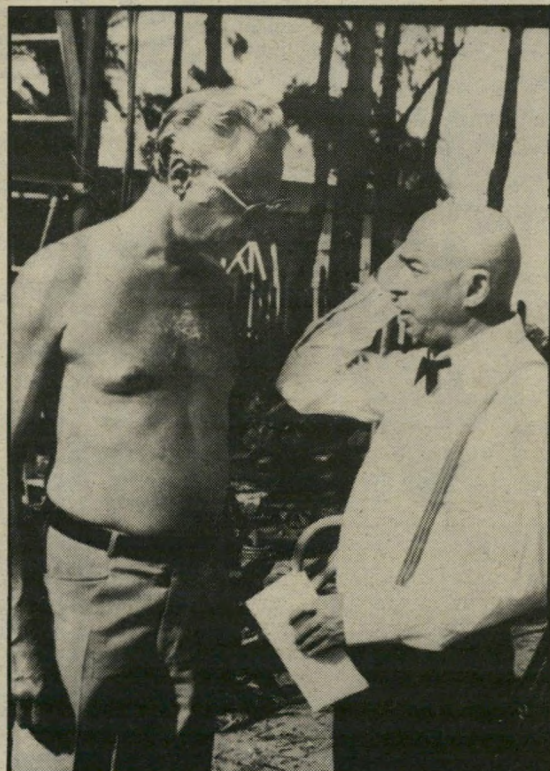
בודו מפסיק את שטף דיבורו, שותה מהקפה ואוכל את העוגיות שהכינה אסתר. האם היה מסרב, אילו הציעו לו לעבור לברודוויי, כמו שהציעו לבודו שטיין? אני לא אומר שלא הייתי הולך, אבל אני כועס על מייק, כי יש לו מקום יחד איתי להחזיק את היידיש, שלא תמות. אנחנו המוהיקנים האחרונים. אינני בטוח שאחרי שאני אפסיק עם היידיש, עוד יהיה מי שישחק יידיש. אני חי בהרגשה שאני מחזיר חוב להוריי ולעירייה שלי ברומניה, ואני אומר לך: אני אוהב את הקהל הנהדר הזה. נו, מה אני יכול לעשות שהילדים היו מעדיפים שאשחק בעברית? הגדולים מכירים את ההיסטוריה של בודו, הקטן שייך כבר לדור שלא ידע את בודו. אבל פה ושם יש סרטים

לקראת סוף השיחה בודו כבר מודה בפה מלא שהיה רוצה לחזור לבימה העברית, אבל מצד שני הוא אומר: "יש לי בעיה עם התיאטרון העברי. משהו עוצר אותי. כואב לי. כל תפקיד שעשיתי, יונסקו, שקספיר — תמיד הזכירו לי את מוישה ונטילטור. לא סלחו לי את זה אף פעם. לא הבנתי למה, עד שיום אחד דן בראמוץ הסביר לי. הוא אמר לי: בודו, יש לך בעיה — אתה לא היית בפלמ"ח".

ליותר מחודשיים. ויש עוד בעיה: כמי עט שאין שחקנים. פה ושם נותרו אי-אלה שחקנים יידישיסטים מבוגרים. דור חדש לא קם. פה ושם יש שחקנים צעירים, כמו רחל ריין, היודעת יידיש מהבית. מרי סוריאנו, שהיתה כוכבת גדולה, ירדה לחול ועושה קאריירה בניירורק. כל ההצגות מתקיימות באהל-שם בתל-אביב. בודו אומר, שאם יחליפו אולם, הקהל לא יבוא. אין לזה סיבה. ככה זה.

וכבר הוא כועס שעשו את מחכים לגורו בערבית ולא עשו את שלום עליכם ביידיש, ומבטיח לי שאם יחזור לבמה העברית זה רק במחזה מתורגם מיידיש, וכבר יש לו משאומתן, אך מסרב לפרט.

אחר כך הוא מספר כי התיאטרון היידי הוא העסק הפרטי שלו. הוא מחליט מתי להפעיל ומתי לא. הוא אומר שמכסימום אורך החיים של הצגה ביידיש הוא חודשיים. אין קהל

עם אסרם קישון מתגעגע אליו

עם אשתו אסתר ובתו מירי רוצים אבא ממורסם

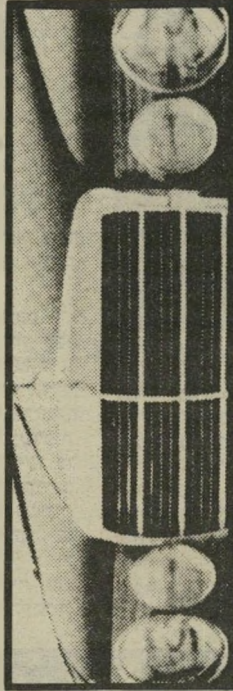
בודו ב. מוישה ונטילטור נכס צאן ברזל

סובארו! מספר 2 באמריקה. מספר 1 בישראל.

מקום לפשרות, והבחירה ב"סובארו" היא מחמאה גדולה ביותר שיצרנית מכוניות יכולה לקבל.
נכון, מספר 1 בסקר האמריקני היא "מרצדס", אבל מי בארץ יכול להרשות לעצמו מכונית כל כך יקרה כמו מרצדס?
בישראל, כאשר חושבים על מכונית מעולה עובדה! סובארו מספר 2 באמריקה.

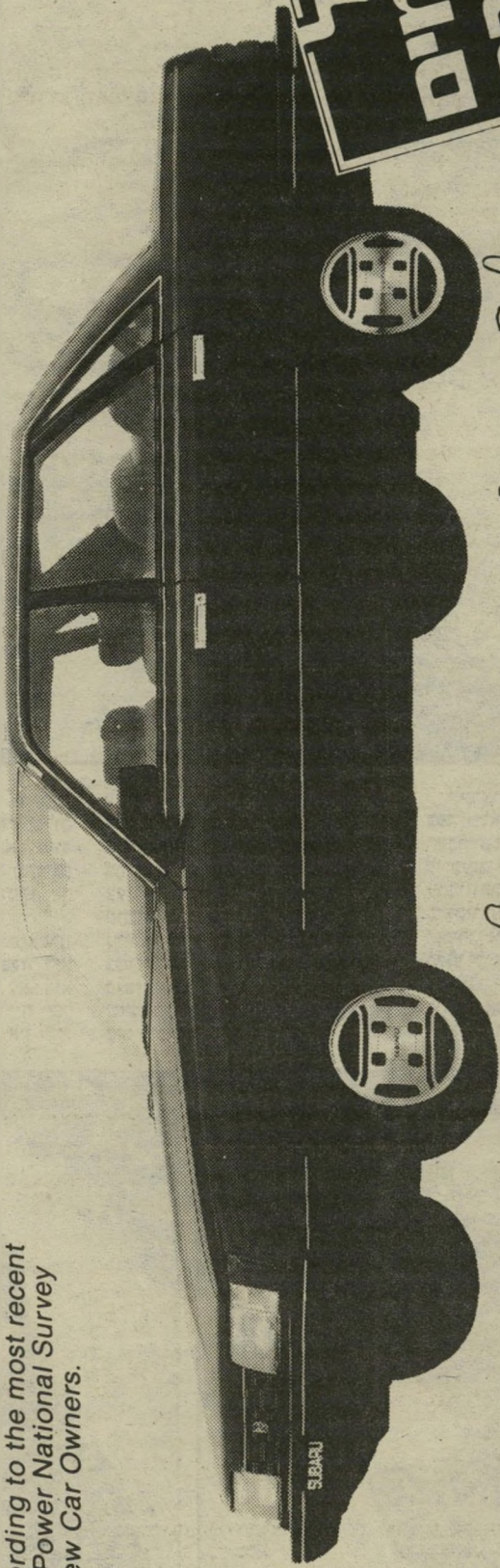
According to the most recent J.D. Power National Survey of New Car Owners.

במחיר סביר, נוסעים "סובארו" עובדה! סובארו מספר 2 באמריקה. מזה שנים רבות סובארו היא מספר 1 בישראל.

הריבה לפני BMW, וולבו, אאודי, פורד, קאדילק, פונטיאק, אולדסמוביל, טויוטה, מצדה, הונדה, ניסן או כל מכונית אחרת תוצרת ארה"ב ומרבית המכוניות המיובאות לאמריקה — ניצבת סובארו.

בסקר הארצי העדכני ביותר של בעלי רכב חדש בארה"ב של "ג'יי.די. פאוואר" דורגה סובארו במקום השני (רק אחרי מרצדס), מבחינת שביעות רצון הלקוחות מן המכוניות. מי שמכיר את האמריקנים מפונקי המכוניות יודע כי כאשר הדבר נוגע לאיכות, לשירות, לאחריות ולתנאי הרכישה — אין אצלם

כלי
לגיטימי
למסחר
המגדולי

ישראל ואקסס לאמריקה

יפן וטורנדו

חל-אביב, רח' יצחק-שדה 28. טל. 338861

כרטיס מלאים בסוכנויות המורשות ובמצגות הכלכלית בישראל:

חיים
בניחין

מזל החודש

שור תחזית שנתית

בשנה שעברה ובזו שלפניה ציינו והסברנו את מצב הכוכבים, המקשה על בני מזל שור את החיים. ה"אשם" העיקרי הוא כוכב סטורן, למיקומו במזל עקרב השפעה חזקה. הרי בגלל המזלות עקרב ניצב מזל שור. כך שיתכן שהשור סובל יותר מהעקרב, שאצלו הכוכב עובר. סטורן אומנם יוצר קשיים, אולם למי שידוע לעמוד מול המציאות ולהודות בפני עצמו ששנה, מצב כזה יביא לבניה מחודשת וכיוון חיובי.

סטורן הוא כמו האור האדום המתריע על סכנה. כשאדם נתקל בקשיים, מרגיש מדוכא, הכל לא הולך לו והרגשת המועקה אינה מרפה - סימן שהגיע הזמן לעצור ולבדוק ולנסות להבין מה בעצם קורה. זו תקופה די ארוכה (כשנתיים וחצי), שבה טוב לסיים פעולות נכשלות, אם דברים לא מצליחים - אולי הגישה, התפיסה או הדרך אינן בסדר.

השור אינו שייך למזלות האהובים את השינוי, רוב בני המזל יעדיפו להמשיך בדרך המוכרת והבטוחה לכאורה. אלא שזה לא כך, אם בשטח המיקצועי, בחיי-הרגש, בתחום הלימודים, המגורים או כל תחום אחר הדברים אינם מסתדרים, סימן שהגיע הזמן לשנותם. אם מתעקשים להתעלם מה שקורה, זה יקרה בכל זאת. אבל בצורה לא נעימה ובזמן הפחות מתאים.

כמעט כל אחד מבני המזל עבר איזה שהוא שינוי משמעותי בשנתיים שחלפו. מה שידוע הוא שכוכב סטורן עובר למזל הבא (קשת) בחודש נובמבר 1985. ומאז הכל שוב יהיה קל, נוח ונעים יותר. סטורן אינו הכוכב היחיד שהביא לשינויים דראסטיים. כניסתו של כוכב פלוטו לעקרב השפיעה בעיקר על אותם שנולדו בתחילת המזל. התקדמותו של הכוכב היא איטית. וזו הזדמנות נוספת לבצע שינויים בחיים. כוכב פלוטו מחסל את הישג ומכין קרקע פוריה לצמיחה חדשה וטובה יותר. כאן ניתנת ההזדמנות לצאת מן המיסגרות הכובלות ולהתעלות מעל השיגרה היומיומית. חלומות נסתרים עשויים להיות מוגשמים. הכוכב מאפשר לאדם לראות הכל בצורה יותר עמוקה, ולא ממשיכים לבזבז את החיים על מה שלא מתאים.

בשנת 1985, לפחות עד נובמבר, עדיין ימשיכו השורים להתמודד עם אותם הבעיות.

בתחום המיקצועי

דווקא בשטח זה נפתחות אפשרויות חדשות. זה לא יבוא בקלות ובכל זאת אפשר להיות אופטימיים. שינויים הנכפים על השורים וגורמים לחדרות ודאגות יתבררו כטובים ומקדמים בשלב מאוחר יותר. בחודש מאי יוצעו הצעות מושכות ומלהיבות.

מי שפחד מחידושים מתנגד להם עוצר במו ידיו את המזל וההזדמנות להתקדם. רעיונות חדשים ומקוריים יתקבלו ברצון. בני מזל שור יצטרכו להתנהג ביתר ביטחון ולהעז לומר כל מה ששמרו בפנים. בין יולי לאוקטובר עלולים להיות עיכובים והדברים לא יזרמו כמצופה. אבל מאוקטובר שוב נראית התקדמות משמעותית. הכל יקרה בצורה מאוד מפתיעה ובזכות אנשים חד-שיים שראיתם נכונה. ברגע זה נראה כאילו לעולם אי-אפשר יהיה לצאת מהמועקה והכובד, אולם מרגע אחד לשני הכל ישתנה לטובה.

כספים

לפי המסורת האסטרולוגית, תחום זה הוא החשוב ביותר לבני מזל שור, הרבה

שורים מתנגדים לקביעה זו. אלה שייכים בדרך-כלל לשורים שהשפעות של המזלות הסמוכים (טלה או תאומים) חזקות אצלם במפה.

על כל פנים, השורים ישמחו להתבשר שהשנה שתבוא תהיה יחסית טובה. ניכרת אי-יציבות. זו לא תהיה שנה שבה יהיה אפשר לתכנן או לדעת מראש את המצב המדויק או כיצד לנהוג בעניינים פינאניים. בכל זאת, אפילו אלה שמדי פעם יהיו בצד התחתון של הנדנדה, יעלו שוב במהירות.

שיפור עצום בחייהם הרגש והזדמנויות חדשות במקום העבודה

רות, כשגורם ההפתעה משחק תפקיד חשוב. השורים שנולדו בין ה-4 במאי ל-14 במאי יהיו נתונים לשינויים דראסטיים. כדאי שיתנו לעצמם אפשרות לזוז, להרחיב, לשי-נות ולפעול בצורה יותר עצמאית ובטוחה. הגיעה הזמן לבצע שינויים גדולים ולהתנסות בנסיגות חדשים. הכוונה אינה

להרוס את מה שכבר קיים. אלא לבנות על בסיס קיים משהו חדש ומקורי, הדורש יותר העזה ואומץ. לסיכום אפשר לומר, שהשנה הבאה תהיה די נדיבה לשורים.

בריאות

בשטח זה לא נראה שיהיו שינויים גדולים. מחלות שהטרידו בשנתיים האחרונות ימשיכו להזכיר את עצמן גם השנה. מי שלמד להסתדר עם ההפרעה, יוכל בכל זאת לתפקד כראוי. מבלי לבזבז את זמנו בטיפולים רפואיים. אלה הסובלים ממחלות פסיכוסומטיות יהיו רגישים מאוד עד דצמבר, לאחר מכן יהיה להם יותר קל.

מגורים

חרדות, התלבטויות וחוסר-ביטחון בא-שר לעתיד מאפיין תחום זה. אולם גם מבחינה זו שנת 86 תביא עימה שיפור. נכון שיש צורך להתאזר בסבלנות ולהמתין כחצי שנה, אך זה עדיף. קניה, מכירה, שיפוץ או מעבר לדירה אחרת עדיף לדחות לסוף השנה.

חיי הרגש

הזכרנו את החשיבות שיש לכספים בעיני השורים. אבל אי-אפשר לומר שחיי הרגש פחות חשובים להם. השנתיים האחרונות היו קשות מאוד. גם אלה שהתחילו ביחסים חדשים נוכחו די מהר שקשה לשמור על קשר יציב. ואם זה לא בא מבפנים, אז התנאים החיצוניים גרמו לקשיים. עדיין אין שינוי מבחינה זו. זוגות נשואים, שהמתח מדאיג אותם וגורם להם חשש בקשר לעתיד, אינם יכולים להיות בטוחים שהקשרים יימשכו. חלק יאלצו להיפרד מבני הזוג.

גם כאן, שנת 1986 תביא עימה שיפור עצום. וידידים שהקשר עימם לא היה קרוב במיוחד יתפכו לפתע להיות יותר משמ-עותיים. חיי החברה של השורים יותר מספקים. הבדידות והעצב יעלמו והיכרות חדשות יביאו להתפתחויות חיוביות ובונות. הניתוקים שהתרחשו בחודשים האחרונים עדיין מכאיבים, ובעוד כמה חודשים יתברר שזה טוב מכפי שאפשר היה לקוות. הקשרים החדשים שיחלו יהיו קלים, נעימים ובטוחים יותר.

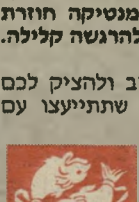
נקווה שזה השבוע האחרון בתקופה ה-נוכחית שבו אתם עומדים לסבול מאי-נוחיות וביטול זמן בגלל קילקולים בתוך ביתכם.

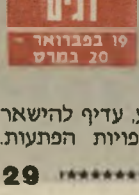
הורים לילדים יצטרכו להיות יותר זהירים ולמנוע גישה של הילדים למכשירי-חשמל או כ-לים חדשים. ה-20 וה-21 יהיו די מרגשים, בעיקר בגלל רמזים שתקבלו דרך צד שלישי. אל תסמכו על הבטחות לטווח רחוק. כדאי להסתפק לעת-עתה במה שיש ולהמתין כשבוועים. שהתמונה תתברר.

ה-18 וה-19 בחודש ידרשו מכם התנהגות בעלת טקט. שכנים, ידידים או אנשים שעימם אתם עובדים עלולים להתפרץ ו-להאשים אתכם ב-האשמות קשות. תגו-בות שקטות יעזרו ליישב את העניין. ה-20 וה-21 בחודש יהיו קשים, מצב-הרוח לא יהיה קל והמקום היותר מעצבן יהיה הבית. ה-23 בחודש מראה על יציאה מרוב הקשיים. הרומנטיקה חוזרת לתפוס מקום חשוב ותביא להרגשה קלילה.

בעיות כספיות עלולות לשוב ולהציק לכם סמוך ל-17 בחודש. חשוב שתתייעצו עם משהו המומצא ב-בעיות מסוג זה. זה הזמן שבו אתם עלולים להכ-ניס את עצמכם למצב מסובך שממנו יצאתם לא מזמן. כל צעד או החלטה של הוצאה כס-פית גדולה או השקעה כדאי לדחות לזמן-מה. נסיעות מסוכנות עבור-כם ב-20 וב-21 בחודש - אם אינכם חייבים לנסוע, עדיף להישאר בבית. בשטח הרומנטי צפויות הפתעות.

ה-18 וה-19 בחודש יאפשרו לכם להתנסות בנסיגות מזדירות, אל תרתעו מהבלתי-שיגרתי - הסנסציוניות וההעזה יביאו להת-קדמות והנאה. אם אתם חשים שאתם נמצאים בקונפליקט - עדיף שתחליטו לפי ההרגשה הפרטית של-כם. ב-21 וב-22 בחודש מישהו ינסה שוב לה-תור תחתיכם ולערער את מעמדכם בעבודה.

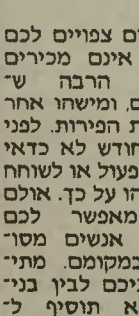

זה מצב רגיש, הטוב ביותר עכשיו יהיה להתרחק קצת ואפילו לקחת חופשה קצרה.

סמוך ל-18 בחודש תוכלו ליהנות מפגישות עם בני המין השני. שיחות-טלפון משמחות וכן יחס חם ולבני מצד אלה שעימם אתם באים במגע. ב-21 ב-חודש עלולה לעלות על-פני השטח בעיה חד-שה-ישה. נראה שזה קשור להתחייבות ש-לקחתם על עצמכם ואינכם מצליחים לע-מוד בה. בריאותם של בני-מישפחה קרשיים גורמת לדאגה. ה-23 בחודש יביא לשיפור מצב-הרוח. בעיקר בגלל הצעת עזרה.

בשטח העבודה או הלימודים צפויים לכם מאבקים. נראה שאנשים אינם מכירים בעבודה הרבה ש-השקעתם, ומישהו אחר קוצר את הפירות. לפני ה-21 בחודש לא כדאי לנסות לפעול או לשוחח עם מישהו על כך. אולם ה-21 מאפשר לכם להעמיד אנשים מסו-יימים במקומם. מתי-חות ביניכם לבין בני-הזוג לא תוסיף ל-מצב-רוח משופר. הפעם רצוי שהויתור יבוא מצידכם. ה-23 וה-24 בחודש ישמחו אתכם.

ה-18 וה-19 בחודש יאפשרו לכם להתנסות בנסיגות מזדירות, אל תרתעו מהבלתי-שיגרתי - הסנסציוניות וההעזה יביאו להת-קדמות והנאה. אם אתם חשים שאתם נמצאים בקונפליקט - עדיף שתחליטו לפי ההרגשה הפרטית של-כם. ב-21 וב-22 בחודש מישהו ינסה שוב לה-תור תחתיכם ולערער את מעמדכם בעבודה.

ה-18 וה-19 בחודש יאפשרו לכם להתנסות בנסיגות מזדירות, אל תרתעו מהבלתי-שיגרתי - הסנסציוניות וההעזה יביאו להת-קדמות והנאה. אם אתם חשים שאתם נמצאים בקונפליקט - עדיף שתחליטו לפי ההרגשה הפרטית של-כם. ב-21 וב-22 בחודש מישהו ינסה שוב לה-תור תחתיכם ולערער את מעמדכם בעבודה.

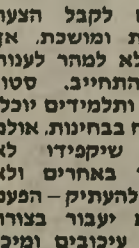
זה מצב רגיש, הטוב ביותר עכשיו יהיה להתרחק קצת ואפילו לקחת חופשה קצרה.

השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

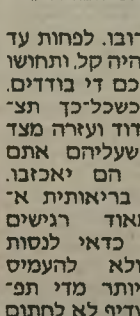
השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

השטח המיקצועי גורם לכם צרות לא מעטות. יתכן שלקחתם על עצמכם יותר מדי ברגע זה אינכם מסו-גלים להתגבר על כל הבעיות המתעוררות. ב-17 וב-18 בחודש אתם עלולים להחליט הח-לטה נמרחת ובלתי-נכונה. המתניו מעט לפני שאתם מבצעים פעולה מתוך השלמה עם המצב הקשה. בקרוב מאוד תתגברו על כל הבעיות, וההצלחה תאיר לכם פנים. ב-21 או ב-22 עדיף שלא לשמוע לעצות של ידידים.

החודש שבו אתם חוגגים את יום-ההולדת לא יהיה קל השנה. עדיין נמשכת התקופה הבלתי-נוחה. כשהדב-רים מסתדרים בסופו של עניין, הקשיים היו כלי-כך גדולים עד ש-בקושי אפשר ליהנות מההישג. מהשכוב הבא יהיה כבר יותר קל. ה-17, ה-18 וה-19 ב-חודש יהיו יותר טובים. אם כי דרושה זהירות כשעוסקים בדברים ש-אינם שיגרתיים. ב-21 וב-22 בחודש - שוב יעלו הבעיות הכלכליות המדאיות.

השבוע הקרוב יהיה קשה הרוב. לפחות עד ה-23 בחודש מצב-הרוח לא יהיה קל ותחושו את עצמכם די בודדים. דווקא כשכל-כך תצ-טרכו עידוד ועזרה מצד אנשים שעליהם אתם סומכים הם יאכזבו. מבחינה בריאותית א-תם מאוד רגישים וחלשים, כדאי לנסות לנוח ולא להעמיס עליכם יותר מדי תפ-קידים. עדיף לא לחתום על שום התחייבות, חוזה או מיסמך חשוב. ולדחות כל התחייבות של פרוייקט חשוב.

ה-17, ב-18 וב-19 בחודש תיתכן אי-הבנה עם ידידים או עמיתים לעבודה. הערה בלתי-נחשבת שתאמרו בדרך אגב עלולה לגרום לכם צרות, ובעיקר חר-טה. ה-20 בחודש יהיו די מדאיגים, ב-עיקר בגלל קרובי-מישפחה שאינם בקו-הבריאות. יהיה עליכם לשנות את סדר יומכם, כדי לעזור ולטפל בהם. ה-23 בחודש יהיה הרבה יותר קל. קשרים שהיו פעם מת-עוררים מחדש לפתע, אבל רק לזמן קצר.

השבוע הקרוב יהיה קשה הרוב. לפחות עד ה-23 בחודש מצב-הרוח לא יהיה קל ותחושו את עצמכם די בודדים. דווקא כשכל-כך תצ-טרכו עידוד ועזרה מצד אנשים שעליהם אתם סומכים הם יאכזבו. מבחינה בריאותית א-תם מאוד רגישים וחלשים, כדאי לנסות לנוח ולא להעמיס עליכם יותר מדי תפ-קידים. עדיף לא לחתום על שום התחייבות, חוזה או מיסמך חשוב. ולדחות כל התחייבות של פרוייקט חשוב.

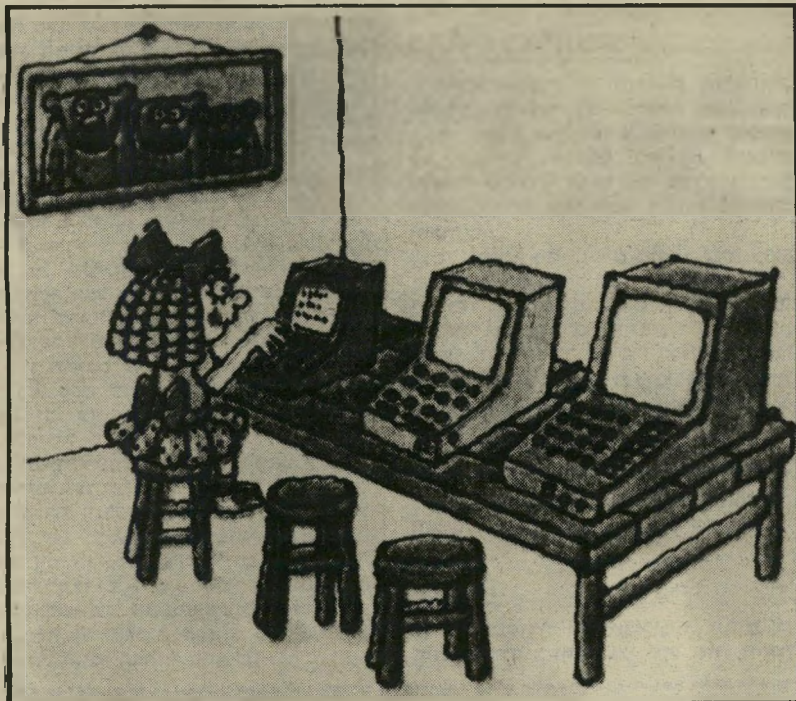
השבוע הקרוב יהיה קשה הרוב. לפחות עד ה-23 בחודש מצב-הרוח לא יהיה קל ותחושו את עצמכם די בודדים. דווקא כשכל-כך תצ-טרכו עידוד ועזרה מצד אנשים שעליהם אתם סומכים הם יאכזבו. מבחינה בריאותית א-תם מאוד רגישים וחלשים, כדאי לנסות לנוח ולא להעמיס עליכם יותר מדי תפ-קידים. עדיף לא לחתום על שום התחייבות, חוזה או מיסמך חשוב. ולדחות כל התחייבות של פרוייקט חשוב.

כניעה לקידמה

שלי לא ייצא צ'ק של אלף דולר בשביל שטויות.
היה רגע דומיה ואז, לפי הפרצופים שלהם, ראיתי
שהם גמרו את דרכייהנועים והם פשוט מחפשים
קאזוס בלי.

הם אמרו שאני קמצנית. נשכתי שפתיים ושתקתי. הם אמרו שאני מרובעת כמו שולחן. לא ענית. הזכירו את הדמיון ביני לבי אמה שלי. עשיתי את עצמי לא שומעת. ואז הם ירו את הטיל: עשית כבר חשבון כמה עלות הסירגרות שלך במשך השנה? על זה לא חוסכת!

המילחמה פרצה. שהם יספרו לי את הסיגריות?
אולי יעשו לי חשבון גם כמה אני אוכלת?

ובמילחמה כמו במילחמה, הכל מותר. אצלנו אין אמנת'לבה. היו מריבות, היו יזע ודמעות. היו עלבונות עסיסיים והיו צעקות, שכל השכונה כטח שמעה. בתום הקרב נשבענו לא לדבר אחת עם השניים האחרים (הם ואני) והלכנו לישון.

למחרת שמעתי רק הסתודרויות מהצד שלהם. הם לא ריברו אותי ואני לא ריברתי אותם. כצהריים שמעתי רחשים מוזרים ליד הדלת, ולפני שהספקתי להבין מה קורה, ראיתי שתי חבילות ענק נכנסות הביתה.

בכל מלחמה יש מפלצות, הם הודיעו לי, ומאז הם מחוברים למחשב. האבא והבן שלו. עברו כמעט שבועיים. אני עדיין לא רואה ששניהם התפתחו מני יודע מה. לא שמת' לב שהולך שולט פיתאום באנגליה, ההגיונים המובטחים לא נראים לעין בלתימוויינת, המבטחות בדבר התנגדות למפות נבחרו. מה שאני רואה בינתיים, שבכל רגע פנוי הם הולכים חזרה, מלחמה את המפלצת ומשחקים פורמ.

אם השתלבות בפילאיהטכניקה של המאה ה-20 אומרת שילד בן 9 חייב לדעת פוקר, אז לא הייתי בסדר בסירובי. אני מודה.

פינת בן־יהודה

אז ככה. נייר ועיפרון ותתחילו לכתוב:
טושים, לורדים (צבעים כאלה) — פתילונים.
גירלר — אסכלה (זה בטח ידעתם לבר? אבל
מעכשיו תתחילו גם להשתמש).
אבל — המילה הכי שימושית במילון עקרת
הבית הישראלית, עריין (זה תורגמה לעברית
המילה היא, כמוכן, ספוג'ה.
הקוראים מתבקשים בזאת לשלוח את
הצעותיהם אליי ואני אעביר אותן למיועדי
מהתקדמיה, לשימתחלתן כולנו ולתפארת
מדינת ישראל. אמר.

הם ניצחו אותי. לא שהיה להם קל. זה לוקח חמישה חודשים של שיחות, הסברים, ויכוחים, התחננויות, הכטחות וכמעט איומים. אבל אני עמדת על דעתי. ילד בגן 9 לא צריך צעצוע שעולה מאות דולרים. גם אם עכשיו ילד בלי מחשב נחשב ילד טעורטיפוח.

הם, כלומר הילד ואביו, חילקו את העבודה ביניהם. הילד מהצד האמוציונאלי של מיסכנות, רמעות, הבטחות-שוואו שהוא יהיה ילד טוב ועוד דברים מגעילים. האבא לקח על עצמו את הצד ההגיוני-רמזעי. ילד צריך להתפתח. צריך לתת לו הגיוני חרשים. צריך ללמד אותו אנגלית, דבר שהמחשב יעשה כעצמו, צריך ללמד אותו

להשתמש בעזרים של המאה ה-20, צריך שהוא לא יהיה חריג בחברתו וכולי וכולי.

אבל אני כמו בול-עץ: לא שומעת, לא מבינה, לא מסכימה ולא מוותרת.

אחר־כך נהיה שקט. אז עוד לא ידעתי שזה שקט שלפני הסערה ושהם לא נכנעו, אלא רק לקחו זמן כדי לתכנן את המתיקפה הבאה. לפני שבועיים הם קראו לי לשיחה בענייני העולם המודרני, ועשו נסיונות אחרונים של שיכנוע בדרכי־נועם. לא עזר להם כלום. אמרתי שמהבית

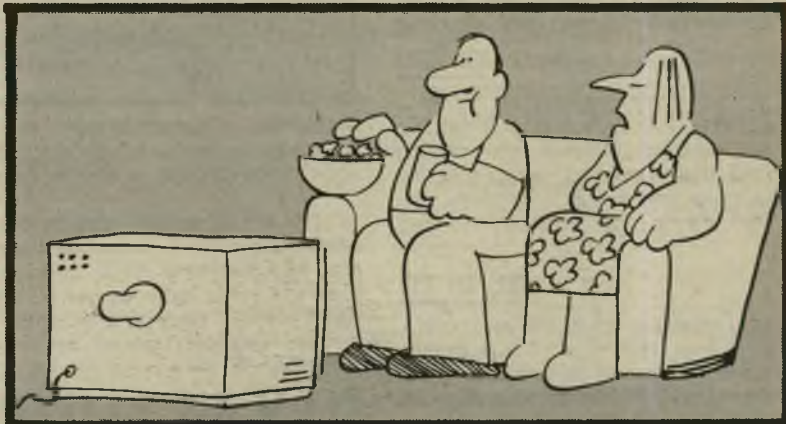
אגב, כולם מסכימים לתשלומים וכולם נותנים משהו נוסף על הרהיטים. בדניש נותנים על כל קנייה של יותר מ־1,100 דולר, מחשב אטרי. בריים נותנים יחס יפה ואדיב. ברחוב הרצל התימן, הן הרגשה שאתה חרא שבא לכלכל להם את הלחץ.

אני כבר החלטתי איפה אני קונה. לכם אני
בוחנת במתנה יום שלם של הליכה ובירורים.

שתי ציפורים במכה אחת

הסתבר שהדבר הכי־משמין בעולם זה לשבת מול הטלוויזיה. לא חשוב מה אכלתם בארוחת־הערב ומתי אכלתם אותה, לא כן־ראים לא מסוגל לשבת שלוש־ארבע שעות מול המכשיר המרכזי מבלי להעסיק את פיו במציצות, חריקות, שחינות, לעיסות ובלעיות; בטנים, סוכריות, שקדול, עוגות, פיצות, פופ־קורן, ופלות, גרעינים, שאריות של ארוחת־הערב ועוד המון סוגי אוכל, שאף אחד לא צריך בבטן, אלא רק בפה.

אתמול אחר הצהריים היה אצלנו בבית קונסיליום. הוחלט שזה מתועב מצירנו לרחוף לבטן אוכל

לא נחוצו ומשמין. מכאן ועד להחלטה על צורך בשינוי היתה הדרך קצרה. אנחנו חושבים את עצמנו לאנשים מאוד מודרניים, ולמרות זאת הסתבר לנו שעדיין לא חיוונו את אחת החזיות הכינפוזות בעולם — חזיות הריאטה. אבל המייסופח שלי היא לא מייסופח מטומטמת, והיה ברור לנו שאף אחד מאיתנו לא יוכל להזיק מעצמו אפילו אם אחד באכילת גבינה 3% ולכן 2%. אז חשבנו וחשבנו וחשבנו, ובסוף המצאנו רעיון, שלפי ידרשם בספרי ההטורוויה, אם לא בדברי הכנסת.

קודם כל, מחליטים לוותר על ארוחת-הערב. עניין ההחלטה עצמה איננו קשה לאף אחד. הקושי ממחיל רק כאשר מתחילים לחשוב על ארוחת-הערב, קצ רגע, תיכף הכל יתברר. מייד אחרי שהוחלט ברוב קולות לוותר על ארוחת-הערב, קובעים מה היינו אוכלים בארוחת הזאת, שעליה החלטנו לוותר. אז, צלנו, למשל, אוכלים עכר המון ירקות, קצת גבינה ואוויה ביצה. לוקחים את כל הדברים האלה ומתחילים לחתוך אותם לחתיכות קטנות-קטנות, משהו כמו לפרוס מלפפון אחד ל-12 פרוסות ואחר-כך לחצות כל פרוסה כזאת לשתיים. ככה עושים לכל שאר הירקות, חתיכת הגבינה ואפילו את הביצה חותכים להכי-הרבה חתיכות שאפשר. מערימים את כל מאות החתיכות על גוש ענקי ועוברים לסלון לראות קצת טלוויזיה.

עכשיו הפטנט הוא לקחת כל חתיכת ירק או משהו אחר לחוד ולהכניס לפה לא יותר מחתיכה אחת בכל פעם. לפי הנסיון שלנו, שלושה מלפפונים, עגבניה אחת, כלרבי אחד, שני גורים, פילפל אחד, גמבה אחת, שתי ביצים, חתיכת גבינה צהובה וחתיכת כרובית מחולקת לפרחים קטנים, לקחו זמן אכילה מהחדשות ועד לפסוקו של יום.

הפה עבר כל הזמן, וכל מה שאכלנו במשך כל הערב היה פחות מאשר בארוחת-ערב רגילה. אם כיום השלישי זה יתחיל לשעמם אתכם, אני מניחה שאפשר לעשות אותו הדבר עם פירות. תגידו, לא יותר טוב מההמצאה של מרדור עם החשמל ברמת-גן?

כדי לא להפסיד זמן, התחלתי להתעניין בריהוט
לחרייהילדים. היה ברור לי שהכיוול זה ברחוב
הרצל וכל שאר החנויות גנבים גדולים מאוד.
טעות גדולה מאוד.

הרי תוצאות מחקריו מהשבוע האחרון. מה שאני צריכה זה מיטת־נוער אחת, שולחן־כתיבה אחד, ארון־בגדים אחד, שידה וספריה אחת. מאחר שאני לא מבינה שום דבר בטיב העץ ובטיב העבודה, הלכתי רק על הצורה. חיפשתי רהיטים שיהיו לבנים ויפים.

ברחוב הרצל עשו לי חשבון גם והכל ביחד

טעות
לעולם
חוזרת

מה אתה עושה כשאתה קם בבוקר? יש שיר כזה, נכון?

אז אני אגיד לכם. כשאני קמה בבוקר, דבר ראשון אני עושה איזה טעות. ככה זה, אפילו לפני ההקפה והסיגריה. כל יום טעות אחת מינימום. הנה, למשל, מבחר מטעויותי הגדולות במשך הזמן האחרון (כלי לערב הורים, ילדים ובעל).

החלטתי לעשות כמה שיפוצים קטנים בבית. ממשוהו כמו לחלק את חדר-הילדים לשניים, כדי ששומרי-המריבות ביניהם יירד משבע שעות ליום לשש וחצי, בערך. תיכף אחרי שנפלה ההחלטה הגדולה, רצתי לעיירה לבקש רשיון. טעות זה לא מילה.

אחר-כך חשבתי שתוך חודש-חודשיים הרשיון יגיע, או לפחות יודיעו לי מה קורה. טעות.

חשבתי שכדאי להתחיל להתעניין אצל שיפוצניקים אחרי לילהסדר, כי אז הם מתפנים ממכל העבודות ויהיה קל להשיג אותם וגם המחירים ירדו. טעות. חלק עסוקים עד גובמבר, חלקם הבטיחו לבוא ולא באו וחלק (אחד) ריבר על סכומים שלא מופיעים אפילו בביטוחהחיים שלנו.

אבל בסוף הרי הכל יסתדר, אני אקבל רשיון, אמצא שיפוצניק, יהרסו לי קירות בדירה, ילכלכו את כל הבית, הכל יהיה בסדר. בסוף, אז בינתיים.

● למולי שפירא ולאבי קרן, על תוכנית מרתקת שהכינו לכבוד מלאת 40 שנה לתיאטרון הקאמרי. בתוכנית הופיעו כל ותיקי התיאטרון וסיפרו את כל הסיפורים המעניינים של מאחורי הקלעים, על הצגות ואירועים שהיו ציוני-דרך בתיאטרון.

התוכנית היתה יוזמה של שפירא. מנהל מחלקת תרבות-אומנות ובידור בגל"צ. הוא ערך תחקיר של חודשים וחצי, וחמין לערב ההקלטה, שנערך באולם צוותא בתל-אביב, את כל ותיקי התיאטרון.

בין המוזמנים היה גם יוסף מילוא, שהקים את הקאמרי. מילוא הסתכסך בזמנו עם אנשי התיאטרון, והלך להקים את תיאטרון חיפה. הוא חשב להחרים חגיגה אחרת שערך התיאטרון עצמו לכבוד יובל ה-40, אך השלים בזמן ההקלטה של גל"צ עם חברי-ידידיו הוותיקים. בין השאר עם אורנה פורת ויוסי דיין, התנגד והתחכם איתם, וכך גם הסכים לבוא לאירוע הרישמי של התיאטרון.

ההקלטה ארכה ארבע וחצי שעות, שמתוכן הובאו שלוש שעות לשידור, ביוסדהג השני של פסח.

מאחורי המירקע

ו.טרטיף בכל זאת שודר

הטלוויזיה הישראלית עמדה להקריין את המחזה טרטיף. בגירסה של הטלוויזיה הבריטית (ראו יומן אישי). בדיוק בימים אלה מועלה המחזה בתיאטרון חיפה. בגירסה אקטואלית. מימים ימימה נהוג: לפי הסכם בין הטלוויזיה הישראלית לבין התיאטראות השונים, שהטל-ויזיה אינה מקרינה הצגות בזמן שהן מועלות

לפני השידור יודיע הקריין בטלוויזיה כי טרטיף אקטואלי מועלה בתיאטרון חיפה.

ואז נוצרה בעייה חדשה: בטלוויזיה אין, מזה כמה שנים, קריינדר, ולא היה מי שיודיע על ההצגה בתיאטרון. בשיחה נוספת עם אנשי התיאטרון הוחלט שהטלוויזיה תקריין שיקופית, שתספר על המחזה בחיפה. אך נתן בהן, היועץ המיטשטי של רשות השידור, דחה פשרה זאת.

עוזר שפירא ואורח מילוא
התמיסות ונשיקות

משום שהקרנת שיקופית כמוה כפירסומת וזו, כידוע, אסורה בטלוויזיה. הסוף היה שהמחזה הוקרן בכל זאת, ואיש לא סיפר לקהל הצופים על טרטיף של תיאטרון חיפה. כביר שנערך אחרי השידור, טענו אנשי הטלוויזיה שתיאטרון חיפה פנה מאוחר מדי, ואיראפשר היה לדחות את הקרנתו של המחזה.

בתיאטרון. הטלוויזיה דחתה בזמנו את הקרנת המחזה אדמונד קינג. מכיוון שבדיוק באותו הזמן שיחק יוסי בנאי את קינג על הבמה. כששמע נועם סמל, מנהל תיאטרון חיפה, על כוונתה של הטלוויזיה להקריין את טרטיף, הוא התקשר ליוסף בראל, מנהל בפועל של הטלוויזיה, וביקש שידחה את השידור. אחרי שיחה בין השניים הוחלט שהמחזה ישודר, אך

בשימלה אדומה על הסטי"ל

היתה ירדנה צריכה לחזור שוב ושוב על אותם הקטעים, ובניתיים קפאה מקור. כך זה נמשך עד שהתמוטטה, והרופא של הסטי"ל היה צריך להגיש לה עזרה.

במשך היום נשארו הזמרים, ירדנה ארזי ולהקת הנח"ל על הסטי"ל, וצוות הטלוויזיה היה אמור לעבור חיל — לחיל-האוויר — ולצלם אותם מלמעלה. חיל-האוויר נידב מסוק, והצוות עלה לשמיים. כשחזרו, והיו אמורים לשוב לים, נחת המסוק במינחת שליד בית-החולים רמב"ם. אנשי בית-החולים, כשראו צלמים ואנשי צוות ירדנים מן המסוק, הרימו טלפון בחול לדובר צה"ל, ושאלו בכעס מה פיתאום מסוק של עיתונאים נוחת ברמב"ם. ירדנה, אגב, מופיעה בשיר זה בהתגברות למען השירותים. שהיא מביצעת-רומות לאגודה למען החייל, והתגברות זו היא, כך מסתבר, עבודת-פרך. הפקת השיר התחילה כשירדנה היתה בעיצומם של ההכנות לקדם האירוויזיון שבו השתתפה. יומיים אחרי התחרות הופיעה ירדנה על בימת בנייני האומה בירושלים, בערב הפתיחה של השיר רותורם. בהופעה זו השתמשו אנשי גל"צ בתפאורות של קדם האירוויזיון. שאנשי הטלוויזיה הסכימו, באדיבותם, להשאירן באולם.

זמרת ארזי
בין שמיים וים

ולפגוע במשימותיו. הסטי"ל יצא לים הפתוח, והצלילים החלו. ירדנה היתה לבושה, לפי התוכנית, בשימלה אדומה רקת. אך הסתבר שבים הפתוח הרוח היתה פרועה. כדי שהצלילים יהיו מושלמים,

מאחורי המיקרופון

הרמטכ"ל עושה שריר

רביאלוף משה לוי, הרמטכ"ל, החליט. כנראה, שלא לוותר בשום אופן בפרשת מחלקת-החדשות של גל-צה"ל. אחרי שבית-המיטשט העליון הוציא צריכיים, שלפיו תמשיך מחל-קת-החדשות לפעול במתכונת הנוכחית עד לפסקיה הסופית של בג"ץ. התחילו דיונים למציאת פיתרון של פשרה. את הדיונים יום מיכה ינון, יו"ר הוועדה-מנהל של רשות השידור, האחראי, לפי חוק רשות-השידור, לכל התוכניות הלא-צבאיות של גל"צ. הוא נפגש כמה פעמים עם יצחק זמיר, היועץ המיטשטי של הממשלה, ועם האלוף עזמם ירון, נציגו של הרמטכ"ל.

ינון הציע לצמצם את יומני-החדשות בגל"צ ליומן אחד ביום (ולא שלושה). הוא הציע שבי-נושאים הפוליטיים יטפלו אורחים עובדי-התחנה ולא חיילים. אך כל הצעותיו של ינון, כשהובאו להכרעתו של הרמטכ"ל, נדחו על הסף.

בינתיים מנסים אנשים שונים יוזמות שונות שיוציאו את גל"צ, או לפחות את מחלקת-החדשות שלה, מידו הרמטכ"ל.

אחת היוזמות מתכוונת להעביר את השליטה על גל"צ לידי האגודה למען החייל (ולשעבר הוועד למען החייל). בצורה כזאת תישאר התחנה בשליטתו של שר-הביטחון, אך לא ישירות תחת ידו של הרמטכ"ל.

יוזמה אחרת באה מצידו של דוד מנע, חבר מליאת רשות-השידור. מנע, שהוא מישפטן, מכין הצעה לשינוי חוק רשות-השידור.

ב-1965, כשלו אשכול היה שר-הביטחון, הוא הגדיר את התוכניות הלא-צבאיות של גל"צ, והחדשות לא נכללו בהגדרה זו. מנע מתכוון, בהצעתו לתיקון החוק, לכלול את החדשות והתוכניות האקטואליות האחרות במיסגרת התוכניות הלא-צבאיות, ולהעבירן מפיקוחו של הרמטכ"ל לפיקוחם של מוסדות רשות-השידור.

מיכתב לשם שמיים

א. התקפה על חוקי הצנזורה בקשר לפירסום בכתורת ראשית בעניין תא"ל יצחק מרדכי.

ב. הגנה על היועץ המיטשטי לממשלה. אל מול הביקורת עליו בנושאים אלה, לא הושמעו כלל דיעות המנגדות לדעות השמאל. דבר אשר לא עולה בקנה אחד עם שידור אובייקטיבי, המתבקש על-ידי חוק רשות-השידור.

(3) בחדשות השעה 13.00, הוזכר השם "גרה". אני מייחל להתייחסותך האוהדת לתלונותיי. אין ברצוני להיות מזבן כ...נודניק". מיכתבני לשם שמיים נשלחים.

בבירכת חגיגתם שמה, מוטי איזק, אירגון.

עד כאן המיכתב.
ר"ד ישראל סלג, חבר הוועדה-מנהל, שהיה אחד ממקבלי ההצעת של מיכתב זה, אמר בתגובה: "תמוה שהאגודה, שכתובתה בירושלים, מיכתבית נשלחים בשם מועצת היישוב היהודי בעזה, וחתומים בדואר כפרסא, מסיימת במילים, מיכתבני לשם שמיים נשלחים". אולי הם באמת תלושים מן הארץ. אחרת קשה להסביר כיצד הפכו הגנה על היועץ המיטשטי לממשלה לדיעת שמאל, ומרוע מחו על סיקור הפגנת הורים נגד שתיקה למען נסיגה מיידית מלבנון."

מיכה ינון, יו"ר הוועדה-מנהל, קיבל עריכפס מיכתב תמוה. העתקים נשלחו גם לכל חברי הוועדה-מנהל, לחברייכנסת ולאליקים העצמי.

על המעטפה, בצד של השולח, היה כתוב: מועצת היישוב היהודי ביהודה ושומרון וחבל עזה. חותמת הדואר על הבול, מן התאריך 4.8.85, היתה של העיר כפרסא.

המוכתב של המיכתב עצמו היתה: האגודה לצרכני תיקשורת, מישדר עורכדין רותם, רחוב קרן היסוד 8, ירושלים.

וכך נאמר במיכתב:
הגדון: שידורי ישראל.

בהמשך למיכתבים שכתבתי לך לאחרונה, להלן שורה של נושאים אשר לפי ראות עיני דורשים תיקון.

(1) 24.2: במבט בטלוויזיה, ניתן זמן שידור רב מהמחוייב במציאות. להפגנת הורים נגד שתיקה למען נסיגה מיידית מלבנון. ההפגנה מנתה פחות מ-10 משתתפים.

(2) בתוכנית דין ודברים ב-26, ברשת ב', שעה 19.00, תוכניתו של מר משה גנבי (כתב על המישמר). הודגש המונופול אשר ניתן לאנשי השמאל בתוכנית זו.

הצעתו צריכה לקבל את אישור מליאת רשות-השידור, ואחר-כך יפנה אותה למספר חברייכנסת מוועדת-החניון, שיגישו אותה כדי צעת-חוק פרטית.

לפני חודש שלח יצחק ליבני, מי שהיה מפקד גל"צ (ולשעבר מנכ"ל רשות-השידור), מיכתב ארוך ליצחק רבין, שר-הביטחון, ובו הציע כמה אפשרויות להעביר את התחנה לגופים ציבוריים, שיממנו אותה, או שתהיה מיסחרית ותממן את עצמה מפירסומת.

אחר-כך הוקמה העמותה למען גל"צ. שליבני הוא חבר בה. חברי העמותה ביקשו להיפגש עם הרמטכ"ל, וזה השיב להם שיהיה מוכן לפגישה רק אחרי החלטת בג"ץ.

לצאת מן המגרה

תוכניתה של ערנה עברון, מגירת הלב, שיצאה לחופשה ולהכנת סידרה נוספת, תחזור אל המיקרופון בתחילת חודש יוני. בסידרה השניה תתרכז עברון בעיקר בפוליטיקאים, וצפויות הפתעות מרתקות ומשעשעות מתוך מגירותיהם. בינתיים, נוסף על הכנת סידרה-התוכניות הזאת, התחילה עברון בסידרה חדשה של תוכניות, בשם מילים מנגנות. תוכניות אלה ישודרו בגל"צ בעיקר בחגים. התוכנית הראשונה שודרה בחג-הפסח והלהיבה את המאזינים, למרות שבאה כהפתעה, ללא פירסום.

בתוכנית משלבת עברון קטעי שירה, שאותם קוראים קריינים מיקצועיים ולא-מיקצועיים. על רקע מוסיקה שונה, קלאסית, גאו ומודרנית.

בתוככי הרשות

יומן השבוע ניצל, בינתיים

אחד הנושאים שעמדו השבוע על סדר-יומם של חברי הוועדה-מנהל היה העברת יומן השבוע שאינו משודר כבר מזה כמה שבועות, מן היום השישי בערב ליום החמישי בערב.

היועץ למען החייל אדמונד, חבר הוועד-המנהל, הזכיר בגלל נימוקו המקורי: "שלא לעשות לעם ישראל שחור על הנשמה ביום השישי".

מיכה ינון, יו"ר הוועדה-מנהל, תומך, כמובן, בהצעה זו, ולוא רק בגלל עובדת היותו איש רתי, שאינו צופה בשידורי-הטלוויזיה בליל-שבת.

כדי שהוועדה-מנהל יקבל החלטות, דרוש קוורום. כלומר, דרושה נוכחות של ארבעה מבין שיבעה החברים.

עמירם ניר ממעט בשבועות האחרונים להופיע לשיבות הוועד, בגלל עיסוקיו החשובים כיועץ ראש-הממשלה לענייני טרור.

גם שאול עזמור ממעט להופיע לשיבות, בגלל עיסוקיו כראש-מועצת מגדלה-העמק וכיו"ר ראשי-עיריית-הפיתוח.

לישיבה השבוע הגיעו מיכה ינון, דויד ארמון ונתן ברון, התומך גם הוא בהצעה.

ד"ר ישראל סלג היה הרביעי שאמור היה להוות קוורום, שבו תיפול הכרעה, שהיא, בעצם, בניגוד לדעתו של סלג.

אך איתרע המזל וד"ר סלג חלה ביום השני בשפעת קלה. תחת לבוא לישיבת הוועדה-מנהל, הוא נסע לביתו ולמיטתו. כך לא יכלו שלושת חברי-הוועד שנותרו להחליט על הנושא החשוב.

אהובה מרון: „בהשוואה לאמריקה – הטלוויזיה לא נוראה!“

החודש, לפי שנה, התחלנו רוב חברי הוועד המנהל של רשות השידור. הם שקעו בתהום הנשיה. חיפשו אחד מהם וזכרתי באהובה מרון, אשתו של מי שהיה סגן יו"ר הכנסת התשיעית, ח"כ הליברלים משה מרון. היא היתה נציגת הליכוד בוועד המנהל. ביקשתי ממנה עתה, בפרס פקטיבה של שנה, לשמוע אם הטלוויזיה הידרדרה או שאולי קרה נס והיא השתפרה.

היתה לי ביקורת חריפה. אבל הערכ שכנו, משה ואני, מביקור בארצות הברית, ובהשוואה אליהם הטלוויזיה שלנו לא כל כך נוראה.

● מדוע?

הפירסומת המיסחרית שם הורסת כל חלקה טובה. בעבר הייתי בעד פירסומת בטלוויזיה אצלנו, בגלל בעיות תקציב. אבל עתה הכל נראה לי אחרת. וחץ מזה, הם עוסקים רוב הזמן בעניינים פנימיים לא חשובים.

● האם הסיכסוכים בשנה האחרונה החריפו, לדעתך, האם הם גרועים מבעבר?

מכיוון שחוק רשות השידור לא תוקן מאז שנחקק בשנת 1965, עוד לפני שהוקמה הטלוויזיה, ברור שנצרכו עיוותים, שלא ניתן היה לפתור אותם בדרך מקובלת.

● אלא איך?

לסגור את כל העסק ולפתוח אותו מחדש.

● האם העיסוק הטלוויזיוני חסר לך?

לא. ככלל לא. אבל, ללא ספק, עיסוק במדיה הוא דבר מרתק.

● האם מחליפין בוועדה המנהל משביעים את רצונך?

כל אדם חושב שהוא היה פועל אחרת, אבל מכיוון שזהו פורום מיעוט בלבד, ולא מבצע, קשה מאוד לשנות.

● האם את צופה בטלוויזיה ערבי-ערב?

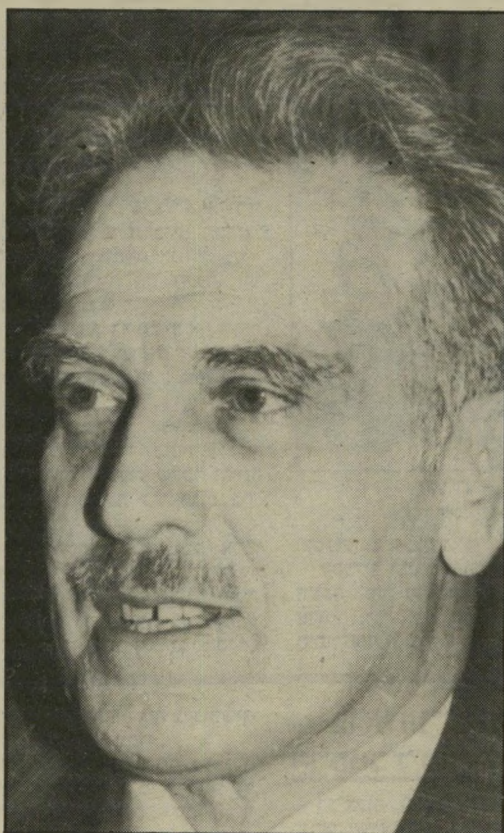
גם כשהייתי בוועדה המנהל לא צפיתי כל ערב. אבל מה שהפריע לי אז מפריע לי גם היום.

● האם יש לך עדיין קשר עם אהרון סאסו, ששמך נקשר אז בשמו?

לא היה קשר כלל, חוץ מהעובדה שהיינו נציגיה לליכוד בוועדה המנהל. העיתונות יצרה את הקשר.

● ובכל זאת, שאלה אקטואליות: מה דעתך על מאבק הירושלם על כיסאו של טוביה סער?

כמי שמכירה את הכוחות הפועלים מבפנים, אני לא מופתעת ממה שקורה.

מנחם ברגר: „ייתכן שנוקמים בפרקליט פלילי שהצליח!“

בערב החג נעצר עורך הדין התל-אביבי שימחה זיו. מעצרו לתישעה ימי מעצר בית בבית אמו – שלושה בסצנה מבישה. כשהמישטרה סירבה להכיר בהחלטת השופט – שלא לדבר על הטענה שהושמעה באולם המעצרים, כי קצין-מישטרה הציע לזיו להיות מודיע מישטרה, הביאו אותי לראש לישכת עורכי הדין. מנחם ברגר, עימו ביקשתי לברר אם נכונה התחושה שעורכי הדין פליליים מתחילים להיות דומים ללוקחות שלהם. כדברי הנשיא לשעבר של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בנימין כהן. השיב ברגר:

בהחלט לא! לא אזכיר שמות, אבל מבין עורכי הדין הפליליים יש משיכמם ומעלה. ראש לישכת עורכי הדין לשעבר טיפל בפלילים. אחד הפרקליטים המייצגים את אחד הבנקים בוועדת החקירה לעניין מניות הבנקים גם הוא מטפל בפלילים. אי אפשר לומר שכל עורכי הדין הפחות ראוים מטפלים בפלילים.

● האם לדעתך יש להנהיג תנאי-מעצר שונים לעורכי הדין?

מדוע? לעורכי הדין אין זכויות יתר. עורכי הדין צריכים להיות בסדר.

● האם מעצרי בית הוא דבר מקובל?

תתפלא. יש לו תקרימים רבים. סוף-סוף, עורכי הדין הוא לפחות אקדמאי. היו מיקרים רבים שבעל-המקצוע חופשי קיבלו מעצרי בית במקום להישלח לכלא. אני זוכר מעצר דומה גם לגבי אזרחים שאינם עורכי הדין.

● הועלתה טענה באולם המעצרים שהוצע לזיו להיות מודיע מישטרה.

קשה לי להאמין שהמישטרה תעשה דבר כזה, אבל קשה לי עוד יותר להאמין שעורכי הדין יטעו בבית-המשפט טענה שאין לה בסיס. ייתכן שאי-מישטרה לא יאחזם הציע הצעה כזו. זו אינה נורמה, ובדואי שהיא אינה מקובלת עליי.

● עורכי הדין פליליים טוענים, שמישטרה נטפלת אליהם. מחששת אותם. מה דעתך על כך?

מגיעות אליי שמועות, ואני לא שולל את האפשרות שייתכן כי נוקמים בעורכי הדין פלילי, שהצליח לזכות את הלקוח שלו במישפט פלילי, שבו השקיעה המישטרה מאמץ רב. אבל הייתי מעדיף לא לדבר על נקמות, אלא על תחרות בין עורכי הדין. המנצח, ואי-המישטרה, המנוצח.

יגאל גלאי: „במזל לא נפגעה מישפחתי בשואה!“

השבוע מציינים את יום השואה והגבורה, ומה שאני זוכר מבית-הספר אלה הם נאומים וסיפורים שהיו חוזרים על עצמם בכל שנה. לפעמים בליווי צפירה. ביקשתי לדעת מה אומר היום הזה למישהו שאינו שואן מיקצועי. ישראלי שלא הפך את הסבל לקרדוס לחפור בו.

פניתי לסופר יגאל גלאי מכמה סיבות. ראשית, הוא צבר, שנית, מישפחתו הקרובה לא עברה על בשרה את אימי השואה ואין לו טראומות מבית בנושא זה. ושלישית, הוא כבר נתן תשובה לסוגיית יחסי ישראל-גרמניה, כאשר בסיפורו האחרון, דברים בגליה, הוא כותב על שיתוף-פעולה בין האירגונים החשאיים של שתי המדינות, תוך גישה פרקטית לחלוטין לבעיות ההווה והעבר. שאלתי אותו מה אומר לו יום הזיכרון.

אני סבור שזהו יום של חשבון-נפש, המוביל למחשבה כי השימוש בכוח גורם בהכרח לאסון, אבל אין בו כדי לגבור על ניצחיות האדם. עובדה היא כי גרמניה הנאצית הביאה את מכונת המלחמה לשיכלול שלא היה כדוגמתו בהיסטוריה, ולמרות זאת היא הוכנסה על-ידי כוחות-החופש.

● מה דעתך על הטקסים המסורתיים?

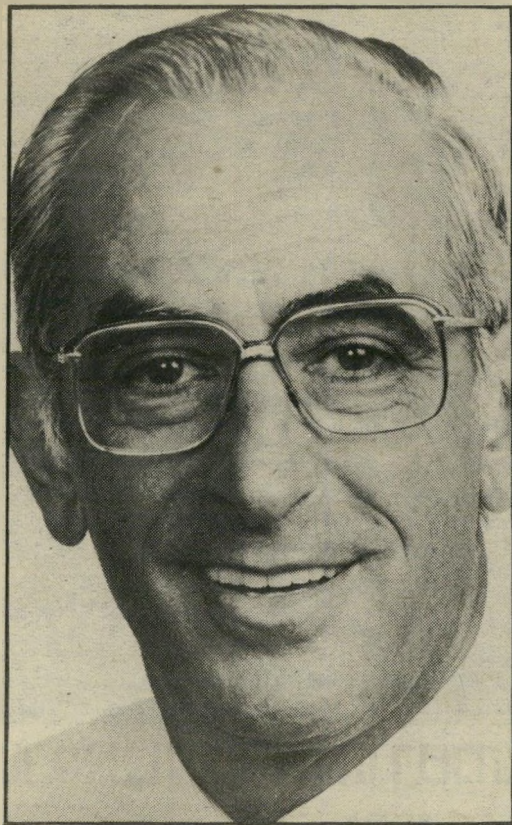
אי-הזיכרון בבחירת מילים והשימוש הנפוץ מדי במילים דראסטיות מגמרים את המושג שואה. אבל למרות זאת, יש בטיקסיות חשיבות לצורך הזיכרון הקולקטיבי. יחד עם זאת, אין שום ערך בטקסים, כל עוד אומה העורכת אותם אינה מטפלת בבעיות יסוד כמו גזענות, אפליה ושיעבוד של עם אחר, שהם הזרעים המובילים לאסונות.

● האם השואה קשורה בעיניך רק בעם היהודי?

מה שקרה בגרמניה יכול לקרות בכל מקום אחר בעולם. למרות שמוצאי המישפחת הוא ממדינות שלא נפגעו בשואה, ברור שזה היה רק עניין של מזל.

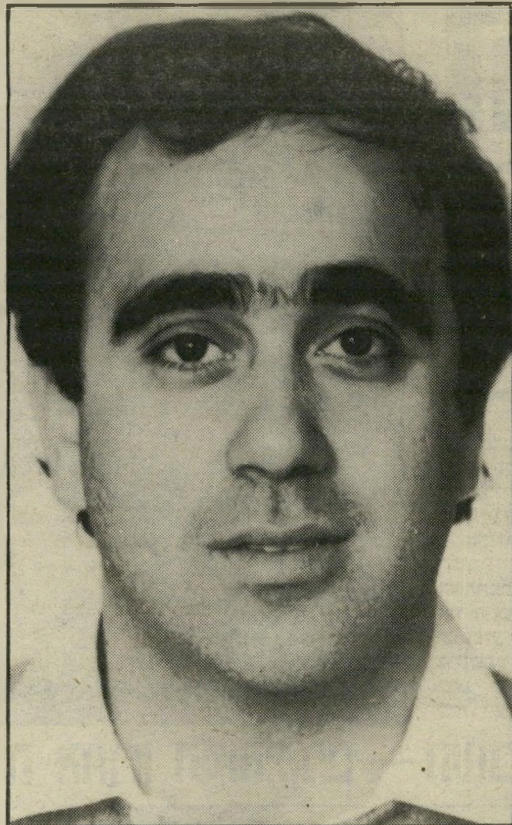
● מהו המסר שיום כזה צריך להעביר, לדעתך?

כמה שזה יישמע נאיבי, רק התאגדות של האזרחים הנאורים בכל העולם יכולה למגר את היצרים האפלים. המצויים בכל פינה ברחבי-העולם.

אורי גוטמן:

„האוכל הישראלי מתחיל להיות מפורסם בעולם!“

דני פרומצ'נקו:

„בני-האדם חיות אגרסיביות!“

חווה מרקוס:

„היא לא היתה בחיל-אוויר, היא לא תהיה ב'אל-על'!“

יש בארץ מיסעדות איטלקיות, יווניות, צרפתיות, סיניות, לבנוניות, יהודיות, בלקניות – הכל, חוץ ממיסעדה ישראלית.

גם את השף הוותיק אורי גוטמן העניין הרגיו, ולכן הוא עומד לפתוח בקרוב את המיסעדה הישראלית הראשונה בארץ, במלון אסטור בתל-אביב. מה זה אוכל ישראלי, אם בכלל?

אוכל ישראלי זה אוכל נהדר שעשוי מתבונת הארץ, שגם היא נפלאה ממש. אוכל ישראלי מבוסס על מיטבחים של 80 גלויות שונות, שהתאמו למזג-האוויר היסתיכוני ולמיצרכים הגדלים בארץ, שאת רובם אפשר למצוא בכל עונות השנה.

● **תן לי דוגמה של אוכל ישראלי.**

דג סול ברימונים, דג אמנון עם בננות ותמרים, מרק עגבניות עם שומר, אבוקדו ממולא בפטריות.

● **תסלח לי, אבל אבוקדו ממולא בפטריות אפשר למצוא בכל מיסעדה טובה ברחבי אירופה.**

נכון. היום אפשר למצוא את זה בכל מיסעדה טובה בעולם, אבל זה התחיל כאן ומכאן זה יצא, דרך שפים מארצות אחרות, לארצותיהם. הרכה מאוד מאכלים נפלאים נולדו כאן והופצו בעולם ואנשים לא יודעים בכלל שזה ממש אוכל ישראלי.

● **איך נוצרו המאכלים האלה שהזכרת?**

כבר 30 שנה יש תחרויות-בישול בארץ. הנשים מבשלות ואנחנו, השפים, מתאימים את התבשילים ומשפצים אותם. לא רק שיש אוכל ישראלי אלא שהוא רביגוני וטעים להפליא, והוא כבר מתחיל להיות מפורסם בכל העולם.

● **יש עוד דוגמה של אוכל שמורכב ממאכלים של 80 גלויות?**

בוודאי יש. אוכל אמריקאי, אמריקה היא ארץ-הגירה וגם אצלם הסיפור דומה, אבל כל מבין יגיד לך שבעניין הזה אנחנו יותר טובים מהם.

חברת עלית הרביצה הופעה במירוף-המכוניות באשקלון, בשבוע שעבר. שלוש מכוניות שלהם השתתפו במירוף, מהן שתי גרוטאות ששופצו במיוחד. מכונית אחת שיובאה במיוחד מבולגיה, נהג-מירוצים אחד מיקצועי שיובא גם הוא, ואפילו המנהל הטכנולוגי של עלית, דני פרומצ'נקו, השתתף פיסיית. כל זה בשביל פירסומת! גם פירסומת. אבל האמת היא שאני פשוט משוגע לעניין, זה ספורט נפלא בעיניי, והיית'רוצה לעשות את הכל כדי להכניס אותו חזק לארץ.

● **ספר קצת על המכוניות שהשתתפו במירוף. הן לא נראו כמו מכוניות-מירוף וגם לא כמכוניות סרטיט של אנשים.**

מכוניות-מירוף עוד אין בארץ, לעומת זאת חבל על מכונית רגילה. כשביל מירוף כזה צריך להוריד ממכונית את כל הריפוד שלה, צריך להוריד את הכיסאות, להוסיף מוט נגד התהפכות, לחתוך את האגוסט ועוד כהנה וכהנה שינויים. זה כמעט בלתי-אפשרי להחזיר מכונית כזאת למצבה הרגיל אחרי התחרות.

● **באיזו מכונית אתה נהגת?**

קנינו מכונית אינוצנטי שרופה לגמרי ממחסן-גרוטאות, ובמשך כמה חודשים שיפצנו אותה.

● **לא היתה לך הצלחה גדולה. לא הגעת אפילו לשלב-הגמר.**

ידעתי שאני נוסע על אוטו חסרי-סכיו, אבל לא באתי כדי לנצח, אלא כדי לתרום את חלקי בתחרות.

● **תמשיך לנהוג בתחרויות כאלה בעתיד?**

עלית תמשיך להשתתף גם במירוצים הבאים. נשתרל למצוא נהגים טובים. אם אני אחשב טוב בין הטובים, אמשיך. אבל אם האחרים יהיו טובים ממני, אפרוש מההגה ואשאר רק ספונסר לעניין החשוב הזה.

● **מה בליכך חשוב?**

בניהאדם הם חיות אגרסיביות. אני חושב שזה נפלא שבשעת רצון לריב, הם יריבו עם שופט ועם כללים ואביויריטיות. שיוציאו את המרץ שלהם על ספורט.

61 חברי-כנסת החליטו להילחם את מלחמתה של הטייטת יעל נחמיאס להתקבל לעבודה כטייטת בחברת אל-על. לאיש ברחוב נראה קצת משונה איך נושא לא כליכך לאומי זכה בקונסנזוס כליכך רחב. מה אומרות על כך חברותיה למיקצוע של יעל נחמיאס?

פניתי אל חווה מרקוס, טייטת פרטית ואשתו של טייט לשעבר בחיל-האוויר ובאל-על.

קודם כל אני רוצה שיהיה ברור לגמרי שבעניין, אשה וגבר, לעניין טיטה, הם אותו הדבר. מכאן ברור שאני מקבלת את יעל נחמיאס כטייט, מבלי להתייחס למינה. אני בהחלט בעד נשים טייטות בחברות-תעופה אזרחיות, ואני בטוחה שהן תעשינה עבודה טובה מאוד.

אבל אסור לשכוח שאנחנו חיים במדינת-ישראל, וכאן יש בעיה בהחלט מיוחדת. כל זמן שיש מאות טייטים יוצאי חיל-האוויר, שיש להם אלפי שעות-טיסה ואין עבורם עבודה לא באל-על ולא בארמיק, לא יהיה הגיוני לקבל לעבודה בחברה הלאומית טייט שאיננו יוצא חיל-האוויר, בלי שום קשר לשאלה אם הוא גבר או אשה.

● **אבל מאחר שאין בארץ הרבה טייטים גברים שאינם יוצאי חיל-האוויר, החוק הבלתי-כתוב הזה שלך יפגע רק בנשים.**

זה לא נכון. יש בארץ טייטים רבים מאוד שאינם יוצאי חיל-האוויר, ביניהם יש אחד שהוא באמת טייט יוצא מהכלל, שיש לו כיתספר לטיסה, הוא מרדי-טיט ובוחז-טיט, וברור לכולם שאין לו סיכוי להתקבל לאל-על. למה 61 חברי-כנסת לא עומדים מאחוריו ולא נלחמים על זכותו לטוס באל-על?

● **במילים אחרות, כל זמן שנשים אינן מתקבלות לחיל-האוויר אין להן מה לחלום על „אל-על“.**

לראבונני, זה נכון.

המפא"י ניה האחרון

לדברים ששמעו, בלי לקלוט את הטון הקליל יותר שמשמע מהם, לעיתים קשורה להתייעצויות שהיו בינו לבניו בעניין הרכב הממשלה. "הוא היה נוהג להתייעץ עם מיספר אנשים על העניין, ולא פעם הייתי גם אני מוזמן אליו לצורך זה. "באחת משיחות אלה אמר לי: אתה יודע מה שאני רוצה? להכניס שני ערבים לממשלה. "עניתי לו: למה לך ערבים? יש כבר שני ערבים בממשלה."

רוב הציבור בארץ. הבאים בתור יכלו להיות פחות מוכרים לציבור... "קרו לעיתים טעויות, וגם אני לא יצאתי נקי מכך. "זכורה לי אפיזודה כזו מוועד רתמיניוים לכנסת השניה, שבה השתתפתי עם יצחק שפירא. כשהכחנו את הרשימה לשיבת המרכז, ראיתי שמופיע בה השם "חיים צדוק". ביקשתי את רשות הדיבור ואמרתי שאני נגד חיים צדוק, שלא הכרתיו כלל, ושלא ידעתי כיצד הוא נראה.

שרגא נצר (ליד אשתו דבורה) היה אחרון המוהיקנים — השבוע נפטר, אך מיכל גתו מתה מזמן

רא. ומשמאל בנה משה. רבים מוותיקי המפלגה ניגשו בסיום טקס הקבורה אל האלמנה וחיבקו בחום. חלקם גם התחבקו האחד עם השני כשנפגשו.

"שאל: מי?" "אמרתי: משה דיין ויגאל אלון. לפי דעתי הם מייצגים בממשלה את הערבים." "השיב לי בשאלה: אתה חושב שאקבל את הדעה הזאת?" "אמרתי: אל תקבל." "כשראיתי שעדיין לא הבין את הרוח שבה נאמרו דברי, החלטתי להמשיך את המישחק והוספתי: למה אתה רוגז על זה? ערבית הם יודעים? יודעים. את מינהגי הערבים יודעים? מכירים? מכירים. אז מה חסר להם לייצג את הערבים? בגלל זה שהם יהודים? והוא עדיין לא היה בטוח אם אני מדבר ברצינות או מתלוצץ."

שרגא היה תמיד בצל. איש שיש להתחשב בו בפוליטיקה הישראלית הוא שרגא נצר, כתב פעם עיתונאי אמריקאי ידוע. "הוא מחזיק במישרה בלתי רשומה במחלקת הסניטציה של עיריית תל-אביב, מסרב לקבל תפקיד רישמי. לעיתים רחוקות מופיע שמו בעיתונות..." לעומתו היתה דבורה, אשתו, פעילה

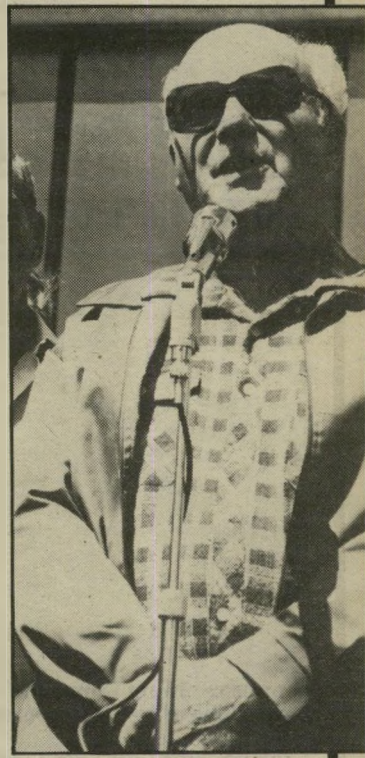
"שאלו אותי: 'למה?' אמרתי: 'יש לנו כבר תימני אחד ברשימה, וזה מספיק.' חשבתי לתומי שחיים צדוק, לפי השם, הוא תימני, והיה כבר נציג תימני — טביב, לבון, או שרת, אמרו לי: 'אבל מדובר בחיים צדוק.' מבטי הפליאה הופנו לעברי, כיוון שלא הרחק ממני — כך הבחנתי מאוחר יותר — ישב חיים צדוק, שעליו אפשר לומר דברים רבים, אבל לא שהוא נראה כמו תימני. בסופו של דבר הוא לא הוכנס לרשימה, מכיוון שבן-גוריון פסק: אם שרגא לא מכיר את האיש, לא צריך להכניסו."

את אחד המיקרים מזכיר שרגא נצר בספרו: "דוגמה מתחילת שנות ה-60 לפירוש המילולי שהיה נותן (בן-גוריון)

שרגא היה ממליך מל- "כיס" אמר שימרון פרס, ראש הממשלה. בהלווייתו של שרגא נצר. "שרגא היה מישענת של קנה אמיתי לדויד בן-גוריון, לא של קנה רצון", המשיך פרס. "אני יודע עד כמה אהב שרגא את בן-גוריון, ואני יודע עד כמה העריך בן-גוריון את התמיכה הבלתי-משתנה של שרגא ומישפחת נצר."

שרגא נצר, שנולד עוד במאה ה-19 — ב-1898 — ומת השבוע, היה מדרמיות המפתח של מפא"י ההיסטורית. הוא היה תמיד בצל, תמיד מאחורי הקלעים, אך מאו-מאור דומיננטי. פינקסו השחור הקטן היה חורץ גורלות של פוליטיקאים, מי לקידום ומי לשיכחה, וליד כוס התה שלו, שעל שולחנו הצנוע באחד ממשרדי עיריית תל-אביב, נפלו ההכרעות המיפלגתיות החשובות ביותר של הגוש.

"בן-גוריון היה חשוב מאוד שבכל רשימה יהיה יצוג לאנשי העליה השניה", כתב נצר בספרו רשימות מפנקסי, שבו פירט את השיטות שבהן החליט מי יהיה ח"כ ומי לא. יותר מאוחר דרש שיהיה ייצוג ליוצאי-צבא. היו גם לחצים מסניפי המפלגה הגדולים ומההתיישבות... זו היתה מלאכה קשה ביותר, והחלק הרגיש שבה היה ביחס לעשרת השמות הראשונים, אלה תמיד היו צריכים להיות אנשים מוכרים ומקובלים על

בן-אהרון יצחק בן-אהרון, לשעבר מזכ"ל ההסתדרות, ספר לשרגא נצר.

ראש הממשלה שימרון פרס. בצעירותו, עם שרגא נצר (משמאל). בתמונה משמאל: נצר עם דויד בן-גוריון בתמונה אופיינית.

לשיעור בסיכור-ראש, נראה שימעון פרס. אופירה ופרס הסתודדו, ואחרי-כך ניגשו אל האלמנה. פרס הכיר את נצר בביתו ובמישרדו של בן-גוריון.

אופירה עצובה אופירה נבון, אשתו של יצחק נבון, באה עם בעלה להלוויה. משמאל, בכיפה שחורה, הצמודה

תונה יוסף אלמוגי, מחייו, ליד מודעת-האבל לנצר. שנתלתה על בניין הוועד-הפועל של ההסתדרות. עליה חתומים "חבריו במפלגה ובתנועת העבודה".

מישכחת הבת רינה שמירא, בתו של שרגא נצר, עם אורי, בעלה, ועם בתה, בשעת טקס הקבורה. בתמונה התח-

השאר: "אם שואלים היום איך בנינו ואיך נבנינו, הרי בבית שרגא ורבורה ימצאו את התשובה." רבורה נצר ישבה ליד ארון בעלה, כשהפרופסור רינה שפירא, בתה, תומכת בה מצד אחד ומשה נצר, בנה, מן הצד השני.

שרגא נצר נקבר בבית-הקברות היפהפה והצפוף שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. אחרי ארונו הלכו ותיקי מפא"י, כאלה שהיו פעם בכותרות ופרשו לאלמוניות, ו"צעירי" מפא"י, המחזיקים היום במישרות השליטוניות — שימעון פרס, יצחק נבון, משה שחל, עוזי ברעם, עדנה סולודר, יהודה חשאי ואחרים.

כרגעים מסוימים נראה היה מסע ההלוויה כמו פגישת מחזור רבת-משתתפים. אנשים שלא ראו זה את זה תקופה ארוכה, התחבכו בהרגשות ומיאנו להיפרד אחד מהשני בסיום הטקס וההספדים. אך הנושא שהעסיק את הפרייטיקאים העכשוויים יותר מכל, היה אי-אישור נסיעתו של השר עזר וייצמן למצריים. אפילו יצחק בן-אהרון ניגש בחופזה אל יצחק רבין, וניסה לדלות מפיו פרטים על החלטה חסרת תקדים זו של ממשלת האחרות.

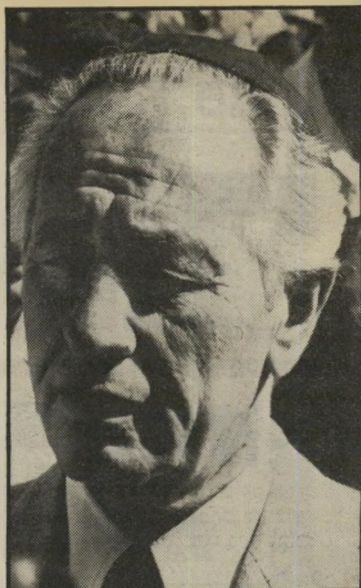
ואף הופיעה בכותרות. היא היתה במשך תקופה ארוכה חברת-כנסת מטעם מפא"י, ואף היתה תקופה מסוימת סגן יו"ר הכנסת.

הוא, לעומתה, התעקש להמשיך ולהחזיק במישרתו בעריית תל-אביב כאחראי על מחלקת הנקיון, תפקיד שזיכה אותו בתואר "פועל הנקיון". הוא לא רצה תארים ומישרות חשובות, אך ידו היתה בכל העניינים החשובים.

כשירד בן-גוריון לשרה-הקורה, היה שרגא נוהג לנסוע אליו ולדווח לו על הקורה במפלגה. הוא עשה זאת, כך העיר על עצמו בסיפורו, הרחק מן העיתונאים ומן המצלמות, כדי שאלה (העיתונאים) לא יכנו תילי תילים של ספקולציות על פגישות חבויות אלה.

פגישת מחזור

ב יום הראשון בצהריים הוצב ארונו של נצר בפתח בית הוועד הפרי על בת"א. שם ספרו לו יצחק בן-אהרון, לשעבר מוכ"ל ההסתדרות, שאמר, בין

פרס שימעון פרס בהלווייתו של נצר. פרס ספד לנצר ואמר שהוא היה ממליך מלכים.

"בגין בא!" משמאל נראה אדם הדומה דימיון מדהים למנחם בגין. רבים חשבו שבגין בא להלווייתו של נצר. מימין: יצחק נבון חבוש כיפה. נבון ספד לנצר ליד בית הוועד הפועל.

אחות של רבין רחל יעקובי. משמאל, אחותו של יצחק רבין, חברת-קיבוץ מנרה, עם לאה ויצחק רבין. רחל התלוננה על עיתונאים המשווים את אחיה, עם אריאל שרון.

440 ליטר דם

הוענק ♦ כנגדאר, לסלמן עבד סלמן, 38, חייל בצבא עיראק, עיטור, על שתרם משך ארבע וחצי שנות מלחמת עיראק איראן 440 ליטר דם וכלייה אחת לפצועי המלחמה. סלמן, השוקל 111 קילו, נוהג לאכול שבע ארוחות ליום.

240 מיליון לירות

דחה ♦ את העלאת שכרו, כנשיא המדינה, סנדרו סרטיני, נשיא איטליה בן 88. הנשיא הסוציאליסטי ביקש לרדות את העלאת המשכורת הנשיאותית השנתית, לראשונה זה 20 שנה, מ-30 מיליון לירות לשנה (כ-15 אלף דולר) ל-240 מיליון לירות (כ-120 אלף דולר), עד הקיץ. עת הוא יפרוש מכהונתו, בתום שבע שנותיה.

צער ראשון לעתיד

נחוג ♦ בפאריס, יום הולדתו ה-65 של ז'ילבר טריגאנו, יו"ר מועצת המנהלים של קלאב מדיטראנה, רשת אתריהנופש הפזורים ברחבי העולם, מברזיל ועד טאהיטי. טריגאנו, יהודי יליד פאריס, שהיה בצעירותו עיתונאי קמוניסטי ויסר את רשת המועדונים (שאהר מהם מצוי באילת) תחילה כמועדוני דיג תתימי, משמש כיום גם כיועץ הנשיא פרנסוא מיטראן להכשרת צעירי צרפת למקצועות העתיד. צער הראשון של טריגאנו בנושא: הכנסת מחשבים לכל בתריהספר בצרפת.

מורה תיכון לשלטון

נפטר ♦ מרוסלב בגיל 76, בטיראנה, בירת אלבניה, אנואר חוד'ה, שליט המדינה ב-41 השנים האחרונות. חוד'ה, בנו של סוחר-בדים מוסלמי, שהיה בנעוריו מורה לצרפתית בבית-ספר תיכון ובעל חנות למוצרי טבק, היה המוכל' הראשון של המפלגה הקומוניסטית האלבנית. פקד במלחמת העולם על הפרטיזנים נגד הכובשים האיטלקים והגרמנים

כוכבילכת נקי

נפטר ♦ מהתקף לב בגיל 83 בפרנסטון, ארצות הברית, אברם

שיחת-חזון

ב קיטו, בירת אקוודור, הפעילה שגרירות ישראל שרות-ידיעות טלפוני, המאפשר ל-70 הישראלים, השוהים במדינה הדרום-אמריקאית, לשמוע את סקירת העיתונות הישראית של אותו יום, כשברקע מתנגן השיר ארץ בה נולדנו. ארץ בה נהיה, יהיה מה שיהיה!

סיבה למסיבה

ב מרחביה החליטה מזכירות הקיבוץ לנצל את הרשת המקומית של הטלוויזיה בכבלים על-מנת לשדר על המירקעים חדרריהחברים. בנוסף לשעות הסגירה והפתחה של מוסדות המשק, גם את רשימת הספרים החרשים שהגיעו לספריית המשק, את מחירי המוצרים בכל-בו המקומי ואת סירורי-העבודה ליום המחרת.

נשר הנייר

ב תליאביב חקר אדם את נושא המיכתבים למערכת, גילה כי מדי חודש מגיעים למערכת העיתונים כארץ 12 עד 15 אלף מיכתבי-קוראים (ברובם מתליאביב וחופה). כשהנושא החוזר ביותר הם רעיונות לייעול וחיסכון, ומהם מתפרסמים 1250 עד 1500 בלבד.

שימוש חוזר

ב ירושלים גילה המבקר הפנימי של בית-החולים הדסה לאן נעלמים המגבות והחיתולים ממחסני בית-החולים: עובדים רבים נוטלים אותם ומנגבים בהם את הרצפות; מנקים בהם את מכוניותיהם ומצחצחים בהם את נעליהם.

10 שנים יותר מדי

ב ירושלים גילתה הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, כי אחד מכל שישה זוגות יהודיים הנשאים בארץ, מתגרש בסופו של דבר. רק 100 זוגות מתגרשים תוך שנת נישואיהם הראשוני. נה וזוג המתגרשים הממוצע מתגרש אחר עשר שנות נישואים, אחרי שכבר

שעון קיץ

הספיקו לגדל שני ילדים מעל גיל שש וכשגילו של הבעל הוא 38 ושל האישה 34.

חוזר בשאלה

ב ירושלים הובא עציר להארכת מעצרו בפני שופט, כשהוא חובש כיפה, לובש ציצית ומגודל זקן ופאות וביקש להתחשב בעובדה שהוא חור, בעת המעצר, בתשובה, אך כאשר השופט שאל אותו הוא לא ידע כיצד מינהיג ביקש: 'מעוניין לשכור את תפילת שמונה-עשרה; לא ידע מה היא קריאת שמע.

סיפורו האישי של שימחה זיו, הפרקליט שונעצר השבוע בחשד של עבירת סמים

מורפיוס אחרי איבוד העין

התביעה נגדו היה ילד בן שבע, שהיה צריך לזהות מישקולות לשקילת סמים. כדי לבחון את מהימנותו של העד, החליט זיו לערוך מידר-זיהוי של מישקולות ומאזניים. אמו של הנאשם השיגה שש מישקולות כאלה, שהובאו לבית-המישפט. הילד התבלבל ולא זיהה את המאזניים האמיתיים. בסיום הישיבה הוחזרו המאזניים לזיו, ומאז הן אצלו.

במהלך החיפוש בביתו, כך סיפר עורך-הדין דוד יפתח, שותפו של זיו למישרד עורכי-הדין ומי שיצג אותו בעת בקשת המעצר נגדו, לקחו רבי פקד גבריאל נובל ופקד דוד פרץ את זיו למירפסת ביתו ואמרו לו: 'העניין פועט ערך, אפשר לסגור את תו עוד היום בלי שיגיע לעיתונים. כדאי שתתחיל לשתף אינתנו פעור לה'. זיו הסביר להם שאין לו מה לר מר להם, ושלקוחותיו כולם חפים מ פשע.

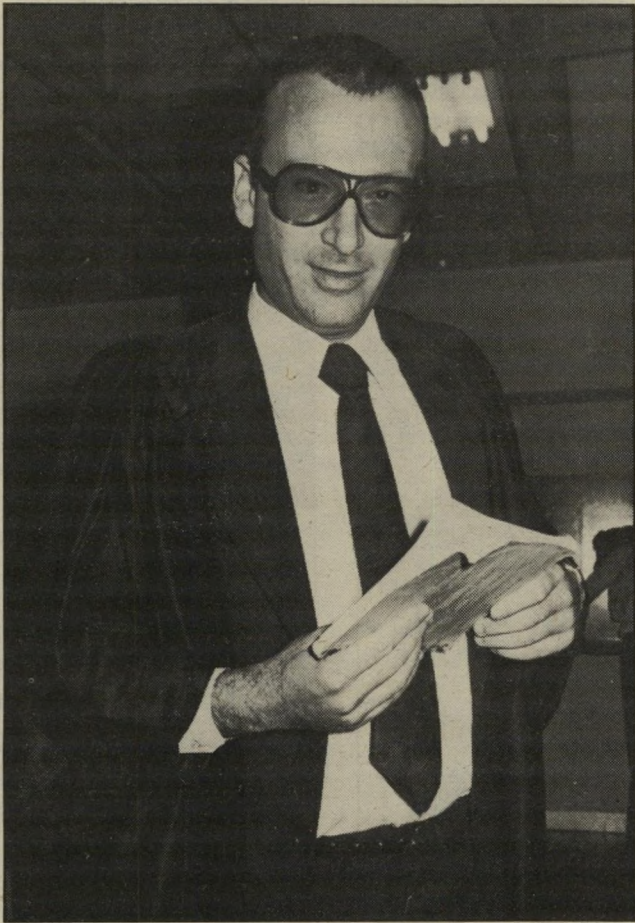
ההצעה חזרה על עצמה שנית בנוכחותו של דוד יפתח, כשהיו ה שניים בתחתית-המישטרה ברחוב דיי זנגוף. אחרי חקירה ארוכה שערכו לזיו, שנמשכה עד השעה חמש בערב, הרי דיעו לו השוטרים שהם יקחו אותו למחרת בבוקר לבית-המישפט. לבי קש הארכת מעצרו. הם הסבירו לו שהחקירה ארוכה ויידרשו להם עוד ימים. זיו ביקש שימשיכו בחקירה עוד באותו היום, ויגמרו אותה כדי שיוכל ללכת הביתה, אך הם לא הסכימו ולקחו אותו לבית-המעצר באכריכרי.

זאת היתה הפעם הראשונה שזיו נכנס לחדר-המעצר באכריכרי כע צור. הוא ביקש שיתנו לו חדר לכר. הוא ידע שאם יכנס לתוך האגף הכללי והעצורים יהיו אותו, יתחיל כל אחר מהם לתנות לפניו את צרותיו ולשפוך את ליבו, והם לא יתנו לו מנוח ולא יאפשרו לו לישון.

בקשתו התקבלה והוא הוכנס לחדר בודד. בתא מימיני ישב אכרי ח'טר, השופט המחוזי משכם המוא שם בשוהר, ובתא משמאלו ישב ע ציר ערבי. בבוקר שוחחו השלושה ביניהם. בלי לראות האחד את השני, ואמרו בצחוק שאפשר לקיים מישפט לעציר הערבי — זיו ייצג אותו כעורך-דין והשופט ידון אותו.

בבוקר נלקח זיו לבית-המישפט והתובעת ריקי יעקב הודיעה לשופט בראי כי זיו מואשם בסחר בקוקאין. זיו נדהם. זו היתה הפעם הראשונה שהוא שמע על אשמה כזאת. למרות החקירה הארוכה שעבר יום קודם במישרת המחוז, איש מן השוטרים לא הוכיר קוקאין. גם כימים שאחר כך, שבהם נחקר במישרת, לא נש אל ולוא שאלה אחת על אשמה תמור זה זיו.

השופט החליט לשחרר את זיו מן המעצר, וציווה עליו להישאר במע צריבית בבית אמו. אמו נסעה במהי רות לביתה, כדי להכין חדר לבנה.

פרקליט זיו בבית-המישפט סידרה של הצלחות

המפתחות. כשהושיט אותם, אמר לשוטרים שבעצם אפשר להיכנס לבית גם דרך הדלת האחורית, ללא עזרת מפתח. אם מרימים אותה קצת ודוחפים.

כשהגיעו לבית נכנסו דרך הדלת הראשית, ופנו מייד למיטבת. לתרה מתו של זיו, היתה דלת-המיטבת פתוחה, למרות שזכר כי סגר אותה לפני שיצא מן הבית. הוא אמר לי שוטרים שמשוהו לא נראה לו בסדר, וביקש שיפסיקו את החיפוש. השוטרים אמרו לו שזה מאוחר מדי, מכיוון שחתם על הסכמה.

כשעברו השוטרים לסלון, גילו על כוננית-הספרים חתיכת חשיש וכמה ניירות-גילגול. כל 'האוצר' היה מונח לעיני-כל על המרף. אחר-כך, כשהמשיכו לחפש, גילו סלי-הקלטה מישטרית בתוך ארגז במחסן. סלי-הקלטה שייך לנאשם שזיו ניהל את מערכת-ההגנה שלו לפני שש שנים.

בתוך ארגז אחר במחסן, שמאחורי הבית, מצאו הכלשים כמה מישקור לות ומאזניים. אלה, כך הסביר זיו לשוטרים, נשארו בביתו מאז ששימ שו מוצג מישפטי לפני חמש שנים. אז ייצג זיו נאשם, שאחר מעדרי

ב יום הרביעי בצהריים ישב שימחה זיו בכתי-הקפה התליאביב כסית. מול עיניו חלפה מכור נית קורטינה של שוטרי הבילוש של מישטרת תליאביב. הם לא הבינו בו, הוא הבחין בהם וקרא להם. לזיו יחסים טובים עם המישרת, כמו, בעצם, עם כל אחר. המכונות עצרה, השוטרים יצאו מתוכה, ניגשו אל השולחן ואמרו לזיו שייפרד מדי ברי. אחר-כך לקחו אותו אל המכונית ושאלו אותו אם הוא גר בשדרות בגוריון 96, בקומה ב'. הם הראו לו צי-חיפוש על שמו. לפי הכתובת הזאת, זיו ענה שאינו גר שם ולא גר שם מעולם.

השוטרים ביקשו שיתלווה אליהם לגפה הצפונית. שם שאלו שוב על הריה בשדרות בגוריון, וזיו שוב הכחיש. הם הודיעו לו שהם רוצים לקחת אותו לשופט. שיוציא צו-חיפוש לפי הכתובת שבה הוא גר בתלי ברוך. זיו אמר שאין צורך להטריד שופט, הוא מוכן שהם ילכו ויערכו חיפוש אצלו בבית, ואף חתם על מיס-מך כזה.

כל התבורה נסעה לביתו של זיו, בית שכור בן קומה אחת בתלי-ברוך. בדרך ביקש ממנו אחד השוטרים את

זיו ואשתו השניה, עירית גירושין מהירים

באוירה טובה ובחיוך. להצחיק את בית-המשפט וקהל הצופים. אני לא רב עם שוטרים ועם תובעים." לעצמו הוא אינו דואג, רק לאמו: "לא נעים לי מאמי, אחרי כל הצרות שעברה, ששמה עכשיו ניווק. במידה חד מכיוון שהיא עוסקת בחינוך בבית-ספר תיכון רתי. בשלב זה אני גם שוקל שלא להופיע לתקופה מסוימת בבית-המשפט. עד שתוכח חפזי, כי לא נעים לי מהשופטים, שאותם אני מכבד ומוקיר."

לקראת השעה חמש בערב, יכול היה לנסוע לבית אמו שבדרום תל-אביב. אין זו הפעם הראשונה שנערך חיפוש אחרי סמים בביתו של זיו. כבר לפני שנה הגיעו אליו אנשי מיחלק סמים וערכו חיפוש מדויק בביתו. אז לא נמצא כלום ונשארה רק עוגמת-הנפש. "יחד עם זאת", אומר זיו, "אין לי שום שינאה לאנשי-המישטרה, והרי בהם הם בחזקת חברים לעבודה. אני משתדל לנהל את המישפטים

יתבצע. השוטרים ניסו להעלות אתו בכוח לניידת. זיו לא נאבק קשה מדי עם השוטרים. כמה ימים קודם עבר ניתוח להוצאת גידול בלתי-ממאיר בביתו. מקום-הניתוח נפתח, והוא פחד שאם יתאמץ, התפרים יפתחו. גם כך סבל כאבים בפצע. לכן עלה לבסוף לניידת, וכל החבורה נסעה לביתו של שופט מחוזי, משם צילצלו לביתו של השופט ברא"ז, וזה הבהיר לשוטרים שנית שיש לשחרר את זיו. רק אז,

זיו ואשתו הראשונה, יעל חתונה ביום שפרצה המלחמה

המעצרים דראמה שנמשכה כמה שעות. השוטרים לא רצו לשחרר את זיו. הם טענו שהחלטתו של השופט טיפשי ואינה מחייבת אותם. זיו ורוד יפתח התעקשו שהשיחרור

היתה שעת-צהריים, ערב החג השני של פסח. אבל, זה לא היה הסוף. כי אז, כאשר יצאה החבורה מ'אולם-המישפטים, התחוללה כחצרי

מעצור בקפה "כסית"

עד 1969 התנהלו חייו של שימחה זיו על מי מנוחות. הוא היה הבן הבכור לאב רוקח ולאם שעסקה, ועדיין עוסקת, בחינוך. הוא גרל כרוחב נס ציונה בתל-אביב, בשכונה הנחשבת כבר שנים רבות כאזור-היהדות של העיר. לאביו היה בית-מירקחת בשכר

נת-התיקוה. זיו זוכר שהיה נוהג לשבת בילדותו בבית-המירקחת של אביו. לימים, כש קיבל רישיון לעריכת-דין, טיפל בלקר חות שהיו אז ילדים בשכונת-התיקוה. הוריהם של לקוחות אלה זכרו את אביו של זיו, בעל בית-המירקחת, שטיפל בהם ועזר להם במצוקות.

אחרי שסיים את בית-הספר התיכון, נרשם לעתודה האקדמית, והתחיל ללמוד משפטים בפאקולטה בירושלים. בשנה השלישית ללימודיו נשלח זיו, במסגרת העתודה האקדמית, לי קורס-קצינים. באחד האימונים בקורס, בתרגיל אש, איבד את עינו הימנית, בגלל רשלנות של אחד הצועדים.

הצוער הניח בונגלור וצינור מלא חומר-נפץ. המיועד להתפוצץ ולפרוץ פתח בגדרת-החלל בצורה לא נכונה. הפיצוץ קרע זווית של ברזל, שפעה באוויר ותקעה לי כמו חץ בעין. איברתי את העין וחטפתי ועזע-מות."

זיו מתאר את הטררגדיה בשקט, ללא מרידה, ללא כעס. הוא מתייחס לעניין בהשלמה מלאה ואינו מתבייש בנכותו. לעיתים, בימי קיץ חמים, אפשר להבי חין שהוא סובל מכאבים בארובות-העין, שבה רכיביו לו עין מזכוכית. אז הוא מוציא בשקט מיטפת-נייר מכיסו ומרחה את הויעה וההפרשות המצטברות בפצע.

מי שמכיר את זיו יודע שהוא אדם מלא חיים, הוא התייחס לכל דבר כהומור — גם ובעיקר, לעצמו, והחוש הזה מפותח אצלו ביותר.

זיו בקפה "כסית" חזרה למקום הפשע

רוני ניצן, מי שהיה מפקד בית-המעצור רמלה, שלימים נרצח, נגד מנהל שירות בתי-הסוהר, וביקש שבית-המשפט העליון יאסור לערוך חוקן לעצירים, לאסירים או לאורחים בלי הסכמתם. זיו וכה נבג"ז.

במשך השנים רכש זיו דירה בצפון תל-אביב ומיקם שם את משרדו. בין לקוחותיו כמה מפורסמים — רחמים (גומרי) אהרני, גר (שש"ק) פלום, שמעיה אנג'ל, שמוליק קראוס.

קשה לומר שזיו אוהב לעבוד. להיפך, הוא מעדיף להעביר את כל הפגונים אליו, וכאלה יש רבים, לדורו יפתח, שותפו למישרד, או לעורכי-דין אחרים העובדים במישרד. הוא חוזר ואומר: אני עורך-דין רע, אל תבוא אליי."

בימים שאינו עובד ואינו מופיע בחליפה, עניבה וגלימה שחורה בבית-המשפט, נוהג זיו להתלבש בבגדים אופנתיים ולצאת לבלות. הוא ידוע כאחד מצ'פארי-החלילה המתמידים של הכוונה התלל-אביבית. אפשר לראות אותו בערבים בכל המקומות שהם IN, תמיד מוקף אהבה וחברים.

זה, כמובן, בתקופות שהוא פנוי. בשלוש השנים האחרונות, רק בין נישואיו וגירושיו הראשונים, לבין נישואיו וגירושיו השניים.

ענת סרגוסטי

את התמחותו אצל עורך-הדין ר"ר חיים מישגב. אז גם חזר לכסית. את בית-הקפה התלל-אביב הוא הכיר עוד בשנות נעוריו, מכיוון שהיה גר קרוב, והוא שב אליו כעורך-דין.

באותה תקופה היו אנשי מדור סמים במישרת תלל-אביב עוברים מדי יום בקפה, מוציאים את הצעירים, לוקחים אותם לחצר האחורית, ליד פחיה-החבל, מפשטים אותם ומחפשים אצלם סמים. מטבע הדברים יצא שזיו היה מנסה תמיד לנסות להחזיר אותם למסלול.

מאחר שגורלתי עם כל הג'מעה, סיפר פעם, יצא שהרבה אנשים שטיר פלתי בהם היו קוראים לי עורך-דין ורדווי. כסופו של דבר חשבת, שתפי קידו של כל עורך-דין הוא לא רק לייצג את הנאשמים, אלא גם לנסות להטות להם אוון קשבת, לא להתנשא עליהם לנסות להחזיר אותם למסלול. כשקיבל זיו את רישיונו, פנה לפרקטיקה פרטית, והתחיל להתרכז בתחום הפלילי. ומאז התחיל כוכבו לדרוך.

בג"ץ אחרי בג"ץ

האמת היא, שהוא התחיל באיסוף תקדימים עוד כשהיה מתמחה אצל מישגב. באותה תקופה לא איפשרו שילטונות בתי-הסוהר למתמחים להיכנס לתוך בתי-המעצור ובתי-הסוהר. מישגב וזיו הגישו בג"ץ וזכו. זיו היה המתמחה הראשון שהורשה, בתוקף החלטת בית-המשפט העליון, להיכנס לבתי-הסוהר ולבתי-המעצור.

המישפט הראשון שפירסם אותו היה הפריצה לתחנת-המישטרה וגניבת הכספת המישרתית. פריצה שתועדה אחר-כך בפרס הישראלי מתחת לאף. חבורת צעירים נתפסה אז והואשמה בפריצה וגניבת הכספת, הנאשמים לקחו לעצמם עורכי-דין מן השורה הראשונה. הופיעו שם אליהו קידר, חיים קאזיס וצבי לידסקי. הנאשם הוועד דרמון, שלגביו נטען כי הוא היה המוח המצמק וההוגה של רעיון הפריצה, שכר את שירותיו של זיו.

דרמון היה היחיד שזוכה באותו מישפט. כל שאר הנאשמים נדונו לתקופות מאסר שונות. המישפט הבא שהוביל את זיו לכותרות היה מישפטו של הנאשם יהודה חזי. המישטרה חיפשה את חזי

התביעה עירערה על הדיכוי בבית-המשפט העליון. את המדינה ייצג אז גבריאל כך בכבודו ובעצמו, שהיה אז פרקליט המדינה, אך גם שם אושר זיכויו של חזי. אחר-כך שוב התפרסם זיו כשיצר תקדים דרך פניה לבג"ץ. הוא עתר לפני חמש שנים בשם אריה קטלן נגד

(המשך מעמוד 21)

אין ספור סכני השאלה מי ידח את הכלים. כאן לא היו שום ויכוחים. הכל נעשה בשקט. ואולי רק בגללי? לקראת שעת שידור החדשות בטלוויזיה מתחלפות המימטרות. אלי הגלילי, סגן המפקד, חיפוף העומד לפני שיחורו, עולה לחדר הפיקוד. הוא משפשף את קורייה שנייה מעיניו, שואל את יאיר בטון מנומנם אם הוא רוצה להתחיל. יאיר מהנהן ויורד בעליצות אל המיטה. הטלוויזיה עדיין פועלת ודלת המיטבה נסגרת, שלא ידלוף האור החוצה. הספינה משייטת באיטיות בחושך מוחלט. דורון מחליף את מקסים ליד המכשירים, וזניה מחליף את מאיר. השניים ווחלים אל הקנינות לישון.

מסתובבים ופונים שוב צפונה. אני רואה מטרה באדום שלושים. מהרהר קולו של וזניה מבדד לרמקול. אלי פונה אל המכ"ם, מבחין ברמות. אדום וירוק, כמו במטוסים, כמו כפולטיקה. אדום — צד שמאל של החרטום; ירוק — צד ימין. המיספרים הם המעלות, על-פי חלוקה ל-360. אלי עולה לגשר הפיקוד. מנסה למצוא את הרמות באפילת-הלילה. הוא מביט רגע בשקט ואז שולח את ידו אל המיקרופון וקורא: "מקס, תעלה למעלה, אני צריך את העיניים שלך". ומקסים, כמו חייל נאמן, שולף את עצמו מתוך השמיכות ומדרה למעלה אל הסיפון. הוא, כמו שאר החיילים, ישן כבגדים ובנעליים לרגליו. 30 שניות להנקה, הוא מביט רגע לכיוון האמור, ומפליט: "ספינת-דיג גדולה".

לעצמם מה הולך לקרות.

אנחנו כבר ממש ליד העצם הבלתי מוזהה. נה, כמובן, ספינת-דיג קטנה. שני רייגים עסוקים באיסוף הרשת שזרקו בכוקר. אלי פונה אליהם באדיבות: "ערכ טובה" הם אינם עונים וממשיכים במלאכתם במהירות. אלי מנסה שוב: "אתם יודעים שאסור לכם להיות פה?" הרייגים עדיין לא עונים, ומנסים כיואש לאסוף את מאות הרגים שנבהלו מן הספינה המטרטרת ונמלטו מתוך הרשת הצפופה אל הים הפתוח. בסדר, בסדר, מפליט לבסוף אחד הרייגים בין תנועת איסוף אחת לשניה, "אנחנו גומרים לאסוף את הרשת ומסתלקים".

זה היה מוטו שחור על עצמו כל הלילה. עצם בלתי-מוזהה במכ"ם, הזנקה, הריחה אליו, ספינת-דיג קטנה מיטלטלת, בקשה אריבה שלכנה תשובה מונוטונית ובחזרה אל המסלול המשעמם — עכו, ראשה-הניקרה ובחזרה.

כל יציאה כזאת היוותה לגבי יציאה חדשה אל הרפתקה בלתי נודעת. לחיילים, שנותרו ערים בי מישמרת על הסיפון, היתה זו חלק משיגרה אפורה ומשעממת של שמירה על חופי-הארץ. הם סיפרו שפעם הסתובבו במשך שלוש שעות בשטח של כמה מטרים רבועים, מחפשים, לשווא, אחרי מטרה בלתי-מוזהה, שהופיעה על מסך המכ"ם שלהם ועל מסך המכ"ם בתחנת-החוף. רק אחרי זמן ארוך גילו שזה היה שצף מעל המים והטריד את המכשיר הרגיש.

מסתובבים מאה ושמונים מעלות ופונים כנסיעה צפונה, ואולי זה היה דרומה. המנועים מטרטרים ועל מסך המכ"ם מופיעות ונעלמות מטרת מיסתוריות. בגלי צה"ל יש שעה של שירי החיפושיות.

אלי, למרות גילו הצעיר (הוא לא יאהב את המימטר הזה, אבל הוא רק בן 21), ידע את כל שירי החיפושיות בעליפה וזימם ביחד עם הרדיו. גם אני.

הפלגה לצור

בשלב הזה החלטתי לרדת למטה ולתת קצת מנוחה לעיניי שהתאמצו לראות את המטרות מבדד לחושך. ביקשתי שיעירו אותי עם אור ראשון. התחיל ויכוח קצר ביני לבין אלי ודורון באיוו שעה האור ראשון. הוויכוח הסתיים בכיור קצר בתחנת-החוף, התשובה היתה יותר מאשר מרויכת: אור ראשון בשעה 4 ועשרים דקות, וריחה בשעה 5 וארבע-עשרה דקות.

הלכתי לישון. השעה היתה 3 בלילה. הספינה המשיכה בסיוור איטי מצפון לדרום ולהפך.

התעוררתי ב-4 ו-18 דקות, כשאני שומעת את המנוע עובד במלוא המרץ ומרגישה את הספינה נוסעת קדימה במהירות שיא. וינתי מהמיטה ודהרתי אל הסיפון למעלה. חששתי שהפסדתי את כל האקשן, אך מסתבר ששום דבר לא השתנה. יאיר עמד הפעם ליד המכשיר, ושוב רדפנו אחרי מטרה

הביתה! חיילי הדבור מריעים עם סיום הסיור והחזרה לנמל-חיפה. מימין: מאיר אדרי, ויטוריו (ויטו) דנה, מקסים (מקס) מלכה, דורון פולק, אלי הגלילי, יאיר פלקס. יושב: וזניה (ג'וניה). אחרי שסיימו לנקות את הספינה בנמל, יכלו לצאת הביתה לחופשה עד להפלגה הבאה.

פועמים אין ספור מצאו את עצמם דוהרים בפול גאז למטרה אחרת. שנראתה על המכ"ם גדולה ומאיימת. והתגלתה, כשהגיעו אליה, כלהקת ציפורים נודדות שטטו במהירות צפונה או דרומה.

וזניה אמר לילה טוב ויורד למטה, אל הכוכים החשוכים. הוא העיר את ויטו שיבוא להחליף אותו. ויטו הוא ויטוריו דנה, נשק בספינה. הוא הצעיר ביותר שבין אנשי-הצוות. נולד בכירות, עלה ארצה כשהיה בן שנה, גר בראשון לציון. ילד צנום, קטן וחייכני, שכל חגורת-הצללה, גם הקטנות שבהן, נראית עליו כמו המעיל של אבא.

ויטו התיישב ליד ההגה, המשפשף את השינה מעיניו האדומות. כך ישב שם עד הבוקר. דורון פולק ואלי בחדר-המכשירים.

דורון ירד להכין משהו לאכול. כן, שוב אוכל. הפעם אפילו אני הייתי רעבה. בתוך דקות היתה מונחת על בירכי צלחת ובה מעין של בננות טריות כיוגורט לבן עם קצת סוכר. אלי וזל חתית גבינה בכל פה, ויטו קיבל כוס שתיה חמה.

דורון ירד להכין משהו לאכול. כן, שוב אוכל. הפעם אפילו אני הייתי רעבה. בתוך דקות היתה מונחת על בירכי צלחת ובה מעין של בננות טריות כיוגורט לבן עם קצת סוכר. אלי וזל חתית גבינה בכל פה, ויטו קיבל כוס שתיה חמה.

יאיר הוציא בעליזות שקית ניילון מן המגירה. בתוכה היו ספרים ומחברות. הוא התיישב להתכונן לבחינה. יאיר לומר במכונה של הטכניון, וכבר הפסיד הרבה חומר בגלל המילואים. עכשיו התכונן לכמה שעות של שקט, שבהן, כך קיווה, יתחיל להרביק את הפיגור. אך מחשבה ותיקוה לחזר ומציאות צה"לית לחזר. הזנקה, כמובן.

המנועים שוב בפעולה ואנחנו שוב בדרך, עם השוכל הלבן בשיא המהירות. אחרי כמה דקות התברר שזו הזנקה-שווא, כמו בפעמים הקודמות. חזרנו אל המצוף. יאיר חזר אל הספרים. הצוות חזר אל הבישולים — ארר חת-בוקר. וזניה חזר אל התכה.

גל שטף את הספינה

חלפו 24 שעות והגיעה השעה לחזור לנמל היעד. עוד מעט יבוא הדבור להחליף אותנו. החיילים חששו שאחרי יממה שלמה איתם, אני כבר חלק מן הצוות ואפשר להתחיל לעבוד עליי. אני הגשתי, אחרי זמן כליכך ארוך וצפוף בחברתם, שאני כבר כמעט יורא שיתפח ונתתי בהם אמון מלא. אז ראשית דבר הם העמידו אותי בקצה גשר-הפיקוד ורצו, כך אמרו, להכין לי תמונה נהדרת לצילום. כשהספינה הקטנה מסתובבת על צידה בשיא המהירות, "תתכונן עם המצ" למה". אמרו לי ואני לא שמתי לב לחיוך המזויזי שבעיניהם. התכוננתי עם המצלמה, לא רואה שום דבר מסביבי, חוץ מהגל שאמור לעלות למעלה כמו קיר. כך הבטיחו. והגל אכן עלה למעלה למעלה כמו קיר ושטף אותי ואת המצלמה מן הראש ועד קצות אצבעות הרגליים.

אחרי השטיפה הזאת כבר לא הייתי צריכה לשחק את הקשוחה. נראיתי כמו ואביים ותיק, צרוב שמש ומלח. בגדי היו משומנים בשמן רובים ורטובים במימי קרים.

עוד לא הספקתי להתאושש מן המכה הזאת, וניחתה עליי מכה חדשה. הם היו צריכים להספיק מהר מפני שהתקרבו לנמל.

"קוראים לך למכשיר". אמר לי אלי ברצינות. ושוב נשמע הקול: "חצאית למכשיר, עבור". היה לי ברור שהכוונה אליי, ואלי רחף לירי את השפופרת והאייץ בי לענות. הייתי מבולבלת ולא הבנתי מה קורה. "רות", אמרתי חלושות אל תוך מכשיר. "מהמערך שלך מבקשים שתצאי לסיוור נוסף". אמר קול גברי וחד מן הצד השני, "ויש אישור של ב"ח (בסיס חיפה). עבור". לא הבנתי על מה הוא מדבר. אלי ביקש הבהרה. והקול הגברי ענה: "מהמערך שלך מבקשים שתצאי לסיוור נוסף ויש אישור, מה אומרת?". ביקשתי פרטים. וכאילו המתיחה הזו לא היתה מספיקה, הקול הוסיף בתשובה לשאלתו של אלי: "מזג-האוויר יהיה סוער, צפויים גלים של מטר וחצי עד שני מטר וחצי גובה. מבקש אישור מייד". הרם אול מפני. הסתכלתי על הים. הוא נראה לי שקט ורגוע. הצלחתי אומנם להתרגל לגלים בגובה סנטימטר וחצי עד שניים, כמו שהיו ביממה שלי על הים. לא ידעתי איך אוכל להתרגל לגלים בגובה של שניים וחצי מטר. "את חייבת להחליט מייד", דחק בי אלי. והקול במכשיר המשיך לתאר וזועות שונות שצפויות לי בדרך.

לבסוף עלה מקסים מבטן הספינה. כשהוא נושא בידי מכשיר-קשר קטן דרכו דיבר איתי. הוא חיך חיך רחב. הצבע חזר במהירות אל פניי. "את רב", ניהמו אותי, "אנחנו עושים את זה לכולם". לא כליכך התנחמתי, אבל התחלתי להרגע.

ממול נראתה ספינת הדבור שהיתה צריכה להחליף אותנו. גופפנו להם לשלום וחזרנו לנמל-חיפה. הצוות המילה המיקצועית. אני רצתי לחפש שירותים. אחרי-כך המשיכה האדמה להתנדנד תחת רגליי במשך מרוץ ארוכות עד הלילה.

בגין סירבו

(המשך מעמוד 19)

שגם מוות לא יפחידו, כי עדיף המוות על חיי כיבוש ודיכוי.

למחרת גורדהין, ערב חג הפסח, בתחילת חודש אפריל 47, הועברו הגדונים למוות כלכל עכו. כחג נסעו האח בנימין עם רחל, ובחרו של מאיר, ובני מישפחתו של אורלאי כלכל הצפוני. עדיין לא דובר על בקשת חנינה.

ביתניים הומתק גורדינו של אור לאי. ראשי היישוב פנו לנציב העליון שייחון את השניים. בין הפונים: דוד כגוריון, בשם הסוכנות היהודית; יצחק ברצבי, בשם הוועד הלאומי; הרבנים הראשים, רבני המזרחי ואגודת ישראל; ראש עיריית תל-אביב, ישראל רוקח; חיים וייצמן, נשיא ההסתדרות הציונית, וגם, כמובן, אשר לויצקי, פרקליטו של פיינשטיין.

בשבת, כעבור שבועיים, באו שוב האח, האח והחברה כלכל בירושלים, לשם הועבר מאיר על-פי בקשתו.

המשך בנימין: ניסיונו שוב להשפיע עליו לחתום על בקשת החנינה, סיפרתי לו על בקשות החנינה הרבות שהופנו לנציב העליון, על-ידי מנהיגי היישוב השונים, וצינתי שלדעתי חתימתו על בקשה כזו תעזור להמתקת-דינו. אולם מאיר עמד על דעתו, וענה שלא יחתום אלא אם כן אביא לו הוראה מהאירגון לעשות כן.

באותה פגישה אמר לנו מאיר שחל-התלליין לא יעלה על צווארו. אולם או טרם הבינונו את כוונת דבריו. כבר אז היתה קיימת התוכנית של פיצוץ עצמם עם התליינים הבריטים, בבחינת "תמות נפשי עם פלישתים". באותו היום נפגשתי, ביחד עם חברתו, עם כהנא מהאירגון, במטרה לקבל את רשות האירגון שמאיר יחתום על בקשת החנינה. משה הבטיח לנו להעביר את הבקשה למפקדה הראשית, והביע את תיקוהו לקבלת התשובה למחרת.

ביום הראשון נפגשנו עימו שוב, והוא אמר לנו שהוא אומנם טרם קיבל תשובה מהמרכז, אולם לדעתו האישית התשובה תהיה שנותנים לו יד חופשית, אם כי לדעת האירגון מאיר אינו צריך לחתום.

באותו היום נפגשתי גם עם מסעור בוטון, שהיה הנאשם הרביעי, והוא מסר לי הוראה מפורשת בעל פה שמאיר יחתום על בקשת חנינה. היתה זו הוראה של אצל". למחרת, ביום השני בבוקר הורשינו על-ידי שילטונות הכלא לבקרו, ושם מסרתי לו על ההוראה של אצל" לחתום על בקשת החנינה. מאיר פיקפק בנכונות הדבר. אז אמרתי לו שאני נוטל על עצמי את האחריות לכך.

למרות זאת, היינו צריכים לשדלו יותר מחצי שעה, ואמי עליה השלום בכתה ואמרה לו שלעולם לא תסלח לו אם יסרב לחתום.

לבסוף, אחרי התלבטות רבה, הוא התכופף וחתם על פיסת נייר שהגשנו לו, מבלי לקרוא את הכתוב. אך באיזה כאב נפשי עשה זאת!

עד כאן דבריו של האח השכול. כידוע, כל המאמצים האלה לא הועילו. עוד באותו הלילה, אחרי פגישה עם הרב גולדמן, התאכדו בראוני ופיינשטיין.

בנימין גאה באחיו ובמעשיו, אך הוא זועם על אצל", שלא פעל כלכלה כשלא הירשה למאיר להתגונן בבית המימטר.

מותם של השניים הסעיר את לבבות הנער העברי באותה שנה. באחווה, בחוברת שחיברה גאולה כהן, תחת השם התפוז שבער והצית לבבות, מתארת ח"כית התחיה את דרכי שני ההרוגים, את מעשיהם ואת שעבר עליהם בכלל. עד שהריהם המואלת, שהוסתר בתוך תפוז שהוכרח אליהם, התפוצץ ביניהם, כפי שתוכננו.

קיברה של עליוה בגין מצוי ליד קיברם של שני הרגזי המלכות. חלקת הקבר המיועדת של בגין נמצאת בסמוך.

פיינשטיין האח היה רוצה לראות השנה בן בגין החי באכורה השנתית לאחיו ולברואני. **בן-ציון ציטרינו** העולם הזה 2485

בחזרה מהוליווד, בין סארים לטוקיו, מספר אורי ברבש על פגישות, תוכניות וחוויות

אין חורף הביתה בלי אוסקר ועם נגניו בלבן צריך לשאול את אורי ברבש. אין זה סוד: האוסקר היה מוחשי יותר מאיפסו, וגם אם לא נקצר ברינה, הרי לווה בגישמי-כרבה של הצעות-עבודה מפתות, כולן בחו"ל. מורה ברבש: "חזרתי מסוחר מהצעות, אם כי לא התפתי. לא אכחיש. היתה התלבטות קשה. אבל אני חושב שחולשתי היא גם מקור-כוחי. אני פוחד להתרחק מעצמי. יש בימאים המסוגלים להתמודד עם קשת גרולה של נושאים, בכל מקום שלשם תישא אותם הרוח. אני איני כזה. אני זקוק לרקע שלי, לעולם שלי, למורשת שלי ולנושאים שלי. אני לא בימאי שכיר."

אורי של הארגנטינים. אין ספק שהעשייה הישראלית לא תתאמץ לרחוף אורז כמו ברבש לשרות ורים, מה גם שהסרטי הבא שלו — שראש תקשורת, אנכי, יגיש לפסטיבל טוקיו — מתרחש בישראל, אם כי הוא מסתמך עם תקופה אחרת: זה יהיה מערבון של ערכים. השם, שאיתו יסע לטוקיו — דרימס (באנגלית: חלומים).

ברבש היה אחד מ-16 יוצרי-קולנוע שגילם פחות מ-40, שיצגו את סיסטמה במסגרת תחרותית של קולנוענים צעירים שטוקיו בחרה לעודד. בפסטיבל יוצג סרטו של ברבש, מאחורי הסורגים, שהוגש בליווי הערכים של דרימס. זהו סיפור על צעירים העוזבים את אירופה שאחרי מלחמת-העולם הראשונה ומקיימים קומונה, בכוונה להוליר חזרה חרשה. אילמלא היתה קיימת להקת-קצב בשם זה, הייתי קורא לסרט שני דם. יזע ודמעות."

בין יכול הנסיונות המרגשים שפקדו אותו בדרך לאוסקר ובחזרה בולט הרומן הארגנטיני. מסתבר שמכל ארבעה המועמדים האחרים שסיבנו את קאמילה, המועמד הארגנטיני לפרס האוסקר (שגם הוא לא זכה, והמוצג עתה בארץ) החליט הארגנטינים שהיריב-האמיתי שלהם הוא הסרט הישראלי. וכך שלחו לשרב, ערבה לפני האוסקר, כתב וצלם שהעניקו לברבש את לפני המאמרים המרגשים ביותר על סרטו בעיתון חנטה (אנשים), ככותבת: "היריב-אוייב של קאמילה".

ברבש, מצידו, העניק שני ראיונות לרדיו ארגנטינה לפני טקס חלוקת-הפרסים ממש ולא הסתיר את אהדתו החוזרת לסרט הארגנטיני. משיקו ממנו להתנבא בשידור, אמר: "אני מקווה שיהיו שני אוסקרים, לקאמילה ולסורגים."

היום, במבט לאחור, משהחכים, עדיין שמורה אהדתו של ברבש לקאמילה מכל המתחרים האחרים, ובעיקר לבימאית שלה, מריה לואיזה במברג — סבתא לשמונה נכדים, שזה לה סירטה הארוך הראשון, אחרי שבמשך שנים נשאה עימה את התסריט מבלי שיכלה להגשימו, מטעמים פוליטיים. היא התחילה לצלם באותו יום שבו התחלף השלטון.

מחמאה של השוער. אחד הרגעים

המוקדן החל מהשבוע בפאריס.

סובי סובי

מחשבה

נהר (אורלי, תל-אביב, ארצות הברית) — מבין שלושת סרטי החקלאות הנדולים שיצרה אמר ריקה בשנה שעברה זה המציאותי ביותר, והיחיד המנסה להתמודד עם המציאות ברצינות גמורה. מבלי להיאחז בתיקויות-שווא או במיתוסים חסרי שחר (שני הסרטים האחרים הם קאנטרי ומקום בלב).

העלילה כאן מתחילה במקום שמסתיים קאנטרי, כלומר אחרי שמישפחות האיכרים הצליחו למנוע, זמנית, את מכירת רכושם למרבה במחיר, לטובת עלוקות-התנאים המוצעות את דמם. אולם מכאן והלאה, במקום לאמץ את הסיסמה שהכל יהיה בסדר ושהמימשל הטוב בושינטון ידאג לתקן את המעוות — מנסה מארק ריידל (האגם המוזהב) לצייך תמונה אמיתית של הגורל הצמוי לעובדי האדמה הקטנים: עמידה בלחץ מתמיד של קונצרנים גדולים, המדברים כבר על סוג הקלאות אחרת, אשר תכחיד את מורשת הדורות מצד אחד, ותגשל את האיכר הקטן מחלקתו, מצד שני. ולעומת כל אלה, העקשנות שבה נאחזים האיכרים ברכושם, למרות הכל.

כדי להחזיק מעמד עד לאותו יבול מיוחל, יוצא גיבור הסרט הזה לעבוד מחוץ לבית, בתעשייה. מאחר שגם שם אין המצב ורוד יותר, הוא נאלץ להצטרף לחבורה של ממירי-שביתות, כדי שיהיה לו כסף לשלוח הביתה.

כדי לייפות נושא מחוספס זה משתמש ריידל בחרבה מאוד מעמדים פיוטיים, המצולמים להפליא (הצלם וילמוס ויגמונט).

סיסי ספייסק: האשה המסורה

אבל שאינם שייכים תמיד לעצם העניין. לדוגמה, העופר המתפרץ לתוך בית-הניקה המהביל (מזכיר את צילומי ויג-מונט בציד-הצבאים) ותמונות הנהר המאסורליות הרבות, או לסירוגין, הנהר הגועש והזועם, המספק את אסון הטבע החיוני, שבלעדיו נראה שאין לסרט כזה זכות-קיום. סיסי ספייסק מיטיבה לשחק את אשת החייל המסורה לבעלה, מל גיבסון מגלם איכר עקשן ומתוסכל, וסקוט גלן מצליח להפוך את הרשע בסרט לדמות שאינה כולה צבע אחד.

צוענים צרפתיים

נסיד צועני (תמוז, תל-אביב, צרפת) — יותר נכון מספר עלילה, מצייר הסרט תמונת-מצב — מצבם של הצוענים החיים בשולי החברה בצרפת. זהו מבט אנונימי המספק (שהוא עצמו צועני) ייאמר, להיות מהחינוך והפכנות בדרך-כלל צוענים מסוג זה לקרקס פולקלוריסטי. לחובתו — הוא חוטא בנוסח של תועמלנות פוליטית, שאין לה בסיס של ממש.

גיבור הסרט הוא בנגט שגירש את אשתו, משום שבמשך שנים ניסר כדורים למנוע הגירוש, כי אחרי שילדה בבת אחת, סירבה להוסיף וללדת, בשל העוני המחפיר שבו נאלצה לחיות. הוא מסרב להניח לה לראות את הבת, החיה במהיצתו. יחד עם אמו הישנה, פרנסה אין לו, הוא חי מן היד אל הפה, בגניבות קטנות. כשהוא כולו מותוסים הישנים של כבוד גברי, ואינו מוכן לעשות מאומה כדי לשנות את מצבו, הוא מתנכל לבתו ולאמו, המנסות לרכוש דעת ולצאת ממעגל-הקסמים של המצוקה, הוא דוחה את מניות גישו, שהם כנראה סנדקים קטנים של עולם הפשע, לקוח בחזרה את אשתו ולזכות לעזרה בסופו של דבר הוא מוצא עצמו בלי בית, בלי מישפחה, בלי תמיכה ובלי תיקווה.

נאסליץ מצייר תמונה משכנעת מאוד של העוני המחפיר, הבורות האיומה, והתנאים הזוועתיים שבהם חיים אנשים בשולי פאריס. עיר-האורות הזוהרת, יש משהו מן התיגוד בדרך שבה הוא מצלם את נודדי גיבוריו ואת היחס של החברה הממוסדת אליהם. עם זאת, משום שהוא מדלג על כל-כך

ילד צועני: גנבים, אלימים, מסוכנים

הרבה פרטים בסיפורו, קשה מאוד לדעת מה בדיוק עושות כל הנפשות בסרט, וניתן רק לחשוף שכל האגדות על הצוענים — הגנבים, האלימים, המסוכנים, שיש להיזהר מפניהם — הן בעצם נכונות, ואם אין ספק שההתנהגות האלימה של המישטרה הצרפתית, או הוילזול המחפיר של רשויות השומרות את מיובלת העיר כמקום חניה לצוענים, מעוררים תרעומות — קשה לומר שגיבור הסרט הזה מעורר אהדה במשהו. במיוחד משום שקשה לראות בו רצון כלשהו להיות משהו אחר מטפיל.

להודו. מאחורי הסורגים, אמדיאוס, מטרור פולשני. אמדיאוס, דמעות של שתיקה. חיסה: אמדיאוס, כרמן, מטרופוליס.

תל-אביב

*** **המעבר להודו** (צפון, אנגליה) — דייוויד לין פורש יריעה רחבה, ציבועית ומרהיבה, בעיבוד הרומן של פורסטר, על עימות בין תרבות המערב והמזרח ודימוי הכיבוש של האימפריה הבריטית. עם ג'ודי דיוויס, אלק גינס, ויקטור בארנז', וכלת האוסקר פגי אש קרופט.

ירושלים

*** **ראובן, ראובן** (רון, ארצות-הברית) — מיפגדראוה לכישרונותיו של טום קונטי, המגלם משורר ולשי שיכור, שמקור השראתו יבש ורק תהילה עוזרת לו להיגרר מעיר שדה אחת לשנייה, כמרצה לפני נשות אמריקה על מיהה השירה.

חיפה

*** **ברמן** (אורלי, צרפת) — עיבוד קולנועי דינמי ומרהיב לאופרה של ו'ור' ביזה עם ג'וליה מיגנס-ג'ונסון התוססת, הנמרצת והמלי-היכה, בדמות הצוענית המאמינה באהבה חופשית. בימאי: פרנצסקו רוזי.

תדרוך חובה לראות:

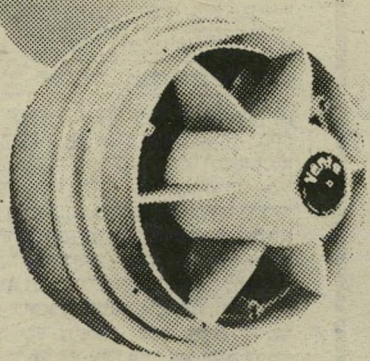
תל-אביב: דמעות של שתיקה, המעבר

הגרולים שוימן האוסקר לברבש היו שתי ארוחות-צהריים עם בימאים-מועמדים. וזכה במעל פורמן, מצד אחד של השולחן, ומפסידן

במאי ברבש

שתי ארוחות-צהריים וטלפון אחד

**אם שעה אחת
של בישול במטבח
הורסת לך
את כל היום...**

את זקוקה ל- Venta

המאוורר האידיאלי למטבח ולשרותים

"שרון" תעשיות מיזוג אוויר בע"מ, רמת-גן, רח' אבא הלל 12 טל. 737626, 733251

דני רבינוביץ מטייל עם

רפיץ חלבי, זאחי ארמלי,
האב אליאס פרידמן
והמשוררת אמירה הס
באיזור חיפה ונופי הכרמל.

**סדרת דיווחים
ממסע רגלי
בארץ ישראל.**

הארץ קרא ביום שישי במוסף

ברגל בעקבות הלב

הלב שלך שווה בדיקה!

בן 35+

הלחם בחשש המוקד,
בוא עוד היום לאיבחון מוקדם
השקט הנפשי שלך
שווה את זה.

הבדיקה כוללת:

בדיקת קרדיולוג, א.ק.ג.

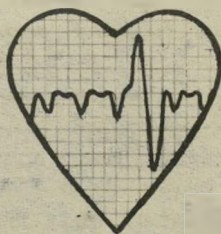
א.ק.ג. במאמץ (ארגומטריה),

בדיקות מעבדה.

**מכון
לבריאות**

בני ברק

בית הרופאים, ריינס 18 פינת פרישמן תל-אביב
טלפונים: 03-244294, 03-221227

אלונות יעצ'ס לפרסום

מוזל טוב = נולד לכם בן

מסיבות ברית וחתונות
המוצלחות ביותר

בבית הרופא
עם הגן היפה

תל-אביב, רחוב הפטמן 1
המשרד פתוח: בשעות 10-13; 17-19
טלמונים: 722314, 298772, 9223244

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בעים
מומחים להדברת תיקנים
(גורמים), תולעי עץ, חרקי
ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 790114-5-6 רש' מסיב עסק 481/75

שמירה על בריאותך ורכושך

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות
בשיטה אמריקאית — בידים
וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.

תל-אביב, המלך גורג' 89

טל. 284919—295318

**תן טרמפ
לחייל**

רחל מרחלת על כל העולם

איזה מתח איזו דרמה!

אריס סאן: שנתיים מאסר!

אריס סאן
100 אלף דולר חובות

אריס סאן, הזמר היווני-ישראלי לשעבר, נדון לשנתיים מאסר בכלא ניו יורק. בחיפוש במועדון הלילה שלו, סירוקו, לפני חודש, נמצאו סמים קשים.

תחילת השנה היתה לגביו טראומטית לא פחות: הוא לקה בהתקף לב. ידידים מנסים עתה למכור עבורו את המועדון, רוצים רק 10 אלף דולר, סכום בהחלט לא גדול, אבל הקונה יצטרך לרשת עם הקניה את חובות המקום — 100 אלף דולר.

דוגמנית אדר
ילד שני בלי רב

גופו של עניין

מאוסרת תחת כיפת-הזוהר של הירחון המופשט, וכי למעשה לא היה בינו לבין אלא קשר עיסוקי בלבד. הפנר מצדו האשים את בוגדנוביץ' בקיום יחסים עם אחותה הקטנה של דורותי, **לואיז סטראטן** — האשמה שאותה דחה בוגדנוביץ' בזה לא נגמר העניין. אחותה הקטנה (16) של דורותי, **לואיז הוגסטראטן** (כן, זה היה גם שמה האמיתי של המנוחה) הגישה תביעת-דיבה בסך חמישה מליון דולר נגד הפנר, על כי העליל עליה ששכנה עם בוגדנוביץ' כשהיתה בת 13. היא גם הגישה תביעה דומה נגד אביה החורג, שתמך בסיפור זה. היא גם התרגזה על כך שהשניים סיפרו שבוגדנוביץ' פיתה גם את אמה (האמיתית) **נלי שאפ**, וקיים יחסים אינטימיים גם עימה.

מנות-עירום, וכי מסעות-הפירסום של פלייבוי קידמו למעשה את רציחתה. הפנר טען כי מה שנכתב עליו בעיתונות היה מעוות כל-כך, עד שלקה בהלם ולא היה מסוגל לזהות את עניבת רופאו או את כפתורי הפיז'מה שלו. עם זאת, משהצליח להתגבר על ההלם החלים בדרדנס, דבר ששינה לחלוטין את חייו. כדי להוריע על השינוי הזה כינס אליו את העיתונאים, ובהזדמנות זו הראה להם תעודות על דורותי סטראטן, שנודע להזים את ה"פירוק הפאתולוגי" שבסיפורו של בוגדנוביץ', בתוספת ארוחת-צהריים וסידרה של ראיונות עם אביה החורג, המועסק בעיתון, שפנפנות בכירות, הן מורה לדראמה של המנוחה ואפילו הפיוטרפיסט שלה. כל זה כדי להוכיח כי סטראטן היתה

דורותי סטראטן המיסכנה אינה יכולה לנוס בקיברה בשלווה. בכל פעם מערבול מישור את ריגבי עפרה: **יו הפנר**, דוכס פלייבוי, אסף לחווילתו 100 עיתונאים כדי להזים את האשמת מות ששילח נגדו הבימאי **פיטר בוגדנוביץ'**, בסיפור החדש רצח חד-הקרו, המפרט את יחסיו של המו"ל המפורסם עם נערת-השנה שלו, שהובילו בסופו של דבר להרצחה של דורותי בידי בעלה **פול סניידר**, שהתאבד לאחר מכן (הפרשה שחזרה גם עלידי **בוב פוסה** בסרט סטאר 80, שבו אכן נראה בוגדנוביץ' — מבלי לנקוב בשמו, כדי למנוע תביעות-דיבה. בסרט שיחקה **מוריאל המינגוויי** בתפקיד דורותי). בסיפור קובע בוגדנוביץ' כי סטראטן היתה אומללה כנערת-השנה, ולמעשה הסתייגה מדוג-

זוכרים את מישפטו המפורסם של קברניט אל על, **עקיבא פרסמן**, שנעצר ונשפט בעוון הברחת זהב? בטח וזוכרים. זה היה מישפט ללקק את השפתיים.

איזה מתח! איזו דרמה! מה לא היה במישפט הזה? קפטן באל על היה? אשה ושלוש בנות היו? מאהבת יפהפיה, שהיא גם דוגמנית צמרת וגם דיילת באל-על, בשם **מיכל אדר**, היתה? היתה. מה זה היתה? היא עוד ישנה, ועוד איך ישנה? היא אומנם ישבה קצת במעצה, כי חקרו אותה על החבר שלה. היא כתבה על אופנה והמשיכה לדגמן בתצוגות-האופנה ולהתעופף בשמיים כדיילת אל על. ואם לא די בזה, היא עשתה נא אחד גדול למוסכמות, וילדה לעקיבא בן, בלי לבקש או לקבל את ברכתו של הרב. אבל כל זה היה מזמן, לפני חמש שנים. כעת המצב שונה. מיכל לקחה חופשה ללא-תשלום מאל על, ומתגוררת עם בנה ועם עקיבא פרסמן בציריך, שם יש לו חברת-השקעות מצליחה, ואם לא די בזה, כל מי שיפגוש בימים אלו במיכל, השווה בארץ בחופשת-מולדת, לא יוכל להתעלם מהבטן המתעגלת שלה. מיכל ועקיבא מצפים לילדם המשותף השני.

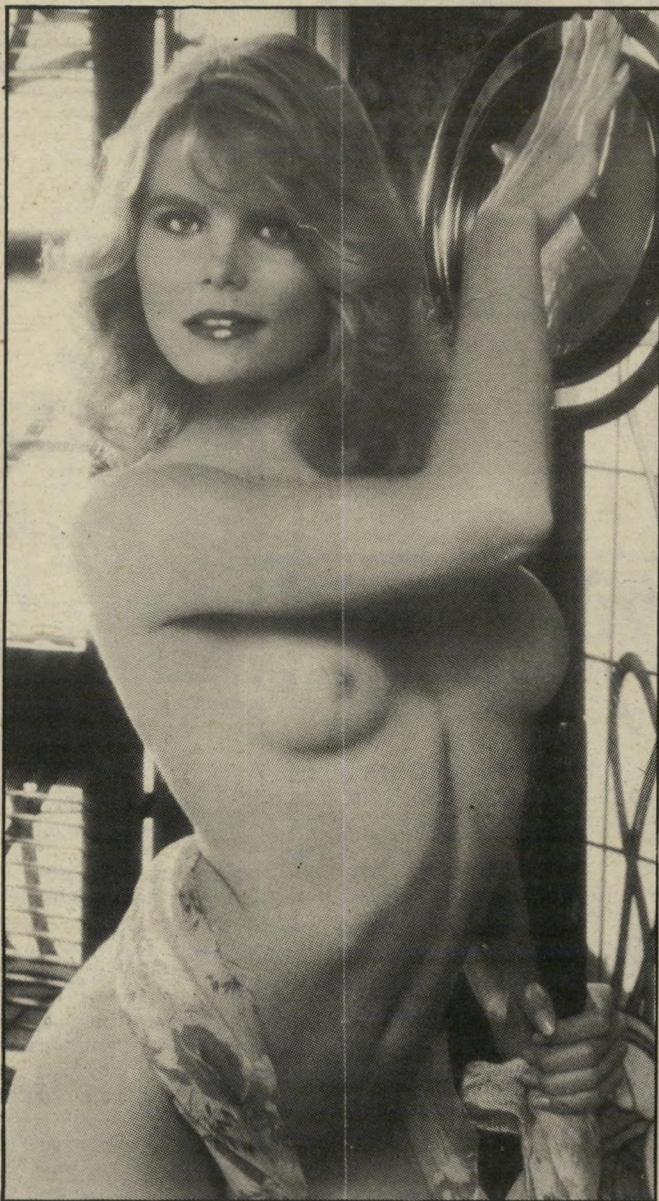
דבר אליה בפרחים

הפרחים שנשלחו ערב-ערב לשחקנית **ענת טופול**, אל מאחורי הקלעים, כאשר כיכבה בהצגה מאחורי הגדר בהבימה, הם שהביאו אותה לזרועות בעלה בעתיד, **יורם ברוזילי**. ענת, בת למישפחת שחקנים, מכירה את הנוהג של קבלת פרחים אחרי הופעה. אבל לא בהתמדה שכזו. יורם, מנהל אמנותי בסרטים ישראליים, התעקש והתעקש. אחרי כמה פעמים שבהם הגיע לענת וריפרחים זהה, היא החליטה להיפגש עם המחזר הנלהב. הרומנטיקה ניצחה, והם יהיו בקרוב בקרוב ביחד, אחרי שענת סגרה עניין עם החבר האנגלי שלה, לטובת המחזר הישראלי בעל הסיגנון.

הבדרן שהיה לחזן

עידן, בנו של הבדרן **מוטי גילעד**, לומד עתה ברצינות רבה את פרשת-השבוע, שאותה הוא יומר ביום עליית-לתורה, כבר-מיצוה.

אבל לעידן יש מורה יוצא-דופן. זהו אבא שלו. מסתבר שהבדרן איננו רק יוצא מושבה חקלאית (כרכור), אלא גם חזן מיקצועי. כאשר התגורר בארצות-הברית, הוא התפרנס לא רק מהופעות על הבימה, אלא גם מכך שעבר לפני התיבה בבתי-כנסת בארצות-הברית. אז הוא עשה מזה כסף. עתה הוא מנצל את כישורו הטיבעי לעזור לבן.

דורותי סטראטן ומאריאל המינגוויי בתפקיד סטראטן
הכל נשאר במישפחה

ספורט

מהר גבוה ורחוק מדברים כדורסל

פתרון חירות
ונצחון מימונה

העובדה שאפילו קירקס מדראנו היה בסדר עדיפות שני עכור התלי אביבי המצוי שרצה לראות אקשיון בעירו מסבירה הכל. זה השבוע בו מדברים בתל-אביב רבתי כדורסל. הדרכי התל-אביבי כפול שתיים, בתחילת השבוע ובסופו, מרתק אלפי

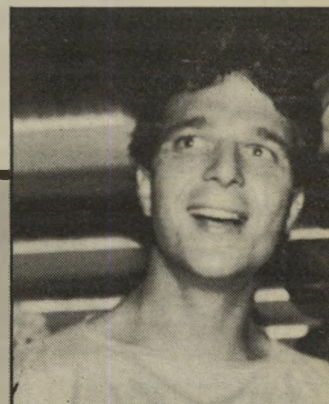
מנהל רשות ספורט אורן
אין התלהבות

צופים ובסיום הסדרה של גמר הפלייאוף יורדע מי אלוף ישראל — מכני תל-אביב או הפועל תל-אביב. שמח בתחילת. גם פיתרון חירות האליפות בכדורסל הסתבך השבוע עוד יותר, כאשר הפער בצמרת צומצם מאוד כשמכני פתחתיקווה ובית"ר ירושלים נושמות בעורפה של מכני חיפה.

זאת סימנה בכאר-שבע משחק רביעי ללא נצחון, 0:0. בעור מכני פתחתיקווה ניצחה את בית"ר תל-אביב 12:11 ובית"ר ירושלים גברה על מכני נתניה 23:21.

אבל גם בתחילת שמה, בעקבות נצחונן של מכני יפו 10:0 על הפועל תל-אביב ושל הפועל לוד על מכני תל-אביב 10:1.

ובליגה הארצית חגגה שכונת התקווה את המימונה בנצחון רבי חשיבות על הפועל ירושלים, נצחון שהבטיח, כנראה, את שובה של בנייהורה לליגה הלאומית.

קפטן כהן
העבר זה לא העתיד!

שש שנים לא זכתה קבוצת הכדורסל של מכני תל-אביב בתור אר כלשהו וגם העונה היא תסיים בקול ענות חלושה. במקום זאת מהדהדים מכותלי המועדון אקור" דים צורמים. שהאחרון שבהם היה השבת. כאשר המאמן יצחק שני אור והשחקן הוותיק ויקי פרץ הטי"ו אחד בשני עלבונות. שבסיומם הושעה פרץ מכל פעילות. עד לסיום העונה.

אבי כהן. קפטן מכני. שבמקרה הוא גם גיסו של ויקי פרץ. אינו מאושר ממה שקרה. אינני מצדיק את המעשה, אבל אני מבין מדוע הוא נעשה. זה מישקע של מרידות. ויקי הרגיש עצמו מקופח

הסב יסד את העיד ושני הנכדים אולי ייסדו את האליפות

עידר הוא בכור מבין התאומים לבית מכנס. הוא גם זוכה לתשור מתלב רבה יותר מאשר אחיו גדי. להיררכיה הזאת יש תימוכין סימליים: עורר גר בקומה השישית, גדי בקומה הרביעית. באותו הרביעיות כנתניה. למרות זאת קנה גדי מכנס לעצמו שם של כדורגלן חיוני, כזה שכל קבוצת כדורגל מתברכת בשכמתו. בשבועות האחרונים הוא בכורש נפלא. עוזר למכני פתחתיקווה בדריירה מטופת אחרי האלופה והמובילה, מכני חיפה.

בעור אחיו עורר מבקיע שערים או מבשל אותם. אמון גדי על בלימת היריב וניטרולו. נסיונו הרב והשקט הנפשי שלו הם נכס לקבוצה. זה גם משתקף בעובדות היבשות. בתישעת המישחקים האחרונים ניצחה מכני פתחתיקווה שמונה פעמים, ופער הנקודות בינה לבין מכני חיפה הצטמצם לחמש — הפרש שאפשר למחוק אותו בקלות.

קבוצה עם אופי. בשבת האחרון נה הבקיע עורר צמר שערים במישחק הנצחון על בית"ר תל-אביב (1:2) אבל גדי היה המצטיין במירש. בזכות מעורבותו הרבה במהלכי המישחק.

כשנה שעברה שיחקו השניים

בקבוצות שונות: עורר במכני נתניה, גדי בפועל תל-אביב. כבר אז הצהירו שזו העונה האחרונה שהם משחקים בנפרד.

במכני פתחתיקווה קראו היטב את הכתובת על הקיר. כדי להפוך לקבוצת צמרת ולמכור לפחות 5000 כרטיסים יותר מהשנה הקודמת היו חייבים להתחם שחקנים יעילים ואטרקטיביים. האחים מכנס התאימו בדיוק למתכון.

גדי מכנס כבר שיחק בעבר במכני פתחתיקווה, כך שהיה לו קשר ריגשי לקבוצה ומה עוד שהתאומים הם צאצאיו של אחד ממייסדי פתחתיקווה, גר מכנס, שעל שמו גם נקרא אחד מהם.

עתה נשאלת השאלה אם האחים התאומים מכנס יהיו גם מייסדי האליפות הראשונה של מכני פתחתיקווה.

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

כדורגלן גדי מכנס (משמאל) במדי מכני פתחתיקווה
תמיד מסתכלים קדימה

ספורט השבוע תאום אחד בנבחרת

העובדה שיש להם בעיות משותפות או שהבטחון שמקנה כל אחד לשני כשהוא מצוי בעת ובעונה אחת באותו צד של המיתר.

בגרות עם אנגלית. גדי, כמו אחיו, רווק ולמרות הגיל, 29, אין הוא מתרגש מכך. הוא לא רוצה לדבר על חייו הפרטיים. טוב לו להיות כמו שהוא. לקום מאוחר בבוקר, לצאת לאימון וליהנות מהצלחותיו.

כעבר היה לו עסק משותף עם עורר, סוכנות מכונות אלפא רומיאו וחנות לקסנוס-יורדא. אך לא מכבר ירדו השניים מענייני עסקים.

ומה יתפרנס גדי כשיסיים לשחק כדורגל? על כך עוד לא חשב. הוא שואף להשלים את הבגרות. שואתה לא סיים, כי בגיל 17 היה כבר בהרכב הראשון של מכני נתניה. הוא רוצה גם ללמוד אנגלית.

אך מה שמטריד אותו כאמת היא הנבחרת הלאומית. אשר במישחקיה האחרונים לא שולב בה בהרכב הבכיר. כעת, לאור כושרו, אין ספק שהמאמן יוסף מרימוביץ יצטרך לתת את הדעת: אם לא עורר בנבחרת, אז לפחות גדי.

יאיר עמיקם ■

של מכני פתחתיקווה הוא מועט ואף קטן מזה של היריבה העירונית, הפועל. גדי מכנס דווקא נהנה מכך. ברור שהייתי רוצה שיותר קהל יבוא לראות אותנו, אבל לפעמים יש פלוסים גם למיעוט קהל. למכני פתחתיקווה אין הרבה אוהדים ועובדה זו מורידה מהלחץ. הקהל המועט, האוהד את הקבוצה, מוסיף חום וגם לאחר הפסדים אף פעם לא שמעתי קללות או צעקות, לכן זו חוויה להיות שחקן של מכני פתחתיקווה.

גדי מרגיש שהוא בכורש טוב מאוד, כמו בימיו הטובים במכני נתניה. עובדה המתבטאת בעיקר ברמה היציבה שהוא מציג, ללא עליות וירידות תלולות.

כשחקן חופשי הוא העדיף פעמיים לעזוב את מכני נתניה לאחר זכייה באליפות, וכעת רוצים שיחזור. הוא שולל את הסברה שבנתניה רוצים קודם את עורר ובגלל זה שהם הבטיחו שלא ייפרדו עוד על הרשא הרי שלא תהיה לנתניה ברירה אלא לקנות גם אותו.

אין לגדי הסבר ברור מה נותן לתאומים שיתוף-הפעולה על הדשא.

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

האחים מכנס. גדי מכנס, עורר מכנס. מכני פתחתיקווה שונה בגוף קבוצות הצמרת מההיבט של הקהל הסובב אותה. בעור קבוצות כמו מכני חיפה, בית"ר ירושלים, מכני נתניה ושתי התל-אביביות הגדולות, מכני והפועל, הן בעלות קהל רב. הרי שקהליהאזהרים

אלבי, פנה בנקשת עזרה כספית למנהל רשות-הספורט, יריב אורן, לא נענה בהתלהבות גדולה. בליט ברירה שלח אלבי מכתב למשרד-החוזק ואף פנה לעזר וייצמן, ידיד מתקופה בה שירת אלבי בקצין בכיר בחיל-האוויר.

מלשכתו של וייצמן, שהיו לו השבוע בעיות משלו בקשר לנסיעה לקאהיר, חגיגו באדיבות: אין לנו זמן לטפל בעניין.

עוד חזון למועד. אלבי עדיין מקווה שרשות-הספורט תעזור לאיגוד הסקווש, לפחות בדמי-ההרשמה. אחר חכסו, קודם רמיההרשמה, אחר הבעיות אמנם לא תיפתרנה רק בדמי-ההרשמה כי תהיינה גם הוצאות על טיסה ושהייה אך, אומר אלבי: "עוד חזון למועד".

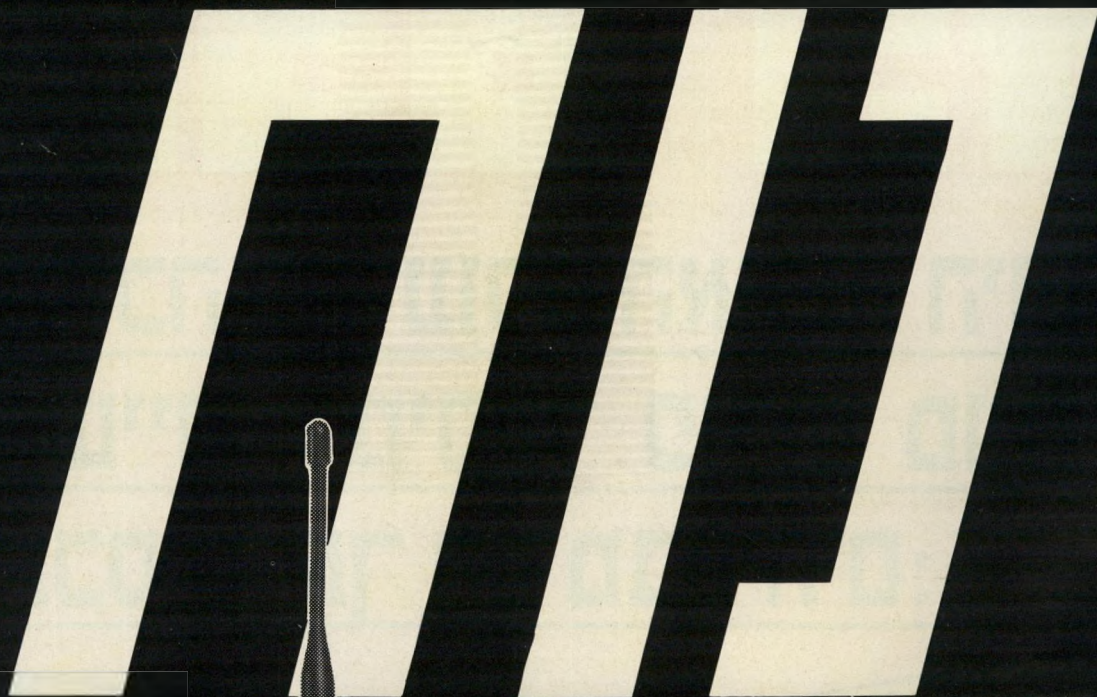
כסקוואשי טוב הוא חובט חבטה אחר חכסו; קודם רמיההרשמה, אחר כך אריקיי מקאהיר שהישראלים בפנים ואו יהיו עוד כמה חודשים לראוג לשאר.

סקווש היסטוריה ב־500 דולר

בסכום זעיר
בנבחרת לקאהיר

האם תמצע אריהשתיכותו של איגוד הסקווש להתאחדות לספורט מנבחרת ישראל בסקווש הופעה ראשונה והיסטורית של נבחרת-יצוג ישראלית על ארמת מצרים? זה יתברר בימים הקרובים. אם וכאשר ישיגו אנשי הסקווש את המימון הדרוש (500 דולר) להרשמת נבחרת אחת (גברים) לפחות.

פנייה לידר. נבחרת הסקווש הזומנה לאליפות-העולם בסקווש, שתייערך בקאהיר באוקטובר הקרוב. הזומנה הגיעה לפני חודשיים וההרשמה תיסגר ב־15 במאי. כאשר יור"ר איגוד הסקווש, אריה

קשר מסודר

גם כאשר יש עומס, יש לך יתרון בלעדי ברב-גל מוטורולה. הזמנת ערוץ, תקבל אותו עפ"י התור. במוטורולה העמידו לרשותך מחשב שהוא סדרן מיוחד השומר על זכויותיך. אם אתה משתמש במכשיר קשר כלשהו אתה ודאי יכול להעריך את כל היתרונות הללו. ויש לך עוד יתרון אחד גדול – מוטורולה ענק התקשורת הבינלאומי עם המפעל היצירני מהגדולים בישראל מעמיד לרשותך 47 מוקדים (12 תחנות שרות קבועות ו-35 ניידות שרות) ושפע של אפשרויות להתאים את המערכת לצרכיך: רב-גל מוטורולה נייד למשרד מדגם TRAXAR, MOSTAR, SYNTOR X רב-גל מוטורולה נייד לרכב מדגם SYNTOR X TRAXAR, MOSTAR רב-גל מוטורולה נישא ביד מדגם T 300 MX. ובמגוון אפשרויות רכישה: קניה, שכירות, ליסינג, TRADE IN – תמורת כל מכשיר קשר שברשותך, מכל תוצרת שהיא.

והעיקר – שרות ללא הגבלה לאורך כל חיי המכשיר.

קשר פרטי

הערוץ שלך ברב-גל מוטורולה הוא הערוץ הפרטי שלך. אין ערבוב עם רשתות אחרות, אין לך „שותפים” וגם אם מישו ברשת אחרת לוחץ על המיקרופון שלו הוא אינו מנתק אותך...

קשר נקי

הקליטה ברב-גל מוטורולה היא עתה נקיה לחלוטין ללא הפרעות.

מוטורולה הביאה לעולם את המילה האחרונה במכשירי קשר: רב-גל מוטורולה.

רב-גל מוטורולה מעמיד לרשותך, בנוסף למכשיר קשר למכונית ולמשרד גם מכשיר ייחודי דו-תכליתי, נישא ביד, אותו תוכל גם להתקין ברכב.

רב-גל מוטורולה נותן לך עוד כמה יתרונות חשובים:

קשר סודי

אם אתה משתמש במכשיר קשר, סימן שיש לך משהו חשוב להגיד, לעיתים אינך רוצה שכל העולם ישמע אותך. רב-גל מוטורולה דואג בדיוק לכך. מעתה המחשב בווד את הערוץ שלך וכך זר אינו יכול להאזין או להתפרץ למערכת שלך, בטעות או במכוון.

קשר מייד

המחשב ברב-גל מוטורולה בנוי כך שלחיצה אחת מספיקה כדי שתקבל מיד את הערוץ שלך. גם בשעות בהן העומס גדול במיוחד המחשב קלט את קריאתך ומרע זה יש לך גל פנוי, כולו בשבילך.

מוטורולה

רב-גל מוטורולה®

יש לך קשר מיידי פרטי מסודר

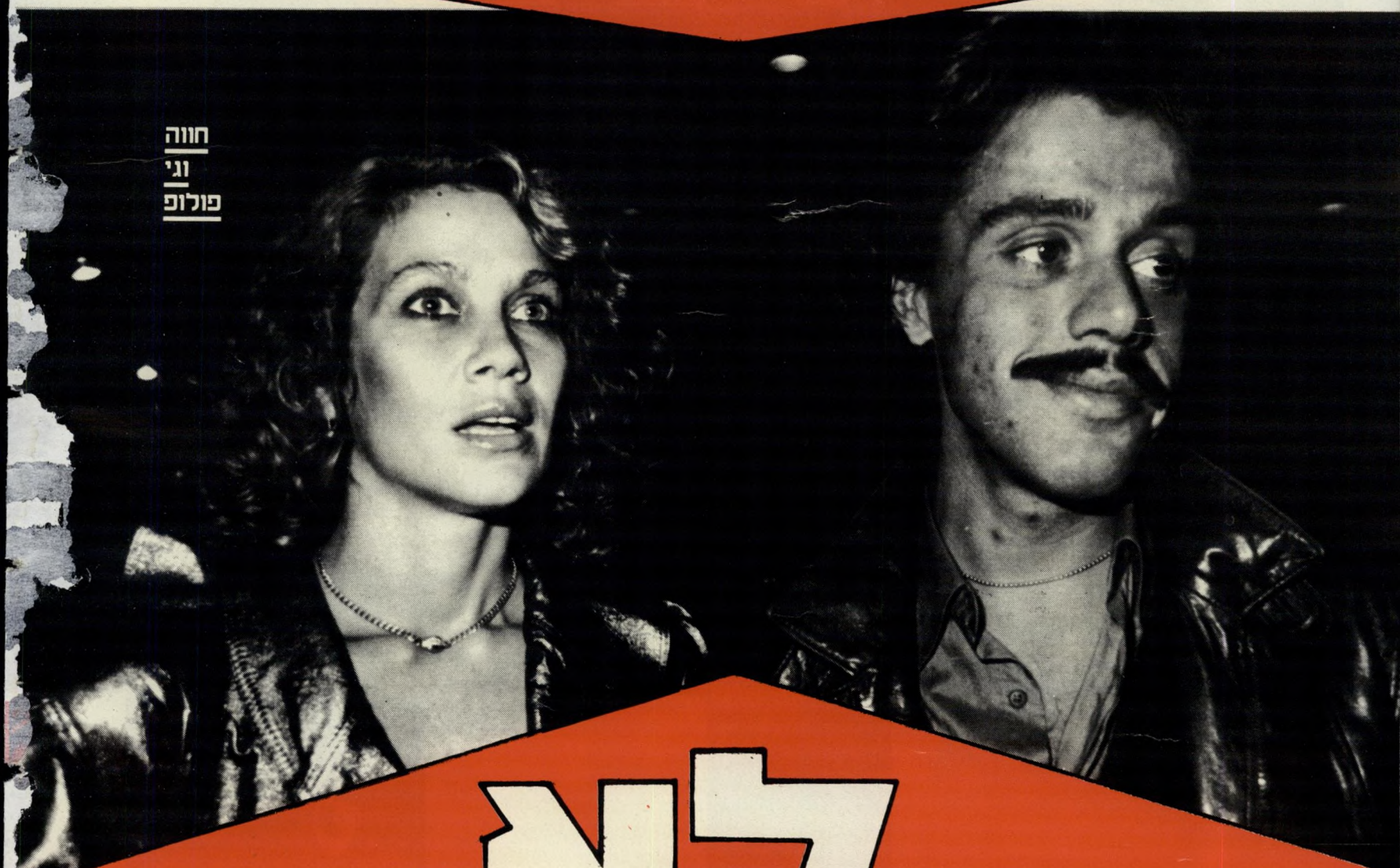
משרדי מכירה ותחנות שרות ברחבי הארץ: מרחב המרכז: תל-אביב: רח' קרמנצקי 16, מיקוד 67899, טלפון 03-388388 **פתח-תקוה:** קרית מטלון רח' השילוח 7, מיקוד 49514, טלפון 03-9226182 **לוד:** נמל תעופה בן-גוריון, מיקוד 70100, טלפון 03-971152 **נתניה:** תחנת פז כביש החוף צומת נתניה (סוף רח' אפרים), מיקוד 42388, טלפון 053-44452 **מרחב הצפון: חיפה:** שד' ההסתדרות מפרץ חיפה (ליד היפרכל), מיקוד 32960, טלפון מכירות: 04-725091/2/3 **טבריה:** אזור התעשייה (מאחורי אנד), מיקוד 14249, טלפון 067-22771 **עפולה:** רח' קהילת ציון אזור התעשייה, מיקוד 18101, טלפון 065-94923 **קרית-שמונה:** אזור התעשייה (קואופרטיב גליל עליון), מיקוד 10200, טלפון 067-44192 **מרחב הדרום: ירושלים:** מקור חיים, אזור התעשייה תלפיות, מיקוד 93465, טלפון מכירות: 713612, 713611, 716346, 02-718511 **אשדוד:** רח' הביטחון פינת רח' המתכת אזור התעשייה הצפוני, ת.ד. 2306, מיקוד 77122, טלפון 055-33063 **באר-שבע:** פארק תעשייתי (מול משק נוי), ת.ד. 628, מיקוד 84105, טלפון 057-33968 **אילת:** אזור התעשייה, מיקוד 88000, טלפון 059-73107, 73108.

(למילוי) גל מוטורולה

העולם הזה

הנסיך והנסיכה של עולם האופנה הישראלי
נקלעו לקשיים. למיפעל פולופ מונה כונס
נכסים. אך הם מבטיחים:

חוזה
וגי
פולופ

לא

נפשונט דגל!!